ROMANE DE 15 LEI

EDWARD PALLACE

MORTUL VORBEȘTE

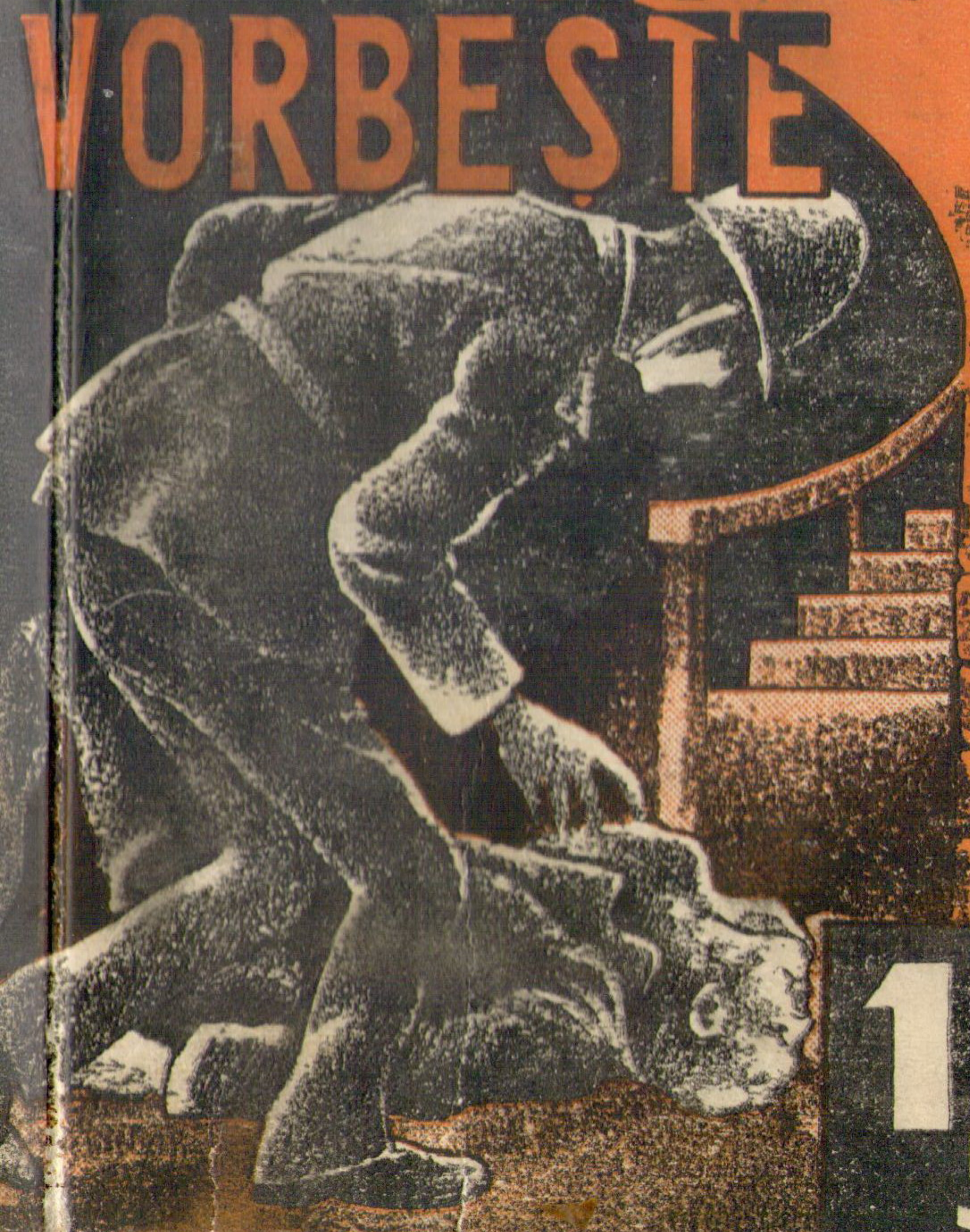

15 LEI

EDWARD PALLACE

Pascal
10.02.1967

MORTUL VORBEȘTE

— ROMAN —

TRADUCERE DE

ION FLORIN

Bibliotecă personală
FAM. COMIȘA
Nr. 2404
Vol.

Imprimeriile „CURENTUL" S. A. R. București
— Strada Belvedere, 6 —

EDWARD PALLACE

Mortul vorbeşte

— ROMAN —

CAPITOLUL 1

Englezul înalt şi elegant şopti prietenului cu care se afla în faţa uneia din mesele de ruletă din cazino-ul dela Monte-Carlo :

— Ea e, nu mă 'nşel.

— Eşti sigur ? — întrebă prietenul.

— Absolut. Aş recunoaşte-o dintr'o mie.

— E foarte frumoasă şi, pe cât se pare, are un noroc fantastic, căci câştigă întruna.

— Văd şi eu. Dar să plecăm acum. S'ar putea să mă recunoască, — zise tânărul cu frică. Numai dac'aş fi în stare s'o conving să-mi desvălue ce ştie despre sfârşitul misterios al tatălui meu, căci am putea, atunci, deslega taina.

— Mă tem că, dacă tot ce am auzit despre aşa zisa „Stea a tripoului" e ade-

văraf, apoi n'o va face niciodată, — răspunse celălalt, străbătând amândoi lunga sală, spre a se duce în camera unde se juca „Trente-et-Quarante".

— Faceţi jocurile, domnilor ! — strigau crupierii, cu vocile lor croncănitoare, monotoane, poftind pe jucători să încredinţeze mersului bilei cei cinci franci ai lor, ludovicii sau bancnotele de câte o sută ori cinci sute.

Era luna Martie, punctul culminant al sezonului Rivierei ; carnavalul era în toiu, sălile arhipline şi atmosfera agitată a jocului îmbibată de miros de sudoare şi mireasma a nenumărate parfumuri.

La fiece masă, lângă care cei cari avuseseră favoarea să capete un scaun, se adunaseră patru-cinci rânduri de jucători, toţi lacomi şi străduindu-se să-şi încerce norocul. Se vorbea prea puţin. Sutele de hoinari, bine îmbrăcaţi, cari fugiseră de iarnă, n'aveau altă preocupare decât jocul. Ducese englezoaice stăteau cot la cot cu femeile cele mai rău famate din Europa, iar bărbaţi cari erau, acasă, părinţi model de familie glumeau, încântaţi, cu demimondene din Paris, îmbrăcate excentric, sau cu stele din lumea filmului sau a varieteurilor.

In sălile acestea, splendid împodobite, cu parchetul lucios ca oglinda, cu pic-

turi pe pereți și bogate ornamente în aur, lumea onorabilă și cea a perverselor de lux erau una și aceeași.

Pe când cei doi Englezi parcurgeau sălile elegante de joc, domnișoara poreclită „Steaua tripoului" avea un noroc extraordinar. La masa verde, în capătul extrem al căreia ședea, lângă crupier, era mare îmbulzeală. Locul ce-l ocupa era denumit în Monte-Carlo „Scaunul sinucigașilor", căci, în timpul ultimilor opt ani, zece bărbați și femei își încheiaseră zilele în acest loc fatal, spre a fi, apoi, înmormântați, în toată taina, în cimitirul sinucigașilor. Crupierii dela masa aceasta supravegheau întotdeauna pe jucătorul care ocupa scaunul funest. „Steaua tripoului", însă, care știa despre aceasta, râdea cu dispreț de superstiția ce circula. Ocupa de predilecție acest loc și... câștiga.

Chiar novice să fi fost și încă recunoșteai ușor că femeia aceasta frumoasă, cu ochii negri, era o jucătoare experimentată. Trecea întodeauna peste unele jocuri, iar îndemnurile crupierilor de a miza n'o interesau. In timpul pauzelor ăstora, își tot zângănea portofelu-i de aur, sau își rânduia, nepăsătoare, fisele. Auzea pe crupier anunțând numerele câștigătoare și vedea lopețile la lucru,

strângând mizele, spre a îmbogăți banca. Ea nu făcea decât să zâmbească și, uneori, să dea din umeri. Fie că pierdea ori câștiga, sau dacă nu punea nicio mizã, tot surâdea, strângea din umeri și bombănea nu știu ce...

„Steaua tripoului" era, pentru personalul cazinoului, un sfinx. Părea să tot fie de treizeci de ani, dar probabil că era mai în vârstă. De cinci ani venea regulat în fiece sezon și juca pe sume mari și veșnic cu succes neschimbat. Imbrăcată întotdeauna cochet, dar niciodată extravagant, naționalitatea ei plutea tot așa în necunoscut ca și trecutul ei. Cu personalul era prietenoasă și darnică în bacșișuri. Dar nimeni din principatul Monaco n'ar fi putut spune cine e sau cari îi sunt neamurile.

Când cei doi Englezi trecură nevăzuți pe lângă masa ei, spre a se duce în marea sală în care se retrăgeau jucătorii, spre a se răcori sau a se hotărî pentru o ultimă încercare, domnișoara tocmai câștigase maximum pe numărul 4, și crupierul era ocupat să-i împingă un maldăr de jetoane de câte o mie de franci. Mulțimea din jurul mesei o privi cu invidie, dar pe figura-i adorabilă nu se mișca niciun mușchiu. Aruncă fisele în poșeta-i de aur de lângă dânsa, se uită

la mânușile albe ce se murdăriseră puțin, la atingerea cu jetoanele, numără douăzeci și cinci din ele de câte douăzeci de franci și le dete crupierului, cu mențiunea :

— Zero !

O clipă în urmă, vreo zece vizitatori puseră piese de câte cinci franci sau ludovici la punctul unde crupierul, potrivit indicației ei, îi plasase miza.

— Faceți jocurile, domnilor ! — strigă din nou vocea croncănitoare.

Și, câteva secunde în urm :

— Nimic nu mai cade !

Roata și începu să se învârtească și mica bilă de fildeș, pornită în direcție opusă, se rostogoli peste numere. Șase sute, sau și mai mulți, de ochi de bărbați și femei, fierbând de patima jocului, îi urmăreau mersul. Ea își micșoră, încetul cu încetul, mișcările și, după ce se legănă, un răstimp, încoa și încolo, ca nehotărîtă, făcu un ultim salt și se opri.

— Zero ! — anunță crupierul.

O secundă mai târziu, acesta împinse iar, „Stelei tripoului", cu lopata un teanc de fise, precum și tuturor celorlalți cari îi urmaseră inspirația.

— Domnișoara e azi foarte favorizată, — constată o Franțuzoaică ofilită, care

era, de zece ani, o figură cunoscută la Monte-Carlo.

Avea o existență misterioasă și, în fiece dimineață, numai ce se deschideau sălile și, și pășea în ele, alegându-și cele mai bune locuri, pe cari și le păstra în timpul mesei, ca să le cedeze, apoi, jucătorilor bogați, în schimbul unei recompense : poate doi-trei ludovici.

— A, — esclamă un bărbat căruia-i se adresase, — domnișoara are un noroc colosal ! Azi noapte a câștigat câte șaizeci și cinci de mii de franci la „Cercul particular", de cinci ori una după alta. O, Doamne, ce noroc ! Și nu e nici pic emoționată.

— Trebue să fie tare bogată, — opiniă o Americană, care ședea lângă Franțuzoaică și vorbea perfect franțuzește.

— Bogată ! Negreșit ! A câștigat, de sigur, câteva milioane de franci dela tripoul ăsta, — zise bătrâna. Toată lumea se căznește se afle cine este și de unde a venit acum cinci ani, dar nimeni n'a dibuit-o până azi. Nici chiar „monsieur" Gaston, șeful detectivilor de-aci, n'o știe (continuă ea în șoptă). Mi-e prieten și l-am tras odată de limbă. Ci-că e din Paris și vorbește englezește și franțuzește așa de perfect că nimeni nu poate

să-şi dea seamă dacă e Englezoaică, Americană sau Franţuzoaică.

Intre timp, Tom Dalloway, care venise din Londra la Riviera şi recunoscuse pe misterioasa domnişoară, ajunsese afară, cu prietenul său, Daniel Mansfield. Şi, cum se plimbau pe terasa largă, acoperită cu pietriş, din faţa clădirii mari şi albe a cazinó-ului, pe sub palmieri şi mimozele uriaşe, aveau înaintea lor marea Mediterană, în care se oglindea soarele, în strălucirea-i de după-amiazi.

— Să şedem ! — propuse Tom, obosit. Sunt sigur că e aceeaşi femeie... Absolut sigur.

— Şi cine este ? Cum o chiamă ?

— Ştiu doar atâta că numele-i de familie este „Géraldy" ; cel de botez nu i-l cunosc.

— Şi bănuieşti că ştie cine a omorît pe tatăl tău ?

— Sunt convins, — răspunse tânărul Englez, — dar e un secret pe care mă tem că nu-l va desvălui niciodată... Afară numai dacă o voiu sili.

— Şi cum ai putea-o sili ? — întrebă cel mai în vârstă dintre cei doi şi al cărui păr negru era amestecat cu fire cărunte. E greu să constrângi o femeie să facă ceva (adaogă el).

— Vreau să aflu adevărul — esclamă

Tom Dalloway — și o hotărăsc eu să vorbească. Îți amintești, poate, de uluirea mea, la moartea așa de subită a tatălui meu. A fost un om foarte ciudat. Părea că e întotdeauna în pragul bancrutei, din care cauză a trebuit să-și vândă proprietatea. Care, însă, nu-mi fu mirarea când moș Lewis, avocatul, citind testamentul, aflai că tata mi-a lăsat la bancă un sfert de milion lire sterline, cu condiția ca... să mă 'nsor cu Virginia.

— Și de ce nu vrei s'o iei ? — întrebă Mansfield alene. Faci întotdeauna pe misteriosul, dragă Tom.

— De ce ? Foarte simplu : fiindcă iubesc pe Janina Harvey. Mă interesează, însă, Virginia și sunt îngrijat de ea, din cauza ticălosului ăluia de Basil Watson, drept a cărui fiică adoptivă trece. Basil Watson e un bolteiu de patruzeci și cinci de ani și, după cum susține el, a adoptat-o de pe când era copilă încă și a dat-o la școală. Nimeni nu știe cine-i sunt părinții. Când a părăsit școala, a trăit, la început, cu o oarecare Rathbone, o văduvă tânără, într'o locuință scumpă din „Queen Anne 's Mansions". Westminster. După aceea, a călătorit cu prieteni și, pe cât îmi pare a fost foarte mult pe continent. N'am nimic împotriva Virginiei... Afară numai de ciudata in-

fluență ce tipul ăla de Watson o exercită asupra ei. Il urăsc...

— Te înțeleg. Nu poți intra în posesiunea moștenirii tatălui tău, proprietatea din Dutwich și averea lui, decât dacă te însori cu Virginia... ceea ce, însă, nu intră în intenția ta. Și ce ai de gând să faci ?

— In primul rând, mă gândesc să storc dela femeia asta căreia i se zice „Steaua tripoului", adevăratele împrejurări ale morții tatălui meu și după ce le știu...

— Parcă ziceai — îl întrerupse celălalt — că iubești pe fiica lady-ei Harvey ?

— Da. Iubesc pe Janina din tot sufletul. Firește, însă, că nu știe nimic de condițiunile testamentului.

Câteva clipe domni tăcere, întreruptă numai de pocniturile împușcăturilor de la tirul de porumbei.

— Tom, nu mi-ai povestit niciodată cum a murit tatăl tău, — reluă în cele din urmă, Mansfield.

— Cum era s'o fac, când nu știu nici eu ? Numai femeia asta cunoaște secretul, — răspunse tânărul. Mie numai atâta mi-e cunoscut că bietu' bătrân a fost chemat urgent la Londra, printr'o scrisoare. Tocmai aveam la Dutwich niște invitați la vânătoare și mi-a lăsat mie sarcina să fac pe gazda, spunân-

du-mi numai că s'ar putea să se înapoieze a doua zi, seara... Poate, însă, și peste o săptămână. Zilele, însă, treceau una după alta și el nu se întorcea. Îi veniră câteva scrisori, pe cari le păstrai în bibliotecă. Mă miram că nu ne scrie măcar. Deodată, să tot fi trecut zece zile, primirăm o telegramă dela poliția londoneză, prin care eram înștiințați că tata zace în spitalul St. Georges. Mă repezii îndată în oraș; dar, când sosii acolo, el și murise. La ancheta ce se făcu, un sergent de oraș declară că, pe când străbătea strada Albermale, pe la unu și jumătate, l-a văzut ghemuit într'un gang, în ținută de seară. Crezându-l beat, a încercat să-l ridice, dar nu reuși. Un doctor, care fu chemat în grabă, constată că e victima unei fel de otrăviri, fără să poată preciza natura otrăvii. Bietul fu apoi transportat, cu un automobil al „Salvării", la spitalul St. Georges, dar nu se mai întremă. Autopsia a găsit o mică sgârietură în palmă, sgârietură produsă printr'un ac de cusut sau cu gămălie, care fusese muiat într'una din noile otrăvi, foarte puțin cunoscută și care provoacă simptomele bolilor de inimă.

— Vasăzică, așa fuse omorît tatăl tău? — esclamă amicul mai în vârstă.

— Da, după toate probabilităţile. Femeia asta cunoaşte toate împrejurările, precum şi pe asasin.

— Da' tu de unde ştii toate astea ?

— Dela o scrisoare, pe care o deschisei ulterior... una care a sosit în Dutwich, în timpul lipsei lui. Era o anonimă, scrisă într'o englezească de baltă, de o mână de om inculţ, şi conţinea avertismentul să se ferească de femeia pe care o cunoşti... „Steaua tripoului". Avea o marcă franţuzească şi ştampila poştei din Tours.

— N'am auzit niciodată de aşa ceva, — zise Mansfield. Ai perfectă dreptate, Tom. Intreaga afacere e o problemă complicată. Cel dintâiu lucru, însă, ce trebue să limpezim, până nu începem cu cercetările, e cine este „Steaua tripoului".

CAPITOLUL 2

In aceeaşi seară, cam după ora şapte, tânărul Dalloway şi prietenul său Mansfield se întâlniră în micul hol al hotelului Palmierilor, o clădire nu prea impunătoare din „avenue de la Costa", din dosul parcurilor, care, însă, era mult căutată de obişnuiţii sălilor de joc, preferând-o hărmălaiei din marile hoteluri.

— E timpul să plecăm, — zise Tom, de cum prietenul coborî din camera sa în

hol. Janina ne-a spus şapte şi jumătate şi trebue să ne grăbim, dacă ţinem să sosim punctual la „Métropole". Lady Harvey e foarte riguroasă în materia asta şi nu tolerează să vii prea târziu.

Işi puseră pardesiile deschise peste smoking-urile cu cari erau îmbrăcaţi, ieşiră în seara plăcută de iarnă, luând-o prin grădini şi, apoi, dealungul galeriei cu prăvăliile ei scumpe, pe lângă Ciro, spre hotel „Métropole".

Fură salutaţi, în vastul hol, de o Englezoaică încă foarte chipeşă, cu păr cărunt: era lady Harvey, văduva lui sir Gregory Harvey, unul dintre cei mai importanţi fabricanţi de maşini. El îşi începuse cariera ca mic funcţionar în Golder's Green şi a terminat-o ca milionar.

Lady Harvey şedea la o măsuţă de nuiele, cu fiica ei Janina: o blondină drăgălaşă, cu ochi de un albastru închis, care purta o rochie „bleu-pâle", destul de riscată, cu care, odinioară, nici că ar fi îndrăznit o femeie distinsă să apară în public.

Mama şi fiica salutară în modul cel mai cordial pe cei doi domni şi, la comanda lady-ei Harvey, chelnerul le aduse nişte cocktail-uri. Puţin după aceea, se sculară toţi patru şi intrară în restau-

rantul arhiplin, unde era o bâzâială de voci, răsunând toate limbile europene și convorbirea tuturor celor prezenți învârtindu-se mai numai în jurul norocului sau al ghinionului dela masa verde.

Se servi celor patru un „menu" ales, și pălăvriră și râseră tot timpul.

Cei doi bărbați erau prieteni ai lady-ei Harvey și mosafiri obișnuiți ai frumoasei ei case din Londra. Tatăl lui Tom, fost moșier, cunoscuse de mulți ani pe sir Gregory, iar Daniel Mansfield făcuse cunoștință cu lady Harvey acum câțiva ani, la o serbare de binefacere. Tom se bucura de încrederea lady-ei Harvey și, de când Janina se înapoiase acasă, dela Versailles, după terminarea studiilor, se întâlnea foarte des cu ea; nu e de mirare deci, că se născu între dânșii o dragoste adâncă.

In seara aceasta, în care ședeau unul în fața altuia, tânărul căută lung în ochii de un albastru minunat ai Janinei, dar, vai! cu inima întristată, căci se gândea la piedicile ce stau în calea unirii lor. El avea un venit de aproape șase sute de mii de lei anual: tocmai deajuns ca să trăiască binișor, ca holteiu. Lady Harvey, deși fusese întotdeauna binevoitoare cu el, n'ar fi îngăduit niciodată unicei

ei fiice să se mărite cu un bărbat sărăcuț.

Janina îi povestise că mamă-sa și-a aruncat ochii pe un om foarte avut, anume Robert Crosby, un burlac care ocupa în Londra una din cele mai scumpe locuințe.

După masă, se duseră toți patru la cazino, arătându-și tichetele lor galbene de intrare: tichete eliberate pentru o lună și cari nu se acordă decât dacă domnii eleganți, îmbrăcați în negru, ai comitetului de inspecție sunt de părere că solicitatorii, după înfățișarea lor exterioară, sunt în măsură să piardă bani mulți.

Janina se despărți în curând de mama ei, luând-o înainte cu Tom pe săli, urmați de lady Harvey cu Mansfield. Niciunul dintr'înșii n'avea intenția să joace, dar voiau să-și omoare timpul până la începutul operei, pentru care lady Harvey cumpărase bilete. Deodată, Janina esclamă:

— Uite... colo în colț! Așa zisa „Stea a tripoului".

Tom aruncă o singură ochire în direcția indicată, după care grăbi să se depărteze cu Janina, ținând să nu fie observat de ființa în chestiune.

— Da'ce știi despre ea? — întrebă el,

simulând nepăsare, de cum fură de partea cealaltă a marei săli.

— Un Francez pe care-l întâlnii alaltăieri la hotel, mi-a povestit tot felul de năzdrăvănii despre ea, — răspunse Janina. Ci-că'e o persoană foarte ciudată și are un noroc strașnic la joc. Mai spunea că a câștigat, ultimii ani, o avere imensă, la ruletă.

Tom nu pomenise niciodată de motivele călătoriei sale la Riviera, așa că Janina nu știa că adoratorul ei venise dela Londra numai cu scopul ca să viziteze pe femeia aceasta, despre care se vorbea atât de mult.

— Cine e acela de-ți spuse toate acestea? — întrebă Tom cu interes.

— Îi zice Rolland. Imi pare că e funcționar la prefectura din Paris. așa cel puțin mi-a spus cineva.

— A! Atunci, o fi știind mai mult de cât ți-a povestit.

— Fără'ndoială, căci ne-a îndemnat, pe mine și pe mama, să ne ferim să facem cunoștință cu ea, — răspunse fata. Ci-că duce o existență foarte dubioasă.

In momentul acesta, se apropiară de ei lady Harvey și James Mansfield și cea dintâi se adresă fiicei sale:

— Văzuși colo pe femeia aceea... de

care „monsieur" Rolland ne-a avertizat să ne ferim?

— Da, mamă. Tocmai povesteam asta lui Tom.

— O persoană misterioasă, nu-i așa? — râse acesta, cu o nepăsare perfect de bine jucată. Nu este, însă, ceva rar în Monte-Carlo.

— Da, are ceva enigmatic într'însa, — observă Mansfield. Am văzut-o de mai multe ori. Odată, acum doi ani auzii că a fost amestecată într'o afacere penală, foarte cunoscută. Cel care mi-a povestit-o, însă, nu-și mai putea aminti precis despre ce e vorba. In orice caz, e una din cele mai frumoase femei din sălile de joc.

— Și din cele mai bogate... în cazul că zvonurile ce circulă sunt adevărate, — adaogă lady Harvey.

Apoi, ducându-se prin celellalte săli, nu mai discutară asupra acestui subiect.

— Cunoștințele tale au auzit, vasăzică, de domnișoara asta, — zise Mansfield către prietenul său, pe când se înapoiau, la lumina lunii, la hotelul Palmierilor, după ce petrecuseră până acasă pe lady Harvey și fiica ei.

— Da, — murmură cellalt. Aș vrea să punem mâna pe „monsieur" Rolland,

căci ne-ar putea povesti, de sigur, multe despre ea.

— Mă'ndoiesc că ar face-o. Polițiștii ăștia francezi sunt foarte tăcuți.

— In orice caz, voiu încerca mâine să-i fac cunoștința la „Métropole", — zise Tom. De, o încercare nu strică!

Și, într'adevăr, chiar că se duse, a doua zi, la hotel „Métropole", până a nu se fi sculat cucoanele; dar, spre regretul său, portarul, galonat cu trese albastre și aurii, îl înștiință că „monsieur" Rolland a plecat, în ajun, seara, cu accelleratul, la Paris. Fusese rechemat urgent și-i se rezervase un vagon special, de dormit, dela Ventimiglia.

La patru după-amiazi, Tom Dalloway se duse iar la cazino, ca să examineze pe furiș pe domnișoara Géraldy. Da, era acolo, juca din nou, mai calmă ca oricând, cu același surâs enigmatic pe buzele-i pline, roșii.

Pe seară, scrise Janinei o scrisoare, comunicându-i că nu se simte bine și nu poate veni la ea, la hotel.

La unsprezece seara se duse la „Café de Paris", unde șezu în colțul cel mai întunecos al terasei, așa că putea vedea pe oricine intra la cazino sau ieșea de acolo. Stete, astfel, de pândă peste o jumătate de oră, uitându-se la mulțimea

grăbită. In sfârșit, domnișoara ieși singură, într'un mantou lung, verde, străbătu aleele parcului și o luă iavaș-iavaș, pe jos, cum i-era obiceiul, spre casă.

Monte-Carlo nu e mare, așa că automobilele nu prea au căutare.

Cum dispăru din raza ochilor lui, Tom chemă pe chelner, comandă un pahar de coniac vechiu și fumă o țigară. N'o termină bine și se și sculă, apucând pe același drum pe care mersese misterioasa femeie. O cursă de zece minute îl aduse la grilajul unei vile mari, albe, ale cărei ziduri erau acoperite de răsuri și iasomie. Atmosfera nocturnă era încărcată de mireasma acestor flori.

Deschise portița și merse pe cărarea cu pietriș până la micul platou pe care se înălța casa. Ajuns acolo, admiră, o clipă, priveliștea splendidă ce o înfățișau marea Mediterană, luminată de lună, și munții depărtați ai Italiei. Sună și apăru în ușă un lacheu italian, scund și bătrâior.

— Domnișoara e acasă, nu-i așa? — zise Tom pe franțuzește. Aș dori să-i vorbesc și, față de ora înaintată, îmi cer mii de scuze. Dar vizita mea e urgentă.

— Domnișoara nu primește pe nimeni până nu e anunțat mai dinainte, — îi răspunse omul, politicos, dar categoric,

— Eu cred că mă va primi, totuși, dacă-i dai carta asta de vizită.

Servitorul luă șovăitor carta, se uită la ea, o puse pe o tavă de argint, și intră. pe turnanta cu geamuri, în casă.

Tom, care rămase să aștepte afară, lângă ușă, stătu multă vreme singur. La un moment dat, îi se păru că aude esclamarea stridentă, mirată, a unei femei.

In sfârșit, lacheul se înapoie și zise:

— Domnișoara e gata să vă primească. Poftiți, vă rog!

Tom își lepădă pălăria și bastonul și urmă pe servitor printr'un culoar acoperit cu covor roșu, către o ușă din partea opusă a casei, pe care lacheul o deschise larg.

Domnișoara se sculase în picioare ca să primească pe Tom. Precum observă el, era albă ca peretele. Rochia-i neagră accentua și mai mult această paloare.

— Ce doriți, domnule, — întrebă ea, — la ora aceasta târzie? Și cine sunteți dumneavoastră?

Tom stete, o clipă, tăcut. Apoi zise, în cuvinte întretăiate:

— Eu sunt fiul mortului a cărui cartă de vizită o aveți în mână și am venit să vă adresez câteva întrebări.

Frumoasa femeie zâmbi sarcastic și strânse din umeri, cari erau pe jumătate

goi; degetele-i, în tremur, se jucau cu perlele.

— Tatăl dumneavoastră a murit într-adevăr? — întrebă ea, cu nepăsare.

— Da, a murit, — răspunse Tom apăsat, măsurând din ochi camera mică, luxoasă, cu abajururile-i trandafirii şi ornamentele „bleu-pâle" şi aurii.

O uşă mare, cu două canaturi, da pe un balcon. O aripă a uşii era larg deschisă. De bună seamă că, până a nu fi venit el, locatara şezuse afară, pe un scaun de nuiele, spre a gusta, după atmosfera îmbâcsită a sălilor de joc, aerul înviorător de noapte.

— Şi — continuă el — ştiu, întâmplător că cunoaşteţi pe tata, precum şi unele fapte în legătură cu sfârşitu-i misterios.

— Eu? — esclamă ea, ca în subită indignare. Ce voiţi să spuneţi cu asta?

Vorbea o englezească fără prihană, deşi el se exprimase, până acum, în franţuzeşte.

— Nutresc dorinţa arzătoare să aflu dela dumneavoastră adevărul — răspunse Tom, căutându-i ţintă în ochi — şi venii aci ca să-l storc din gura dumneavoastră.

— Aţi înebunit, pesemne! Eu nu ştiu

nimic despre chestiunea aceasta. Vă'nșelați.

— Voiți să tăgăduiți că v'ați întâlnit cândva cu un anume Basil Watson? — întrebă tânărul, cu glas ridicat. Poate că e o amintire neplăcută, domnișoară.

Fermecătoarea femeie strânse buzele. O privire ciudată îi licărea în ochi. Stete tăcută câteva clipe. Era vădit că subita apariție a fiului mortului o zguduise. Ce o fi știind el despre Basil Watson? Până unde-i mergeau bănuielile în afacerea aceasta?

— Am cunoscut mulți oameni în viața mea, domnule... domnule Dalloway, — răspunse ea, în cele din urmă, flegmatic, — și se poate să fi fost printre ei și unul pe care-l chiamă Watson.

— Am înțeles, — zise tânărul. E o amintire la care voiți să vă gândiți tot așa de puțin ca și la aceea a defunctului meu părinte.

— Tatăl dumneavoastră a fost un om bun, dar Watson nu.

— Aha! Atunci, recunoașteți că i-ați cunoscut pe amândoi? — stărui tânărul.

— Da... recunosc. De ce aș încerca, adică, să vă ascund... tocmai dumneavoastră... adevărul? — zise ea, cu un surâs slab. Iertați-mă! Eram sub impresia puternică a cărții de vizită, care mi'a

făcut să-mi pierd cumpătul... Vreți să mă iertați ?

— Bucuros, numai dacă-mi spuneți adevărul asupra morții tatălui meu și a testamentului său neînțeles. De aceea și veniii aci: ca să-l aflu cu orice preț din gura dumneavoastră.

— Și, dacă o fac... ce se întâmplă după aceea? — întrebă ea.

— Dacă o faceți, sunt gata să păstrez discreția... în presupunerea că-mi veți îngădui să pedepsesc pe principalii vinovați.

Femeia îl privi rece; continua, însă, să fie palidă.

— E o promisiune aceasta? — întrebă ea. Mă veți cruța ? Veți tăcea, întru ce privește persoana mea? Jurați-mi... în cazul... da, în cazul că vă spun ceva! Vă repet că tatăl dumneavoastră a fost un om bun. Eu l-am stimat foarte mult și, la urma urmelor, e și logic ca dumneavoastră, fiul său, să voiți să aflați adevărul.

— Vă mulțumesc, domnișoară. Vă voiu apăra, dacă-mi desvăluiți complotul diabolic ce a grăbit sfârșitul tatălui meu.

Ea încruntă sprâncenele și stete pe gânduri, o clipă, după care zise, cu voce apăsată, ca venind de departe:

— Da, mister Dalloway, am credința

că mi se va ușura inima, dacă vă voiu mărturisi adevărul. In primul rând, n'are niciun rost să vă ascund că tatăl dumneavoastră nu era chiar omul drept care-l credeți dumneavoastră și prietenii săi. Ducea o viață stranie, împărțită în două: una în lume, alta ferită, și vă voiu comunica un fapt, sau două, în legătură cu sfârșitul său brusc, din cari veți deduce cu câtă iscusință era organizat complotul care...

Deodată, o scăpărare de lumină, ce veni de afară, pe fereastra întredeschisă, făcu pe Tom să tresară, și răsună o puternică detunătură, urmată de țipătul strident de durere al unei femei. O clipă în urmă, până a nu fi putut tânărul să sară s'o susțină, domnișoara se clătină și se prăbuși pe covor, cu taina năbușită pe buze.

CAPITOLUL 3

Tom Dalloway, în neputință încă de a-și stăpâni nervii, strigă ajutor și îngenunchiă lângă victima întinsă pe pământ. Dintr'o rană de deasupra urechii drepte picura încet sânge pe obrajii ei palizi.

— Ajutor... ajutor! — strigă el. S'a tras de afară asupra domnișoarei. Ajutor!

Câteva secunde în urmă, dădu buzna înăuntru lacheul, extrem de consternat.

— Repede! — zori Tom. Telefonează imediat unui doctor! Mi-e teamă că stăpâna dumitale moare.

Căută, după aceea, un semn de viaţă din partea domnişoarei, dar nu găsi niciunul. Şi, pe când lacheul alerga la telefon, el asculta s'o audă dacă mai respiră; zăcea, totuşi, în completă nesimţire.

Smulse din perete o oglinjoară rotundă şi i-o ţinu la gură. Nu se aburi de loc. Toate semnele exterioare indicau că rana e mortală.

— Înştiinţează şi poliţia ! — zise Tom bătrânului Italian, care era în odaia cealaltă, la telefon. Trebue de căutat asasinul!

Intre acestea, intraseră în cameră patru servitori. Tom le porunci să-şi desbrace stăpâna, după care o lăsă singură şi ieşi pe verandă, de unde ucigaşul trebue să fi slobozit glontele.

Afară, la aer liber, sub cerul radios, luminat de lună, era aproape tot aşa de lumină ca şi ziua. Tom observă că nişte trepte duceau de pe verandă în splendida grădină, iar de partea cealaltă, la câţiva metri distanţă, poarta principală da pe drumul mare. Fără 'ndoială că asasinul, după comiterea faptei, o va fi

luat razna, ieșind pe poartă în stradă. De ce, însă, se săvârșise crima exact în momentul când victima era gata să-i desvălue misterul ce plutea asupra morții tatălui său?

Coborî în grădină și cercetă stufișele, dar nu văzu nimic. Era în afară de orice îndoială că ucigașul fugise. Singura speranță de a-l descoperi era poliția, dar nu te puteai bizui prea mult pe ea. Autoritățile polițienești din Monaco nu prea se grăbesc, când e vorba de arestarea unui răufăcător, căci afacerile scandaloase păgubesc Monte-Carlo, compromițându-l, și, implicit, aduc vătămare cazino-ului.

Deși sunt extrem de vigilente și au agenți foarte iscusiți, preferă numai să supravegheze, predând rezultatul cercetărilor lor autorităților din țările vecine, astfel că, în majoritatea cazurilor, arestările se fac dincolo de granițele principatului Monaco.

Nu trecu mult și sosi doctorul Bauty, un bărbat bondoc, chel, foarte bine cunoscut vizitatorilor obișnuiți ai cazinoului. Tora îl salută, descriindu-i, apoi, în câteva cuvinte, tragicul eveniment. Micul medic fu foarte impresionat.

Spuse tuturor să iasă, afară de Dal-

loway, se apleacă, apoi asupra femeii care zăcea pe covor şi o examină.

— Precis — zise — că s'a tras asupra nenorocitei de foarte de aproape. Rana e extrem de periculoasă (adaogă, după o examinare amănunţită), dar trăieşte încă (declară). Da,,. respiră încă.

— Trăieşte încă? — gâfâi Tom. Ce bine! Mă temeam că a murit.

— Nu; respiră încă, — repetă medicul. Inainte de orice, trebue să fie transportată sus. Telefonez eu colegului meu Lafosse, să vie, să încercăm să extragem glontele.

— Scăpa-va cu viaţă, domnule dcotor? — se interesă Tom, îngrijat. Ce credeţi? Bondocul clătină din cap.

— De, domnule, nu pot s'o spun! — răspunse. E în stare gravă, care dă de gândit. Se poate să fie rănit creierul.

Din ordinul doctorului, slugile erau tocmai ocupate să ducă rănita în camera ei, când apărură doi bărbaţi, bine îmbrăcaţi, a căror înfăţişare îţi indica imediat caracterul lor oficial. Erau agenţi de poliţie.

— Staţi! — le opri cel mai în vârstă, care părea să fie un superior : un om înalt, uscat, cu cioc şaten şi dinţi galbeni. N'o atingeţi! Ce s'a întâmplat aci?

Tom îi explică într'o franţuzească din

cele mai corecte, desfășurarea lucrurilor și anume că o mână necunoscută a tras asupra domnișoarei, în prezența lui.

— Ucigașul, oricine ar fi fost acela, era colea, pe verandă... dar eu nu l-am văzut, — adaogă. Totul s'a petrecut într'o secundă... și a fugit.

— Dar dumneata cine ești? Ce căutai aci? — întrebă polițistul cu severitate. Te rog să-mi explici!

Tom era încurcat. Intrebarea reclama, fără'ndoială, un răspuns imediat. Avea, însă, să pară foarte ciudat că a făcut locatarei o vizită la o oră așa de târzie.

După o scurtă șovăire, căută să se sustragă penibilei întrebări și zise rece:

— Sunt, oare, obligat să răspund la întrebarea aceasta?

— Eu sunt André Thibaudet, chestor la Siguranța din Monaco, și insist să am un răspuns, — zise cellalt cu asprime.

— Și eu, Tom Dalloway, refuz cel puțin deocamdată, să-l dau! — ripostă tânărul, sfidător.

— Trăiește încă victima? — întrebă chestorul pe doctorul Bauty.

— Da. Am și luat dispoziția ca să fie transportată în camera ei, dacă, firește, o permiteți și dumneavoastră.

Thibaudet se uită la figura, de o paloare mortală, a rănitei. Părul ei negru,

bogat, se ciufulise și-i atârna în șuvițe pe obraz, iar rochia-i se spintecase, în graba ce se depusese de a fi descheiată.

— Da, — admise chestorul, — e mai bine ca să fie dusă sus. Noi rămânem aci, să ne continuăm lucrul. Cazul se prezintă foarte straniu... asta e ceea ce pot spune deocamdată (adaogă, privind bănuitor pe Tom).

Și, pe când slugile urcau, cu băgare de seamă, pe stăpâna lor, care era tot leșinată, meticulosul medic se duse la telefon ca să cheme pe doctorul Lafosse, cel mai bun chirurg din Monaco. După ce o făcu, chemă și spitalul, rugând pe supraveghetoare să trimită de urgență două infirmiere la vila Raymonda.

In vremea aceasta, Thibaudet interoga stăruitor pe tânărul Englez. Ca toți din Monte-Carlo, cunoștea din vedere pe misterioasa ființă. Mai mult decât odată, fusese atrasă atenția poliției asupra ei. In arhive se afla un dosar voluminos, care conținea rapoarte asupra vieții și legăturilor ei sociale. Totuși, nu se întâmplase nimic care să fi îndreptățit autoritățile să-i interzică șederea în principat.

— Vasăzică, o cunoșteai? — întrebă Thibaudet pe tânăr, care era, firește foarte surescitat de tragicul eveniment.

— Nu, n'o cunoșteam personal. — răspunse Dalloway cu oarecare șovăire. Am ținut să-i fac o vizită și m'a primit.

— Dar de ce tocmai la ora asta? Nu puteai să vii ziua?

— A stat până târziu seara la cazino, — lămuri Tom.

— A! Și te-ai luat după ea, nu-i așa?

— Da, — recunoscu Englezul.

Chestorul își mușcă buza de jos și se uită semnificativ la coleg.

— Și ce s'a întâmplat în clipa când s'a descărcat glontele? Te rog, descrie-mi! — stărui.

— Stăteam tocmai aci, — răspunse Dalloway, străbătând camera deacurmezișul, până la locul unde se aflase, — domnișoara era colo, lângă fereastră. Eu stam cu spatele spre fereastră. Dânsa tocmai era gata să-mi răspundă, la o întrebare ce-i pusesem, când cineva de afară trase pe ușa cu geamuri, care era deschisă.

— Și n'ai văzut pe agresor?

— Nu, pe nimeni. Detunătura m'a speriat; o văzui clătinându-se și mă repezii la ea. In vremea asta, agresorul dispăru. Habar n'am cine a fost.

Omul cu cioc zâmbi neîncrezător. Tom citi distinct îndoială pe trăsăturile lui și-și dete pe dată seamă că Thibaudet

nu ia drept reale mărturisile lui, ceea ce, în definitiv, nu era de mirare, întru cât nu indicase motivul vizitei.

— Pare foarte ciudat — comentă chestorul — ca să se fi târît cineva dealungul verandei acesteia.

Şi, zicând acestea, ieşi şi se uită în jur, la lumina lunii.

— Dacă asasinul ar fi voit să împuşte domnişoara în taină, n'ar fi făcut-o în prezenţa dumitale. Eşti perfect convins că el era dincolo de camera asta... şi nu înăuntru? — adaogă, cu tâlc.

Tom înţelese că-l socoate pe el autor al crimei.

— Absolut convins, — accentuă el. De ce mă'ntrebaţi?

— Am motivele mele, — răspunse poliţistul, cu un râs acru. Spune-mi acum: ce ştii dumneata despre domnişoara Géraldy?

— De fapt, nimic.

— Pentru ce venişi, atunci, în vizită la ea?

— V'am mai spus. Voiam să-i cer nişte informaţiuni şi ea tocmai era să mi le dea, când o mână necunoscută descărcă arma.

— Necunoscută, zici dumneata?

— Da, pentru mine, negreşit. Poate cunoaşteti dumneavoastră domnişoara,

— Şi ce ţineai aşa de urgent să afli dela dânsa?

— O informaţie importantă şi, ca s'o obţin, am venit special din Londra la Monte-Carlo.

— Aha! Vasăzică, un anumit motiv te-a adus aici... un motiv important, nu-i aşa?

— Da, unul foarte important. Ardeam să mă lămurească asupra unor evenimente misterioase petrecute în Anglia.

Chestorul se aprinse. Mirosea o urmă.

— Ce fel de evenimente? — întrebă el cu viu interes, amintindu-şi de dosarul voluminos şi svonurile tenebroase ce circulau asupra identităţii şi felului de traiu al frumoasei şi enigmaticei Géneviève Géraldy.

Tom Dalloway stete tăcut câteva clipe, apoi zise:

— Peripeţii din Londra... asupra cărora n'aş vrea să reviu.

— Am impresia, „monsieur" Dalloway... că ai plăcut-o foarte mult pe domnişoara, ca atâţia alţii. Pare să exercite asupra unora o influenţă fatală.

— Ştiu, — zise Tom. Am aflat despre ea o sumă de lucruri. Are un noroc extraordinar la joc.

— Aşa este. Trăieşte retrasă. E o persoană misterioasă... care a stârnit ceea

mai vie senzație în tot principatul. Chiar și noi, la birou, am auzit tot felul de povești ciudate asupra ei; odată, s'a afirmat chiar că ar fi fiica unui cap încoronat din Europa, dar noi primim toate aceste păreri cu circumspecțiunea cuvenită. Nu se poate tăgădui, ce-i drept, că e o femeie de o inteligență și un curaj superior, precum și de o rară frumusețe. Tocmai de aceea mă interesează cu deosebire atentatul acesta la viața ei.

—Și pe mine nu mai puțin, — întări Tom — și am toate motivele.

— N'ai putea să mi le spui și mie? — întrebă Thibaudet, cu un zâmbet de strateg. De ce te ferești de mine?

Dalloway șovăi. Apoi răspunse:

— E o chestiune absolut personală.

— Și, totuși, spuseși că n'o cunoști, — obiectă Thibaudet, bănuitor.

— E perfect adevărat. Am vorbit astă seară cu dânsa întâia oară.

Chestorul zâmbi sarcastic, după care dete colegului său însărcinarea de a perchiziționa camera, căutând, în deosebi, arma din care pornise glonțul.

In timp ce al doilea polițist făcea aceasta, omul cu cioc chemă pe lacheul italian, care declară că-l chiamă Giuseppe Pelicani și e în serviciul domnișoarei Géraldy de cinci ani.

— L-ai mai văzut vreodată pe dumnealui ? — îl întrebă Thibaudet, arătând pe Tom.

— Nu, până astă seară, — îi se răspunse. A venit cu vreo douăzeci de minute după înapoierea domnișoarei dela cazino.

— Avut-a stăpâna dumitale vreo ceartă cu cineva, în ultimul timp?

— După câte știu eu, nu. Ducea o viață foarte liniștită și retrasă.

— Cunoști pe cineva care să fi avut motiv s'o împuște? — întrebă chestorul. Crima nu s'a comis cu intenții tâlhărești, ci fie din gelozie, fie din răzbunare.

— Eu nu știu despre nimic, — zise bătrânul servitor, dând din umeri și gesticulând, în timpul cât vorbea.

— Pe cât mi se pare, domnișoara a venit aci acum două luni? — continuă Thibaudet.

— Da, coane. A petrecut toamna la Paris, iar vara a fost la Deauville. Imi pare că a fost și pentru un scurt timp la Londra.

— Locuit-a cândva acolo ? — se interesă Tom cu vioiciune.

— Da... odată. Inchiriase o casă mobilată în Cromwell Road, pe șase luni.

— Și când asta? — întrebă Dalloway.

— Te rog, domnule, lasă mă pe mine

să-i pun întrebări! — se supără chestorul.

— Dar întrebarea ce-i pusei e în propriul meu interes şi de extremă importanţă pentru mine, — stărui Tom.

— Eu sunt aci ca să stabilesc identitatea agresorului — zise Thibaudet — şi te poftesc să nu mă stingherești!

— Domnişoara a fost împuşcată şi domniei-voastre vă revine să dibuiţi cine a făcut-o, — replică tânărul Englez, — dar găsesc că am şi eu acelaşi drept ca dumneavoastă să pun câte-o întrebare omului acestuia, în cazul, firește (adăogă, ironic), că nu-l suspectaţi şi pe el că şi-a împuşcat stăpâna.

— Departe de mine asemenea idee, — ripostă Francezul, — dar sunt silit să-ţi mărturisesc sincer că nu mă pot pronunţa tot astfel şi întru ce te privește pe dumneata.

— Aha, — râse Tom, — îmi închipuiam eu! Mă suspectaţi, nu-i aşa? Foarte bine. Unde-i arma?

— Poate că ai ascuns-o, — opiniă celalt cu tâlc. O găsim noi, fii sigur.

— Sper şi eu şi aceasta va duce la arestarea vinovatului, — fu de părere Tom, după care voi să puie noi întrebări lacheului Giuseppe, când doctorul Bauty intră în cameră.

— Cum îi merge? — întrebă Englezul.

Faţa medicului se întunecă.

— Domnule, — zise încet şi grav, — mi-e frică foarte că nu mai e nicio speranţă. Colegul meu Lafosse e de aceeaşi părere. Am făcut, amândoi, tot ce am putut, dar niciunul din noi nu îndrăzneşte să creadă că va rămâne în viaţă. (Şi, întorcându-se către chestor, adaogă:) E o chestie stranie... ţinând, mai ales, seamă de câte se colportează despre nefericita femeie. Dumneata ce zici?

Chestorul încruntă sprâncenele şi răspunse:

— Deocamdată, sunt silit să tac. Eu am, însă, o bănuială... dar rămâne s'o verific şi, abia după aceea, mă voiu rosti. Şi nu cred să treacă mult până atunci.

O privire ce-o aruncă lui Tom spunea mai mult decât un puhoiu de cuvinte.

CAPITOLUL 4

Daniel Mansfield fu trezit, în aceeaşi dimineaţă, la ora patru, de Tom, care-l sgâlţâi de umeri.

Se ridică în capul oaselor şi, la vederea figurii palide şi turburate a prietenului, esclamă:

— Da'ce este?

— „Steaua tripoului" a fost împuşcată.

— Impușcată? — îngână Mansfield, îngrozit. O, Doamne! Și cum s'a întâmplat?

Tom, care abia acum se înapoiase la hotel, povesti, în câteva vorbe, cum s'a tras un glonte asupra Geneviève Géraldy, tocmai în clipa când era pe cale să desvălue adevărul asupra misteriosului sfârșit al tatălui său.

— Ciudat de tot! — comentă prietenul său. Doar nu ne-o fi urmărit până aci cineva care e hotărît să te împiedice să afli adevărul.

— Așa pare, Daniel, — răspunse tânărul, îngândurat. Trebue să fie un motiv foarte serios la mijloc; altfel n'ar fi îndrăznit nimeni s'o împuște în fața mea.

— Da'poliția ce zice?

— Ce să zică? Mă bănuiește pe mine: ci-că eu sunt autorul crimei, — răspunse Tom, cu amărăciune.

— Asta e foarte neplăcut. Și de ce?

— Păi de, fiindcă nu știe care e adevăratul motiv pentru care m'am dus la domnișoara Géraldy! Altminteri, nu mi-ar fi atribuit o crimă care e contrarie propriilor mele interese.

Mansfield, care ședea încă în pat, în pijamaua-i de mătase „bleu-pâle", reflectă o clipă.

— La urma urmelor, — zise, — e firesc ca să te bănuiască pe tine, din moment ce nu cunoaşte motivul vizitei tale.

Tom încruntă sprâncenele.

— Mă rog, fie şi aşa, — concedă el, — dar unde e arma? Ar fi trebuit să se găsească revolverul în cameră.

— L-ai fi putut prea bine ascunde până n'a sosit poliţia. Tu ai declarat că ai venit pe la verandă. In cazul că se găseşte, întâmplător, arma în grădină, apoi e în afară de orice îndoială că bănuiala lor va creşte. Păcat, drăguţule, că nu te-ai destăinuit imediat.

— Imi dau şi eu seamă că am comis o greşeală mare, — recunoscu Tom. Pe de altă parte, poliţia are tot felul de informaţii asupra Genevièvei Géraldy. Nu e tocmai o fiinţă fără prihană...

— Asta agravează cazul, — zise Mansfield. (Iar după o pauză, continuă:) Acum, după ce ai refuzat să mărturiseşti poliţiei motivul vizitei tale, ceea ce i-a făcut să te suspecteze, cel mai bine ar fi să te menţii în atitudinea aceasta. Nu le mai spune nimic, orice s'ar întâmpla!

— Asta fuse şi intenţia mea. Partea rea e că medicii nu dau nicio speranţă că victima ar putea să scape. Vorbii cu Lafosse acum o jumătate de oră şi-mi spuse că nu-mi poate da nicio veste bu-

nă: E adevărat că glonțele a fost scos, dar domnișoara Géraldy plutește între viață și moarte. Cred că afacerea va apare mâine în ziare și Janina și mamă-sa vor afla de vizita mea nocturnă la o femeie care se bucură de o reputație proastă.

— Nu te îngriji tu de asta! Aici, în genere, lucrurile astea se cocoloșesc. Nu cred ca lady Harvey și fiica sa să afle ceva.

— Asta sper și eu. Altminteri, mi-ar merge prost de tot. Vai, ce noapte îngrozitoare!

Mansfield se îmbrăcă, în timp ce prietenu-său ședea pe marginea patului, palid și surescitat.

Ieșiră disdedimineață, în atmosfera răcoroasă a revărsatului de zori, șezură pe terasă, în fața cazino-ului, și contemplară răsăritul soarelui deasupra mării line.

Stătură acolo aproape un ceas, discutând afacerea ce-i preocupa, după care o luară dealungul șoselei albe, prăfuite, până la vila Raymonda, frumosul cămin al misterioasei domnișoare.

Moș Pelicani le deschise.

— Din nefericire, starea domnișoarei nu s'a schimbat, — răspunse el, la întrebarea lui Tom, care ardea de curio-

zitate. Cei dela poliție au plecat, dar doctorul Bauty e încă sus.

— Scotocit-a poliția prin grădină? — iscodi Tom, cu aprindere.

— Da, conașule, și încă foarte temeinic, dar n'au găsit alte urme de picioare decât ale dumneavoastră, ale mele și ale unui băiat de prăvălie, care a adus ieri un pachet.

— Vasăzică, arma nu s'a găsit? — continuă tânărul Englez cu întrebările.

— Nu, nici arma, nici altceva mai important.

— Ciudat că nu există urme de picioare, — constată Mansfield, — adică pe ale tale le-au găsit.

— Da. Individul care a tras trebue să fi lăsat neapărat și el pe afară, oarecari urme.

— Tocmai, așa e și de presupus, — zise Daniel. Putem intra în camera în care s'a petrecut nenorocirea? (întreabă pe lacheu).

— De sigur, coane, — răspunse cellalt, politicos, conducând pe amândoi la fața locului.

— Ascultă, Giuseppe: ai însoțit-o pe domnișoara la Londra, când fuse acolo? — întreb Tom pe Italian, după ce acesta povestise lui Mansfield, cu deamănuntul, tot ce se petrecuse.

— Da, coane, — răspunse el, — am stat puţin timp în Cromwell Road, dar nu-mi place Londra, aşa că domnişoara m'a trimis înapoi încoace, ca să păzesc vila, deoarece Louis, intendentul, e internat la spital.

— Fără îndoială că ai cunoscut în Londra câţiva prieteni de-ai domnişoarei?.

— Puţini... prea puţini, — răspunse Italianul.

— N'ai cunoscut un oarecare Watson?

Lacheul făcu din cap că nu.

— Pe cât îmi amintesc eu, nu, — zise. Domnişoara avea prea puţini prieteni la Londra. Eu nu ştiu decât de o oarecare doamnă Tabet şi bărbatu-său, nişte Americani, pe cari i-a cunoscut aci în Monte-Carlo, şi de sir Terry Macdonald, care muri acum câteva săptămâni.

— Nu-ţi aminteşti de un domn în vârstă, anume Dalloway? — întreabă Tom.

Moş Pelicani reflectă o clipă, după care răspunse:

— Parcă mi-e cunoscut numele ăsta, dar nu pot să-mi amintesc cu ce prilej l-am auzit. Aşa vă chiamă şi pe dumneavoastră, nu-i aşa? — întreabă el, amintindu-şi de carta de vizită ce o dusese stăpânei.

— Da, — întări Tom. Am motive să cred că stăpâna dumitale cunoştea pe

răposatul meu părinte și că el a vizitat-o în Londra.

— E cu putință și poate că chiar de aia mi-e cunoscut numele. Totdeodată, n'ar fi de mirare să-l fi pomenit cineva, cândva, la masă.

— Păcat că nu-ți poți aminti, — suspină Tom.

Giuseppe Pelicani, se întoarse încolo, chipurile ca să puie bine un scaun, dar în realitate ca să-și sustragă fața privirilor tânărului, ceea ce nu scăpă acestuia.

Să fi spus lacheul adevărul, când declarase că nu-și amintește de vizita tatălui său?

— Cât timp ai stat cu domnișoara la Londra? — întrebă Dalloway.

— Apăi... vreo lună și jumătate... nu mai mult.

— Și ești absolut sigur că nu-ți poți aminti de o vizită a tatălui meu la stăpâna dumitale?

— Cum vă spusei, recunosc că va fi fost la dânsa, dar nu-mi amintes nimic precis.

— Nici de un mister Watson?

Pelicani făcu un gest negativ.

— Bine, — continuă Tom. — dar ai vreo bănuială măcar cine ar putea fi autorul crimei. Domnișoara are dușmani, nu-i așa?

— Dc, cine poate ști! — esclamă lacheul, cu o scăpărare în ochii-i mici, vicleni.

— Orice om are dușmani — se amestecă Daniel — și domnișoara deasemenea, fără nicio îndoială. Noi ținem să descoperim pe dușmanul care a împușcat-o.

— Cred și eu, — zise moș Giuseppe. Biata *signorina!* Sper că poliția va găsi pe cel de a încercat s'o omoare.

La plecare, Tom era foarte deprimat.

— Crezi tu că femeia a avut vreun amestec în moartea tatălui meu? — întrebă el. Crezi tu că se căia și a voit să-și ispășească fapta, spovedindu-mi-se?

— Da, asta e părerea mea, — întări Mansfield. Firește, nu știm ce rol va fi jucat, dar de bună seamă că e singura care-ți poate spune pentru ce ești silit să te însori cu Virginia.

— In cazul ăsta, e mai mult ca probabil că m'a urmărit cineva până la Monte-Carlo, spre a mă supraveghea. Pentru ce, însă, a fost împușcată? Ar fi putut-o face, în ultimele zile, de douăzeci de ori. Mai te pomenești că glonțele ce a nimerit-o pe ea mi-a fost destinat mie?

— Nu cred. Căsătoria ta cu Virginia are un substrat financiar. Dacă mori tu,

dușmanii tăi nu se aleg cu niciun profit. E limpede asta.

— Așa e, dar e tot așa de limpede pentru mine că refuzul meu de a mă însura cu Virginia poate fi pieirea mea... și, pe deasupra, pierd și pe Janina.

Daniel Mansfield, deși mai în vârstă și mai cu experiență, nu știa, nici el, ce înțeles să dea împrejurărilor. Părerile pesimiste ale celor doi doctori, erau neliniștitoare. Dacă domnișoara Géraldy murea, apoi situația lui Tom avea să fie foarte grea, în afară că n'ar mai fi niciodată în măsură să capete lămuririle la cari ținea atâta.

Străbătură aleele de palmieri ale grădinii, ce străluceа de flori proaspete, înapoiându-se la hotel, curioși să afle dacă știrea tragediei s'a și răspândit. N'auziră, însă, nimic și părea să se adeverească ceea ce prezisese Daniel Mansfield că poliția își va toată osteneala să ascundă sângeroasa întâmplare.

Deși n'o știau, un Francez, bine îmbrăcat, de vârstă mijlocie, luase, în lipsa lor dela hotel, diferite informații asupra lor, dela personal și portarul de noapte.

Acesta recunoscuse într'însul pe Clément Duval, dela poliția din Nissa; și avea impresia că poliția franceză se în-

tereseaza excesiv de mult de tânărul Englez și prietenul său.

E de relevat, cu acest prilej, că Thibaudet, o jumătate de oră după plecarea lui Tom dela vila Raymonda, telegrafiase la Nissa lui Duval și acesta se grăbise să vie cu mașina, ca să culeagă informații asupra celor doi Englezi, chiar la fața locului. Chestorul bănuia că Tom e cel de a tras glontele;totuși, era hotărît să nu ia nicio măsură din inițiativa sa și să lase afacerea în seama departamentului Alpilor Maritimi. Așa fiind, Duval se postase în holul hotelului, prefăcându-se cufundat în citirea broșurii „Farul Litoralului".

Cam pe la amiazi, Tom se duse la telefon, spre a se interesa la Giuseppe de starea stăpânei.

— Tot așa, conașule, — răspunse Italianul într'o franțuzească stricată. *Santa Madona*, ce grozăvie! Doctorul Bauty a plecat și e, acum, aci doctorul Lafosse.

— A mai fost cineva dela poliție?

— Nu, conașule.

Tom puse înapoi receptorul în furcă și străbătu holul, habar neavând că Francezul corect îmbrăcat ascultase cu extraordinar interes întrebările ce pusese la telefon.

O jumătate de oră în urmă, se duse la

hotelul Métropole, unde se înțelesese să ia dejunul împreună cu Janina și mama ei. Cum se întâlniră, lady Harvey esclamă:

— Ce galben ești, Tom! Da' ce-i cu dumneata?

— O, nimic! — zise el, silindu-se să râdă. Nu mă simt tocmai bine, atâta tot, probabil din cauza vântului fierbinte de ieri.

Apoi, când stătură la masă, Janina zise, deodată:

— Știi, mamă, Franțuzoaica aceea tânără de colo, madam Vautel, tocmai mi-a povestit că femeia ceea misterioasă, poreclită „Steaua tripoului", a fost azi noapte împușcată de un amant pe care l-a părăsit.

— Impușcată? — repetă lady Harvey. O, Doamne, dar cum a fost?

— Nu știu. Madam Vautel a aflat-o dela bărbatu-său, care a auzit-o și el, azi dimineață, la cofetărie.

— Ei da, așa termină întotdeauna femeile de soiul ei, — comentă văduva. Cât mă bucur, Janino, că n'ai vorbit niciodată cu ea! Ci-că e o ființă odioasă... adică așa spune lumea.

— In orice caz, știe cum să câștige bani la ruletă, — zise fata, ridicându-și ochii-i limpezi albaștri, către Tom.

— Da, dar ce o fi la mijloc ? — întrebă lady Harvey. Intotdeauna, când circulă asemenea svonuri, e, de obiceiu, ceva adevărat.

— Nu vă mai preocupaţi de asemenea probleme! — se grăbi Tom s'o sfătuiască. In Monte-Carlo ăsta se aud mereu de afaceri scandaloase.

— Aşa e! — recunoscu lady Harvey.

Şi nu se mai discută despre acest subiect.

Tot cam pe vremea asta, chestorul Thibaudet răsfoia în biroul său dela poliţia din Monaco un dosar ce i-l adusese gardianul.

Morfolind un trabuc între buzele-i subţiri, şi cu nişte ochelari în ramă de aur, pe nasu-i de uliu, citea un document care ar fi prezintat mare interes pentru Tom Dalloway şi prietenul său Daniel Mansfield, în cazul că l-ar fi avut sub ochi.

Antetul suna astfel: „Republica franceză, departamentul Hérault. Prefectura de poliţie. Biroul directorul poliţiei. Nurul 20197 B" şi avea data de vreun an. Cuprinsul actului era următorul:

„Copie după o informaţie din arhivele prefecturii departamentului Hérault, privitoare la femeia Luciana Duparc, sau Ronsard, care poartă, acum, numele

de Geneviève Géraldy și locuește în Monte-Carlo, în vila Raymonda.

„Numita s'a născut în anul 1894, în casa din „rue des Etuves", n-rul 45, Montpellier, ca fiică a unui doctor Barroux, un cunoscut bacteriolog dela facultatea de medicină și bibliotecarul universității. După moartea tatălui ei, fu numită, la șaptesprezece ani, învățătoare la o mică școală din strada Monceau, iar la nouăsprezece ani se mărită cu Basil Ronsard, care trecea drept om cu stare, dar despre care se constată ulterior că e membru al unei periculoase bande internaționale de hoți de trenuri.

„Tânăra femeie nu știa aceasta, așa că, la început, totul merse bine, până se convinse de adevărata fire a bărbatului ei, când îl părăsi și se angajă coristă la o revistă ce se juca la „Jardin de Paris", unde făcu cunoștință cu un Englez bine situat, anume Marshall. Plecară în Anglia, unde se cununară, stabilindu-și locuința în comitatul Northampton. Șase luni în urmă, Marshall muri, lăsând nevestei o sumă mare de bani. In vremea aceasta, Ronsard fu arestat, de poliția italiană, pentru un atac tâlhăresc într'un tren dintre Milano și Turin, și condamnat la zece ani. Fosta-i nevastă, care află aceasta dela un Englez, anume

Harvester, care, fără ca ea s'o știe, făcea parte din banda soțului ei, se înapoiă în Franța ,închiriă o locuință la Paris, iar mai târziu jucă la Monte-Carlo, unde câștigă sume considerabile, din ale căror dobânzi își cumpără vila Raymonda, unde locuește, acum, în fiecare an.

„Anexat aci extrase din rapoarte asupra Lucianei Ronsard, zisă Geneviève Géraldy".

Urma apoi acest act:

„Poliția engleză de Siguranță: New-Scotland-Yard, Londra, către prefectura de poliție din Paris:

„Domnișoara Geneviève Géraldy a închiriat o casă mobilată în Have, în apropiere de Brighton, în Iunie 1918, s'a mutat apoi la Worthing și Exeter, iar în anul 1919 luă o casă în Cromwell Road, din Londra. Un fecior italian, anume Pelicani, o însoțea. Purtarea ei era suspectă, deși, fără îndoială, dispunea de sume considerabile. Era ades văzută prin cele mai bune restaurante, împreună cu diferiți domni, în special cu unul anume Irving. Legăturile ei cu acesta și cu altul, anume Sinclair Huxley, erau întru atâta surprinzătoare cu cât amândoi sunt niște răufăcători comuni și au suferit, fiecare, mai multe condamnări.

Din cauza aceasta, s'au născut bănuieli şi a fost pusă sub observaţie, dar nu s'a putut descoperi nimic precis. Totuşi, s'a constatat că un mister învăluie viaţa acestei femei. Ea a părăsit subit Londra, fără, însă, a lăsa, în urmă-i, datorii."

După aceea, venea acest document:

„Informaţii din partea poliţiei din Boroug Worthing, către prefectura de poliţie, departamentul Hérault.

„Domnişoara Geneviève Géraldy, după fotografia ce ne-aţi trimis-o, e identică cu femeia care domicilia în Decemvrie 1918 în Worthing.

„A închiriat o casă mică, mobilată, în faţa mării, şi era însoţită de un servitor italian şi o domnişoară de companie, Franceză. Atitudinea ei era extrem de misterioasă. A fost în casa aceea un mare scandal în seara de 18 Decemvrie 1918. Un domn de vârstă mijlocie, al cărui nume e necunoscut, veni în vizită la ora şapte şi s'a produs o ceartă violentă între femeie şi mosafirul ei. Acesta fu în mod serios ameninţat de Italian. Fu chemat sergentul de serviciu, dar vizitatorul nu voi să facă nicio reclamaţie şi, după ce un doctor îi pansă rănile, plecă la Londra. Trei zile în urmă, femeia dispăru. Poliţia centrală presupune că face parte din clasa răufăcătorilor."

André Thibaudet, chestorul din Monaco, zâmbi, puse trabucul la o parte și luă alt act, și mai interesant.

CAPITOLUL 5

După trei zile, pe o după amiază rece, tocmai când soarele de iarnă apunea, un bărbat înalt, chipeș, cu păr și mustață neagră, purtând un palton gri și pălărie verde, cobora în Wanborough din tren, informându-se la portarul gării de drumul către castelul Darcey.

— Darcey, boierule? Uite, luați-o colea, la deal, până veniți pe șoseaua națională. După aceea, apucați pe stânga, pe lângă podul cel vechiu, și veți vedea castelul, la stânga dumneavoastră, în mijlocul unor pomi.

— Și cât e până acolo?

— Apăi... mai puțin de un kilometru.

Călătorul îi vârî în mână un bacșiș, se încheiă la haină și o porni în direcția indicată, biciuit de vânt. După ce sui colina, se opri, ca să respire și să admire splendida priveliște. Apoi, mai merse ca la patru sute de metri, până la un grup de pini, după care o luă pe o cărare presărată cu pietriș, până la o casă mare, dar totalmente lipsită de gust.

Sună și-i deschise un servitor tânăr, căruia-i zise pe nume Alan, și, urându-i

seara bună, îl întrebă dacă „mistress" Stephenson e acasă.

— Da, domnule! — i se răspunse.

— Comunică-i că sunt aci!

Apoi, scoţându-şi paltonul, îl agăţă în hol, ca un om care se simte la el acasă. Castelul era spaţios şi amenajat cu mobile vechi, de stejar, şi cu tablouri multe şi bune. Servitorul o luă pe coridor şi, intrând în salon, anunţă:

— A venit mister Watson, coniţă.

— A, mister Watson ! Să poftească! — zise stăpâna, veselă.

O clipă în urmă, mosafirul intră în camera frumoasă, demodată însă, în care o femeie blondă, cam de patruzeci de ani şi bine încă, bea singură ceaiu.

— Vasăzică, tot mă descoperişi, Basil ?

— Da, Helen, şi-mi pare că ţi-ai găsit un refugiu admirabil, — râse Watson, tolănindu-se într'un fotoliu.

— Aşa şi este.

— Desigur că faci aici pe doamna din lumea mare? Unde-i Virginia?

— A ieşit dimineaţa în oraş şi se va înapoia abia după cină. S'a dus la vechea ei colegă de şcoală: Greta Arbit.

— Bun. Putem vorbi, atunci, nestingheriţi. Am a-ţi cere părerea asupra câtorva chestiuni.

— Ia întâi un ceaiu! — îl îmbie gazda, întinzându-i o ceaşcă scumpă.

— Mulţumesc! — zise el. Ai făcut foarte bine că ţi-ai închiriat castelul ăsta pe trei ani. Poliţia pariziană te caută cu mare sârguinţă, dar n'o să poată ghici niciodată că tu eşti femeia din strada Racine. Eşti aici perfect la adăpost.

— Eşti convins de asta?

— Absolut. A fost foarte prudent din partea ta să te înapoiezi în Anglia, deşi a trebuit să faci un ocol mare.

— Aşa e. Plecai în Elveţia, apoi în Italia, iar la Genua luai vaporul pentru New-York. După aia, venii la Liverpool şi, între timp, am devenit „mistress" Stephenson. Negreşit, Virginia credea că e o călătorie de plăcere. Îi explicai schimbarea numelui meu că nu vreau ca bărbatu-meu, de care am divorţat, să afle de înapoierea mea în Anglia.

— Şi te-a crezut, fără îndoială, — râse el.

— Firește! Crede tot ce-i spun, — zise femeia căutată cu atâta zel de poliţie, al cărei nume adevărat era Helen Powell şi a cărei carieră aventuroasă era prea bine cunoscută de poliţia pariziană.

Nu de mult îi picase în mână un milion cinci sute de mii de lei, cu care închiriase castelul Darcey. Watson îşi roti

ochii prin frumoasa, deşi antica, încăpere, şi se gândi ce deosebit e confortul de-acum al Helenei, de locuinţa mică, sobră, dela al treilea etaj din strada Rădăcine.

— Da, — zise, — ai scăpat teafără. Nu îndrăsneam să mă abat pe la tine, dar ştiam că te vei interesa de fată.

— Negreşit. Mă interesez de ea ca şi cum ar fi propria mea copilă.

Watson sorbi din ceaiu şi comentă:

— Fiindcă depinde mult de aceasta, nu-i aşa? Mă bucur că ai pătruns aşa de bine situaţia. Vom da, acum, o lovitură mare, aşa că nu trebue să neglijăm nimic din ce ar fi să ne împiedice.

— Sunt perfect de acord cu tine. Virginia e capitalul nostru. Nu trebue, însă, să afle nimic.

— Tocmai. Dac'ar bănui că vrem s'o silim să se mărite cu Tom, s'ar supăra foc. E fată deşteaptă.

— Da, ştiu, dragă Basil, — râse femeia. De când s'a întors dela şcoală, am observat că e foarte emancipată. Are părerile ei proprii. Îi e drag, însă, de Tom şi trebue să-i întreţin acest sentiment. Gândeşte-te că e o avere întreagă în joc.

— N'am uitat asta, — zise mosafirul, — dar, în ultimul timp, am judecat că avem perspective proaste. Nu mai îmi

place cum se prezintă afacerea. Tânărul Dalloway e amorezat până peste urechi de Janina aia Harvey și...

— Moft ! E doar un flirt, opiniă femeia, râzând. Dacă s'ar exercita o mică presiune asupra junelui și urzim o intrigă pe lângă lady Harvey, apoi despărțim curând-curând pe cei doi și el va cădea în brațele Virginiei. Asculți tu: îl iubește mult.

— Se poate, dar el nu-i dă nicio atenție. Ea mi-a și spus-o nu de mult. Tom a plecat la Riviera... cred că după Janina, — zise Watson.

— Geneviève îmi comunică, acum câteva zile, că e acolo, cu un prieten, anume Daniel Mansfield. Cine-i ăsta?

— O, un ofițer de marină, care a fost rănit în războiu, în bătălia dela Iutlanda. Are, acum, o slujbă la ministerul de marină.

— Sunt amândoi în Monte-Carlo, îmi scrie Geneviève, și Dalloway e zilnic cu Janina, — continuă femeia.

— Geneviève se tot teme că Dalloway ar putea afla ceva despre moartea părintelui său, — zise Watson, — dar nu știu cum ar putea ieși la iveală adevărul asupra acestei... afaceri penibile, afară numai printr'o indiscreție a noastră

— Ceea ce e prea puţin probabil, nu-i aşa? — râse gazda, împingându-i o cutie mare, de argint, de ţigări, şi lăsându-se alene în perne.

— Nu, căci ar fi ceva senzaţional, dragă Helen, să afle ziarele faptele. Din fericire, Virginia, în inocenţa-i de copil, nu ştie nimic din toate astea.

Frumoasa femeie, care răsucea între degetele ei, fin manichiurate, o ţigară, căzu pe gânduri. Reuşise să tragă pe sfoară poliţiile din Paris, Bruxelles şi Roma. Intreaga-i carieră era a unei criminale. Şi tocmai ei îi fusese încredinţată Virginia, copila pe care Basil Watson o adoptase acum zece ani.

— Va trebui să fim, faţă de Virginia, foarte discreţi şi prevăzători, — declară ea. Afacerea nu merge aşa de strună cum am crezut-o la început.

— Nu. Ne-a stânjenit mult că a trebuit să pleci dela Paris, — fu de aceeaşi părere mosafirul. E drept că tânărul American era un dobitoc, dar socot...

Tăcu. Afacerea era extrem de neplăcută. Joel van Hotwood, fiul unui milionar olandez-american, fabricant de cacao din Chicago, se îndrăgostise de Helen şi ea îl ţinuse de un milion, cinci sute de mii de lei, iar cadavrul lui fusese găsit în Sena, între podul d'Auteuil şi in-

sula St. Germain. Instrucția descoperise unele fapte periculoase, dar femeia din strada Racine și presupusa-i nepoată și părăsiseră Paris-ul.

Asta fusese acum câteva luni. Iar astăzi, Helen Powell, aventurieră parizia-nă, se transformase în bogata și foarte stimata văduvă Stephenson, care, înar-mată cu referințe excelente, devenise chiriașă a castelului Darcey, mobilat an-tic, dar minunat, precum și a splendidei moșii ce-l înconjura. Timp de două sute de ani, fusese căminul neamului Morgan, dar sir Jack Morgan decăzuse, din cauza impozitelor de război, și era vesel să-și închirieze proprietatea și să trăiască din chirie.

— In orice caz, Geneviève supraveghează pe Tom, — observă Watson.

— Da, într'adevăr, — răspunse fe-meia, — dar ce poate face ea când el vede zilnic pe tânăra Harvey? Așa fiind, fiecare zi apropie tot mai mult pe cei doi și...

— Tocmai asta trebue să ferim! — es-clamă Watson. Gândește-te ce înseamnă aceasta pentru noi! Tu ești aci în sigu-rantă, dar fără parale n'o putem duce... nici tu, nici eu. Ne trebue bani nume-rar... mereu, fără încetare.

— Așa și e, dar Geneviève aia e foarte ciudată

— Nu prea o trage inima.

— De ce adică?

— Păi dacă e bogată! A câștigat o groază de bani la ruletă... iar noi... noi doi nu dispunem decât de mijloace restrânse. Ale tale, ce-i drept, sunt mai mari ca ale mele... asta datorită lui Joel; dar îmi trebue neapărat parale, căci cheltuielile mele din oraș cresc zilnic.

— Dar locuința nu te costă prea mult. Bătrâna Gable are grijă de tine, cum a făcut-o întotdeauna.

— Adevărat, dar prețurile se urcă la toate și nu pot trece, acum, Canalul Mânecii, căci în Calais, Boulogne, Cherbourg și alte localități au fotografiile mele și abia așteaptă să le cad în cursă.

Cineva bătu, în acest moment, în ușă. Servitorul intră și zise:

— Coniță, vă chiamă la telefon.

„Mistress" Stephenson se sculă și se duse la telefon, care se afla în bibliotecă. Cum puse receptorul la ureche, auzi vocea unei impiegate dela poștă:

— Allo! Acolo castelul Darcey? Am o telegramă pentru doamna Stephenson, predată la Nissa, ora 2.25, sosită la 4.28, având cuprinsul următor: „Către Stephenson, castelul Darcey, lângă Guild-

ford. Geneviève a fost grav rănită de un necunoscut, pe când se afla cu Tom. In mare pericol. — L." Aţi înţeles?

— Da, — îngână Helen. Altceva?

— Nimic, — răpunse telefonista dela oficiul poştal din Guildford, — vă trimit o copie cu poşta.

CAPITOLUL 6

Era în afară de orice îndoială că poliţia era convinsă că Tom Dalloway a împuşcat pe domnişoara Géraldy. Ori pe unde se ducea, era urmărit de un detectiv.

De cum îşi luă dejunul, se întâlni cu Janina şi mama ei la cazino. Reuşi s'o despartă de societatea în care se afla.

— E prea îmbâcsit de fum aci, — zise el. Hai să ieşim! Vrei?

Coborîră scara acoperită cu covoare roşii, spre piaţa ticsită de palmieri, unde, la ora aceasta, se îmbulzeau personagiile cele mai elegante din Europa.

— Să mergem să ne plimbăm afară din oraş! — propuse Tom. M'am săturat de locurile astea.

— Şi eu, — mărturisi Janina. Primele două săptămâni te înlănţuie distracţiile neîntrerupte şi farmecul cazino-ului, dar după aceea păleşte totul.

Ajunseră la bisericuţa „St. Dévote",

patronul principatului Monaco, și mersără de vale.

— Aș vrea grozav să plec, — continuă Janina, Mama mi-a promis că vom petrece Paștele în Florența. N'am fost încă niciodată acolo și mă bucuram tare mult. Azi dimineață, însă, mi-a spus că preferă să rămână aci.

— De ce?

— A convins-o o Englezoaică bătrână care stă în același hotel cu noi și are domiciliu la Florența.

Tom nu răspunse, ci doar suspină.

— De ce oftezi? — întrebă Janina.

El părea pierdut în gânduri.

— Am oftat? —se miră. N'am băgat de seamă.

— Parcă ești schimbat astăzi.

— Mi s'a mai spus odată. Probabil din cauza vremii. Te duci azi la bal, la Nissa?

— Desigur. Vii și tu, nu-i așa? Nu te-a invitat mama?

— Nu.

— Ce prostie! O fi uitat, căci are intenția să-ți ofere un loc în automobil. Va fi și contele de Brodier.

— Ce tip antipatic! — zise Tom, scurt.

— De ce?

— Te adoră, Janino.

— Vai, scumpule, doar n'ei fi gelos? — râse ea.

— Mama ta pare să-l simpatizeze mult.

— Dar și pe tine.

— Se poate, dar mă tem că bănuiește că ne iubim și se gândește să ne despartă. O să te pierd Janino.

— Nu... nu, să n'ai nicio grijă!

— Ba da. Mama nu-ți va permite să te măriți cu un pârlit ca mine, care are datorii la croitor.

— Dragă Tomuleț, ești azi teribil de pesimist! — esclamă fata. Da' ce-i cu tine? Pierdut-ai la joc... sau ce alta?

— Ba nu, dar m'am gândit la viitor, — zise el cu amărăciune. Știu pe cine ți-a ales mama ta ca soț: pe Robert Crosby.

— Îl urăsc... pe găgăuță ăla, care e un egoist fără pereche, — declară Janina, cu ochii scăpărând de mânie. Niciodată nu mă voiu mărita cu el... niciodată!

Tom Dalloway nu răspunse nimic și-și continuară în tăcere drumul.

— De ce nu vrei să ai încredere în mine? — întrebă, în cele din urmă, fata, în șoaptă.

— Ba da, iubito, am, dar sunt convins că, de cum o afla mama ta de se-

cretul nostru. îți va interzice să mă mai vezi, silindu-te să te căsătorești cu Crosby. Judecă numai: e bogat și e deajuns atâta ca s'o impresioneze. Am convingerea că nu m'a invitat pe astă-seară la Nissa numai fiindcă ne-a văzut, ultimul timp, prea des împreună.

— Ași, — obiectă Janina, — nici idee! A neglijat, pur și simplu. Mă interesez eu, când viu acasă. Plecăm dela hotel la nouă și jumătate.

— Te rog, nu face caz de asta, — stărui Tom, — căci atunci tocmai că va fi o dovadă că preferi compania mea, contelui. Du-te cu el! N'o să fiu gelos. Având în vedere situația mea financiară, nici n'aș avea vreun drept. Nu te poți căsători cu un om ca mine.

— Ce vrei să zici cu asta? — întrebă ea, tremurând. Nu te-am asigurat, oare, că, orice s'ar întâmpla, nu voiu iubi pe nimeni altul în afară de tine?

El respiră din adânc și, în loc de răspuns, o îmbrățișă, sărutând-o cu pasiune.

— Îți mulțumesc, iubito, — murmură, — cuvintele tale îmi insuflă noi speranțe și nou curaj!

— Să vii astă-seară la bal, auzi tu? — stărui Janina. Fără tine, n'ar avea niciun farmec pentru mine.

Când se înapoiară în oraș, da în amurg și lămpile mari din jurul cazinoului erau aprinse. Tom o petrecu până la „Métropole", după care se duse la hotelul său. Cinci minute în urmă, chemă la telefon pe bătrânul Italian din vila Raymonda

— Domnișoara e încă în nesimțire, — îi comunică Giuseppe. Doctorii au fost de câteva ori azi, după-amiazi, dar dau prea puține speranțe.

Prietenul său Mansfield nu era acasă, așa că intră în camera sa, ca să se schimbe. După zece minute, un băiețandru îi aduse un bilet dela lady Harvey: o invitație la balul dela Nissa. Ii fu, oarecum, o alinare, deși nu se simțea dispus pentru dans.

Pretutindeni se discuta despre tragedia dela vila Raymonda și circulau tot felul de svonuri, dar prin gazete nu se pomenea nimic. Nimeni, însă, nu știa că el fusese de față atunci când se descărcase misteriosul glonte și că el fusese, de fapt, cauza acestui atentat.

Se îmbrăcă domol și coborî în restaurant. Mansfield lipsea, așa că șezu singur, la o măsuță. Il mira mult absența prietenului. Poate s'o fi întâlnit cu alți câțiva cunoscuți și s'a dus cu ei la Beaulieu, Nissa, sau Menton.

N'avea poftă de mâncare. Mâncă niște langustă și bău un singur pahar de „Chablis". Apoi, se întoarse în camera sa, unde stătu, tăcut și descurajat, până socoti că a venit timpul să se ducă la lady Harvey. Era gata să-și îmbrace un costum de „Pierrot", de mătase albă, cu nasturi mari, negri, de catifea, când un flăcăiaș îi aduse un răvaș, cu conținutul acesta, scris de o mână străină:

„De 'ndată ce vei primi aceasta, îmbracă-te în costum de călătorie și pârî-ți în buzunare toți banii și bijuteriile dumitale. După aceea, du-te la automobilul verde ce te va aștepta la hanuzul de pe „Boulevard-du-Midi". Lasă-te în voia șoferului! Trebue să treci cât mai grabnic granița, în Italia. Fiece secundă de amânare e fatală pentru dumneata. Nu încerca să afli cine ți-a trimis acest avertisment!

Călătorie plăcută!

Tom Dalloway citea și recitea rândurile. Era absolut limpede. Poliția din Monaco avea intenția să-l aresteze pentru o crimă pe care n'o comisese. Dar cine era necunoscutul prieten?

Sta la fereastră și reflecta. Dacă nu va respecta înțelegerea cu Janina, ea îl va

mustra că și-a călcat cuvântul. Pe de altă parte, dac'ar merge la Nissa, ar fi, fără îndoială, arestat la frontiera franceză.

Chestorul Thibaudet îl suspecta; deci, trebuia să umble cu multă prudență. După o scurtă șovăire, își lepădă costumul și-și puse un costum de haine închise. Își vârî banii și niște giuvaiericale în buzunare, își luă pardesiul și ieși din hotel pe ușa din dos, de care se serveau slugile.

Parcurse „Boulevard-du-Nord", până la un perete lung, alb, după care se afla havuzul. Lângă piatra de hotar, văzu lumină stearsă a unui automobil și, apropiindu-se în același timp, un șofer italian, voinic, se apropiă de el.

— Fuga, *signore!* — îi șopti acela, aprins. Fiece clipă e periculoasă. S'a lansat mandat de arestare împotriva dumneavoastră. Poliția știe că vreți să plecați la Nissa și vă pândește. Incercăm noi, însă, să ne strecurăm în Italia. Băgați bine de seamă: faceți pe invalidul! Veți găsi în mașină o sumă de obiecte, cu cari vă veți deghiza. Sunteți cetățean american și prea slab ca să vă dați jos din automobil, când îl vor examina vameșii. Și, acum, *signore*, s'o ștergem și să ne lăsăm în voia destinului. Ajute-ne

steaua noastră, ca să scăpăm! Le torn eu vameșilor dela Ventimiglia o poveste de oiu crede și eu jumătate... aveți încredere în mine! De zece ani tot trec prin contrabandă încoa și încolo, așa că cunosc toate chichițele.

Tom se urcă în mașină, care o luă cu viteză pe cheiu, dealungul mării Mediterane, către mica stațiune italiană dela graniță. Și, astfel, Tom Dalloway porni în necunoscut.

CAPITOLUL 7

Automobilul lăsă Menton-ul în urmă. După o cotitură bruscă, se zăriră câteva lumini: era oficiul vamal italian. La lucărirea unei lămpițe electrice, Tom își pusese o mustață sură. Totdeodată, își schimbă costumul cu altul dintr'un geamantan ce-l găsi în mașină. Invelit cu un pled gros, cu două cârji lângă el, prezinta — de cum ajunseră la granița italiană, — un aspect compătimitor.

Își reținu răsuflarea, când șoferul claxonă, ca să-și anunțe sosirea. După aceea, se deschise ușa oficiului.

— *Buona sera, signor!* — ură șoferul, vesel, vameșului în uniformă. Poftim actele mele, precum și două pașapoarte.

Funcționarul examină hârtiile, la lu-

mina lămpii electrice, și pofti pe șofer în birou, pentru viză.

— Ai ceva de declarat? — adăogă în italienește.

— Vreo șase țigări proaste, — răspunse cellalt, râzând, — și un guturaiu număru' unu'. Pentru el, nu se plătește nicio vamă și l-aș lăsa bucuros aci.

Intre acestea, mai ieșiseră doi bărbați din oficiu, dintre cari unul era un carabinier italian, în uniformă completă, iar cellalt un om în civil: agentul poliției franceze. Șoferul își da seamă că a venit momentul critic. Răsuci nepăsător o țigară și, întorcându-se către vameș, zise:

— Stăpânu-meu e American: un invalid și cam beteag de picioare. Incolo, putred de bogat. Și-a rănit de mult șira spinării și abia de se poate mișca. Acum câteva zile a căzut și trebue să-l duc, acum, la profesorul Donizzeti din Turin. Ii merge prost al dracului. Venim dela Hyeres. Doctorul mi-a poruncit să-l duc fără zăbavă la Turin. Nu ne e îngăduit să ne oprim. Mi-a spus să vă dau asta! (Și-i vârî în mână o bancnotă de 100 de lire).

Funcționarul rămase mirat, dar șiretul șofer adaogă:

— Lasă, nu-ți mai pese, că înoată în bani Americanul! De o vrea Dumnezeu,

dă el şi mai mult. E renumitul Garamount, fabricantul de conserve de carne.

Vameşul cunoştea numele şi încetă numaidecât cu cercetările. Apoi zise celor doi poliţişti:

— Americanul din maşină e invalid şi se duce la Turin, la profesorul Donizetti. Vrea să plece imediat.

Agentul francez bombăni ceva. Dar n'avea încotro: era aci un American cunoscut; vameşul îi pomenise numele şi nu era de crezut că va fi având cu el mărfuri de contrabandă, sau o fi un criminal fugar. Pe lângă aceasta, şoferul vârî o nouă bancnotă în mâinile vameşului, zicând:

— Vasăzică, e în regulă, *signor*? Dă-mi încuviinţarea de trecere şi lasă-ne să ne continuăm drumul!

Intrară toţi patru în oficiu, unde, în timp ce şoferul tot glumea cu poliţiştii, vameşul punea stampilele. Presupusul invalid rezemat în perne şi cu cârjile lângă el, urmărise toate acestea cu nelinişte. Şi iar apăru şoferul misterios, împreună cu agentul francez în civil.

— Pândim un tânăr Englez din Monte-Carlo, care a împuşcat o femeie — zise el.

— O, păi l-au arestat la Menton astăseară! — răspunse şoferul. Am auzit-o

eu acum o jumătate de oră. când am trecut pe acolo?

— Precis?

— Așa mi s'a spus la garajul Rossini. Ci-că a împușcat o femeie căreia i se zice „Steaua tripoului" ...nu-i așa?

— Exact! Dar nouă nu ni s'a comunicat nimic. Telefonez eu la Menton. (Apoi adaogă:) De formă numai, să-mi arunc o ochire asupra călătorului dumitale.

Șoferul îngheță. Indreptându-se spre automobil, polițistul deschise ușița și răsfrânse înăuntru lumina felinarului, ca să vadă pe client. Și zări un bărbat bătrâior, palid, cu mustață sură, purtând un suman de aba și proptit într'o pernă, cu un picior înfășurat într'un pled gros. Pe fața-i gălbejită era întipărită o expresie de durere.

— Unde suntem? — întrebă, cu glas miorlăit, în englezește, întorcându-și fața, orbit de lumină.

— La vama italiană, domnule, — răspunse agentul, uitându-se câteva secunde țintă la invalid... secunde ce părură lui Tom ceasuri.

Cât timp era deschisă ușița, pericolul dăinuia. In sfârșit, polițistul o închise. Șoferul puse motorul în mișcare, strigând un vesel „Noapte bună, *signori!*".

Apoi, automobilul o porni dealungul șoselei întortochiate și Tom își dete seamă că e pe pământ italian, că, deci, a scăpat cu fața curată din Franța.

Puțin după aceea, ajunseră cu bine în orășelul de lângă frontieră Ventimiglia. Era târziu și prea puțină lume pe străzile înguste și proaste. Deodată, doi carabinieri opriră mașina. Inima lui Tom bătea năvalnic. Să se fi prins de veste la vamă și vor fi telefonat încoace?

Fugarul își luă imediat atitudine de bolnav și nu se lăsă bine în perne, că unul din cei doi uniformați, deschise ușița mașinii și se uită înăuntru. Raza unei lămpi se revărsă pe obrazul călătorului. Carabinierul întrebă în italienește:

— Numele dumneavoastră, *signor*?

Prefăcându-se că nu înțelege limba aceasta, Tom bâlbâi:

— Ce? Cum?

— Uite, *signor*, pașapoartele noastre! interveni istețul șofer, întinzând carabinierului actele.

Acesta se uită la ele și se aplecă, spre a le examina, la licărirea lămpii pe care o ținea camaradul său. Apoi, le dete înapoi.

— Bun! Puteți trece.

Tom suspină ușurat. Șoferul o apucă

spre Genua. Cam la doi kilometri după Ospedaletti, pe șoseaua ce duce la San-Remo, tânărul bătu în fereastra mașinii și șoferul, care mergea cu o viteză fulgerătoare, opri. Tom coborî și zise în franțuzește :

— A mers strună până acum. Îți admir perspicacitatea și curajul.

Omul râse.

— Făcui ce mi s'a poruncit, — zise el simplu. Sunteți la strâmtoare și trebue să ne ajutăm unul pe altul, nu-i așa ?

— Negreșit, dar cine-ți porunci să faci toate astea ?

— Un prieten al dumneavoastră.

— Cum îl chiamă ?

— Iertați-mă, dar nu pot să vă spun.

— Ce ciudat... și așa de misterios ! esclamă Tom. N'am comis nicio crimă și sunt, totuși, urmărit de poliție. Vor să mă aresteze pentru o faptă de care sunt absolut nevinovat.

— Știu, domnule, — recunoscu șoferul. La vamă, am trecut, totuși, printr'un moment greu Omul care ne-a întâmpinat era Regnard, inspector general la Siguranța din departamentul Alpilor Maritimi.

— Și, acum, unde mergem ?

— La Genua. Trebue să fim la timp acolo. Fără 'ndoială că Regnard a tele-

spre Genua. Cam la doi kilometri după Ospedaletti, pe șoseaua ce duce la San-Remo, tânărul bătu în fereastra mașinii și șoferul, care mergea cu o viteză fulgerătoare, opri. Tom coborî și zise în franțuzește :

— A mers strună până acum. Îți admir perspicacitatea și curajul.

Omul râse.

— Făcui ce mi s'a poruncit, — zise el simplu. Sunteți la strâmtoare și trebue să ne ajutăm unul pe altul, nu-i așa ?

— Negreșit, dar cine-ți porunci să faci toate astea ?

— Un prieten al dumneavoastră.

— Cum îl chiamă ?

— Iertați-mă, dar nu pot să vă spun.

— Ce ciudat... și așa de misterios ! esclamă Tom. N'am comis nicio crimă și sunt, totuși, urmărit de poliție. Vor să mă aresteze pentru o faptă de care sunt absolut nevinovat.

— Știu, domnule, — recunoscu șoferul. La vamă, am trecut, totuși, printr'un moment greu Omul care ne-a întâmpinat era Regnard, inspector general la Siguranța din departamentul Alpilor Maritimi.

— Și, acum, unde mergem ?

— La Genua. Trebue să fim la timp acolo. Fără 'ndoială că Regnard a tele-

înverșunați. Și, acum, să mergem ! Trebue la ziuă să fim în Genua.

CAPITOLUL 8

Pe când Tom Dalloway străbătea șoselele în șerpuituri ale Rivierei italiene, Janina Harvey, într'un domino alb, de mătase și mască neagră, de catifea, se prefăcea că ia și ea parte la veselia dela cazino-ul din Nissa.

— Ce-o fi oprit pe Tom să vie, mamă? — întrebă fata, șezând lângă lady Harvey și uitându-se la bătaia de confeti și serpentine a mulțimii voioase.

— Nu știu. In orice caz, ar fi trebuit să mă înștiințeze, nu să mă lase să aștept o jumătate de oră, — răspunse mama, supărată.

Janina nu mai zise nimic. In timpul cât mamă-sa și contele de Brodier așteptau, înainte de a pleca la Nissa, pe Tom, ea se dusese la telefon și întrebase de Dalloway. Daniel Mansfield vorbi cu ea.

— Regret mult, miss Harvey, — răspunsese el, — dar nu știu unde e. Tocmai fusei în camera lui. E pe jos un costum, ca și cum l-ar fi lepădat la iuțeală și a plecat. Totuși, nu l-a văzut nimeni. Pajul dela ușă e sigur că n'a ieșit. Trebue să se fi servit de scara din dos.

— Foarte ciudat, nu-i așa ?

— Da, nici eu nu 'nțeleg nimic.

— Dar ne-a promis că merge cu noi la bal, la Nissa.

— Nu pot decât să-mi închipui, că l-a reținut ceva foarte important.

Daniel știa că poliția suspecta pe prietenul său, dar nu îndrăznea s'o spuie. Dispariția lui Tom îl neliniștea, căci se temea să nu fi fost arestat. Fata se înapoiase, după aceea, în holul hotelului, unde mai așteptară zece minute, după care plecară la Nissa, fără Tom. Când sosiră la bal, petrecerea era în toiu. Persoanele costumate și mascate sburdau ca niște școlari.

— Ceva neprevăzut trebue să fi reținut pe Tom, mamă, — zise Janina, visătoare.

Și, cum sta lângă mamă-sa, numai ce se apropie contele de Brodier. Era costumat ca Pierrot și, fiindcă purta mască, nu-l puteai recunoaște decât după inelu-i scump, de rubin, din deget.

— Nu voește să-mi facă domnișoara onoarea ? — întrebă el, înclinându-se elegant. Se dansează în teatru.

Câteva clipe în urmă, Janina dansa în mijlocul mulțimii voioase. Era interzis să-ți scoți masca.

Pe la unu' jumătate, un automobil mare se opri în piața din fața cazinoului și

un bărbat înalt, în costum alb de cavaler, cu pălărie cu boruri mari și pene fâlfâitoare, își arătă , la intrare, biletul și păși imediat în sala arhiplină, unde, timp de zece minute, stete de observă cu atenție mulțimea.

De bună seamă, căuta pe cineva și se uita, mai ales, la picioarele dansatoarelor. Stătea lângă ușă, cu mâna pe mânerul sabiei. Ochii-i mari lunecau prin sală, până păru a fi găsit, în sfârșit, ceea ce căuta, căci se repezi după o pereche, care, după terminarea dansului, se îndrepta spre holul cel mare.

Bărbatul era mai înalt ca femeia, iar aceasta avea la pantofii ei albi, de piele, niște catărămi antice.

— Ea e, — murmură el pe englezește, — nu 'ncape nicio îndoială.

Fata era Janina Harvey, iar dansatorul contele de Brodier. Cavalerul alb se prefăcea că nu-i vede ; totuși, nu-i slăbea din ochi și, cum observă că partenerul fetei s'a depărtat, numai ce se apropie de ea.

— Te rog, nu manifesta nicio mirare, miss Harvey, — îi se adresă, — căci s'ar putea să atragem atenția. Am o știre pentru dumneata.

— Pentru mine ?

— Da, dar nu pot vorbi aici cu dumneata. Prea suntem în lume.

— Dumneata cine eşti? — întrebă Janina, mirată şi curioasă.

— Nu ne putem continua aci convorbirea. Să vii peste câteva minute colea, în colţ, sub balcon. La revedere!

Trei minute în urmă, se întâlniră la locul indicat.

— Inc'odată: spune-mi cine eşti? — iscodi Janina.

Cavalerul alb râse.

— Sunt mister X., — răspunse.

— Mister X.?

— Exact! Numele meu nu interesează. Am venit ca să-ţi transmit o ştire confidenţială.

— De ce confidenţială? Şi dela cine? — întrebă ea.

— Dela un prieten... domnul Dalloway.

— Dela Tom? — îngână ea. Îl cunoşti?

— Da.

— L-am aşteptat astă seară. Trebuia să vie cu noi, dar a dispărut dela hotel.

— Ştiu. Acesta e şi motivul pentru care mă aflu aci, — îi se răspunse.

Parcă-i era cunoscută Janinei vocea străinului, dar nu-l recunoscu.

— S'a întâmplat ceva grav — conti-

nuă el — și domnul Dalloway a trebuit să fugă.

— Să fugă ? — repetă ea. De ce ?

— Poliția îl bănuiește că e autoru' unei crime.

— Crime ? Tom nu e capabil de o crimă ! — esclamă Janina.

— Tocmai. Asta o știu prietenii săi și, de aceea, te rog, domnișoară Harvey, să nu-ți faci griji inutile, în cazul că n'ai să auzi despre el nimic câteva săptămâni.

— Dar o să-mi scrie doar, — întrebă ea, disperată, — nelăsându-mă să mă sbucium.

— Nu se poate, fiindcă, dacă poliția franceză descoperă că a fugit, îi se va supraveghea corespondența, așa că ar fi periculos să-ți scrie.

— Și de ce crimă e suspectat ? — se interesă fata.

— Nu... nu știu precis. — bombăni străinul. Un prieten de-al lui mi-a spus că-i va fi foarte greu să-și dovedească nevinovăția. Imprejurările grăiesc împotriva lui.

— Și nu știi unde e acum ?

— Nu. Tot ce știu e că a sburat peste graniță, în Italia, și se află la adăpost, — răspunse cavalerul alb.

— Aș vrea să-ți văd fața, — stărui Janina.

— E și dorința mea : dar, deocamdată, e mai bine să nu ne cunoaștem. Te-am căutat aci, ca să-ți comunic cum stau lucrurile și să te rog cu insistență să fii liniștită.

— Tom te-a trimis să mi-o spui ?

— Nu, ci un prieten al lui.

— Ești foarte misterios, — constată ea, — dar, dacă nu știi unde se află în acest moment, poate e chip să-mi spui unde-l putem găsi mai târziu ?

— Da. E în drum spre Bruxelles. O scrisoare adresată domnului Richard Sothern, post-restant, Bruxelles, cred că l-ar găsi. Notează-ți bine numele ! Prefă-ți scrisul de pe plic și, când predai scrisoarea, bagă de seamă să nu te observe cineva. Nu uita că siguranța lui e în mâinile dumitale.

— Ai încredere în mine, dar spune-mi numele dumitale ! — îl rugă ea.

— L-am mai pomenit : mister X.

— Nu vrei, vasăzică, să-mi satisfaci curiozitatea ?

— Regret că n'o pot face, din anumite motive.

— Ești detectiv ? — întrebă Janina deodată.

Străinul râse.

— Dac'aș fi polițist, n'aș face serviciul de curier între domnul Dalloway și dumneata.

— M'ai asigurat că e nevinovat. E adevărat ? — întrebă ea, curioasă.

— Da, repet că e absolut nevinovat, — îi răspunse cellalt serios. Te-aș sfătui, însă, să faci pe neștiutoarea, căci s'ar putea să te cerceteze poliția. In cazul că o face, nu știi nimic... n'aude, n'a vede. Dacă scrii domnului Dalloway, ia toate măsurile posibile. Dă-i o adresă secretă din Londra, sau de altundeva, din Anglia, ca să-ți poată răspunde.

— Dar cât o să treacă până să-l revăd ?

— Nu-ți pot spune. E o taină la mijloc, pe care nici eu n'o cunosc.

— Ce fel de taină ?

Cavalerul alb dete din umeri.

— Intreabă pe domnul Dalloway sau poate știe prietenul său Mansfield. Și, acum, să ne despărțim ! Probabil că n'o să ne mai vedem ; dar, în cazul că dumneata, sau domnul Dalloway, veți primi o scrisoare dela „Orlando", veți ști că e dela mine.

Și, înclinându-se, se depărtă.

Soarele tocmai răsărea peste mare, când Janina intră în camera-i de culcare, dela hotel. Camerista-i se culcase,

așa că se dezbrăcă singură, își puse o pijama, ridică jaluzelele și se apucă să facă o scrisoare lui Tom. Când o termină, nu-i plăcu și o rupse, scriind o a doua, pe care o închise cu îngrijire în caseta-i de bijuterii. Lăsă, apoi, jos jaluzelele și se culcă.

Era aproape de amiazi când ieși. Nu fu bine jos cu ascensorul și fata dela hotel, care o servea, intră în cameră, îndreptându-se direct spre coșul de hârtii și, golindu-i conținutul în șorț, dete fuga pe coridor afară, încântată.

CAPITOLUL 9

Automobilul mare și prăfuit străbătea, în revărsat de zori, șoseaua albă de la Pegli la Cornigliano, intrând în cartierul industrial al vechii Genua și oprindu-se în piețișoara bisericii Annunziata. Tom coborî și misteriorul șofer zise :

— Acum, vă las, *signor*. Mai întâi, însă, am, a vă da câteva sfaturi. Rămâneți, deocamdată, într'o casă din „Via della Madalena", acolo unde vă voiu duce. Puteți avea încredere în omul și femeia de-acolo. Ar fi bine să nu ieșiți în cursul zilei. Stați aci două săptămâni și, după aia, trebue să încercați — firește, fără a călca în Franța — să ajungeți la

Bruxelles, unde veți primi scrisori post-restant sub numele de Richard Sothern. De altfel, acesta e și numele pe care-l veți purta aci.

Cinci minute în urmă, mașina opri în capătul unei străzi vechi. O lăsară locului și șoferul conduse pe tânărul Englez până la o casă deasupra căreia se afla o statuetă de majolică albastră, reprezentând pe Maica-Precistă. In interior era o scară de piatră, care ducea la cinci etaje.

Călăuza lui Tom se opri la al treilea și trase de un șnur ce ieșea de pe o gaură din ușă. Se auzi un zângănit ușor de clopoțel, și, câteva minute în urmă, pocănitul unor încălțăminte de lemn pe cărămizi. Ușa se deschise și apăru o babă slută, cu păru-i alb înfășurat într'o broboadă roșie. La vederea șoferului, îl salută, zicându-i Lelio, după care-l pofti să intre.

— E *signor*-ul englez, — o lămuri el. A venit să stea la voi.

— Mă rog, fie bine venit ! — răspunse baba, conducându-i, pe amândoi, într'o odaie sărăcăcioasă.

— Vă va trebui un bilet de identitate, *signor*, — zise șoferul, scoțând din buzunar un pașaport american.

Era nescris, având numai ștampila

Statelor-Unite. Locul pentru fotografie și iscălitură era liber. Omul dete lui Tom, odată cu pașaportul, și o stampilă de metal, zicând :

— Aveți nevoie de o fotografie, care să fie lipită pe pașaport și, după aia, trebue să udați hârtia și să aplicați stampila asta.

— Da' de unde, Doamne, le ai toate astea ? — se miră Tom, la vederea unui duplicat al sigiliului consulatului american.

Omul zâmbi.

— Cu parale obții orice.

Tom luă pașaportul și stampila și întrebă :

— Cum să te răsplătesc pentru aceasta ?

— N'am nevoie de nicio plată din partea dumneavoastră. Tot ce vă cer e să ascultați de sfaturile *signor*-ului Grimassa și ale excelentei sale soții. Nu sunteți primul lor mosafir pe care-l caută poliția.

Baba se duse în bucătărie și se înapoie cu două cești de minunată cafea neagră. Era la timp venită, după lunga cursă. Tom era fără bagaj și numai cu treizeci de lire sterline în buzunar. Șoferul îi se uită, deodată, în obraz, și zise:

— A, da, știu: vă gândiți ce o să

spuie prietena dumneavoastră din Monte-Carlo. Să vă lămuresc eu : știe că ați fugit și-i s'a comunicat că vă poate scrie la Bruxelles, în taină.

— Cine i-a adus faptul la cunoștință, căci, de sigur, habar n'are de afacerea dela vila Raymonda?

— Nici n'o să fie pusă în curent cu aceasta, dar îi s'a spus că vă duceți la Bruxelles și că numele dumneavoastră pe viitor va fi Richard Sothern.

— Dar de ce s'au luat toate aceste precauțiuni, pentru siguranța mea ? — întrebă Tom, mai uluit ca oricând.

— E de prisos să iei măsuri, când nu sunt cu efect, — îi explică șoferul.

Apoi, după ce-și bău cafeaua, ură lui Tom „voiaj bun" și era gata s'o șteargă, când tânărul îi zise :

— Adică ți-e imposibil să mă lămurești și pe mine asupra acestei afaceri, care mă pune în uimire ? Niște prieteni necunoscuți se interesează de soarta mea. Dar de ce? Cui datorez recunoștință pentru toate acestea ? Cine a înștiințat pe domnișoara Harvey, comunicându-i numele meu împrumutat, precum și plecarea mea la Bruxelles ?

— Un prieten al dumisale și al dumneavoastră, — răspunse șoferul. Vă rog, nu mă iscodiți! Am făcut tot ce mi-a

fost cu putință. Acum, călătoria mea s'a terminat și începe a dumneavoastră. Scuzați-mă, dar aveți bani la dumneavoastră, nu-i așa ? Altfel, gazdele vă pot pune oricând la dispoziție.

— Unde sunt aci ?

Omul râse. Apoi, zise :

— Intr'o ascunzătoare de care se folosesc aceia cari vor să se sustragă poliției noastre prea vigilente. Dacă vă conduceți după prescripțiile *signorei* Grimassa și ale soțului dumisale, sunteți perfect la adăpost și o veți duce foarte bine.

Câteva clipe în urmă, își aprinse o țigară, ură babei un „Addio" vesel și coborî scara. Bătrâna duse, apoi, pe Tom în camera lui: una micuță, nu prea curată și ale cărei ferestre dădeau în partea din dos a unor case înalte și pleșuve. După un sfert de oră, făcu cunoștință cu bărbatul femeii: un tip mohorît, pârlit de soare, care salută pe Englez într'o franțuzească oribilă și-i oferi niște vin roșu dintr'o sticlă de paiu împletit.

— Abia aseară târziu aflarăm de sosirea dumneavoastră — zise — și tocmai ne întrebam dac'ați trecut granița nevătămat.

— Da, — răspunse Tom, — dar, roguțe, cine a luat toate aceste măsuri pentru mine ?

— „Passero“ ! Cine altul ? — lămuri omul, căruia nevastă-sa îi zicea Ovidio.

— Da' cine-i „Passero“ ?

— Il cunoaşteţi cu siguranţă. Poliţia îl caută de cinci ani, dar se pricepe întotdeauna cum să-i scape : când în Franţa, când aici, apoi în Spania, sau Anglia. „Il Passero“, sau „Vrăbioiul“. Noi l-am botezat aşa, fiindcă sboară mereu prin Europa şi e foarte pehlivan.

— Şi cine e prietenul ăsta misterios ?

— „Passero“ e şeful celei mai îndrăzneţe bande internaţionale de hoţi. Toţi lucrăm sub ordinele lui.

— De unde ştia el de pericolul în care mă aflam eu ? — se miră Tom.

— O, „Passero“ ştie multe! — râuji Ovidio. Afară de asta, are câţiva prieteni la poliţie.

— Şi de ce naţionalitate e ?

Ovidio dete din umeri.

— In orice caz, Italian nu e. Totuşi, vorbeşte perfect italieneşte, franţuzeşte, englezeşte şi nemţeşte. Nimeni nu-i cunoaşte adevărata patrie.

— Şi cel de mă aduse aci ?

— A ! Lelio, şoferul „Vrăbioiului“. Băiat vesel, nu-i aşa ?

— Foarte, — râse Tom, — dar nu înţeleg de ce Vrăbioiul îmi poartă un in-

teres atât de părintesc : Dumneata îl cunoşti, nici vorbă. Ce fel de om e ?

— Unu' aşa... înalt, — descrise Ovidio. E bogat şi, adesea, pe iarnă, vine la Riviera. Probabil că e şi acum acolo. Nimeni nu-l cunoaşte. E şi în Anglia destul de des. Imi pare că are o casă la Londra. In timpul războiului, a fost în serviciul de spionaj al Franţei, sub numele de „monsieur" Pieffort, şi guvernul francez habar n'avea că faimosul „Vrăbioiu" e în serviciul său.

— O fi prieten şi al „Stelei tripoului" ?

— Asta nu ştiu. Cunoştinţe, însă, are multe. E plin de franci, bine îmbrăcat şi are prieteni influenţi în Franţa, Italia şi Anglia, cărora nici prin minte nu le trece că el e celebrul „Rege al Hoţilor".

— Despre „Steaua tripoului" ştii ceva ?

Italianul îl privi chiondorîş.

— Nu, n'o cunosc.

— Nu te cred.

Ziua, Tom şi-o petrecea fumând şi citind cărţi ce-i le aducea nevasta lui Ovidio, iar noaptea făcea plimbări lungi prin oraşul tăcut, cu ale sale palate sombre şi vechi şi curţi în cari îţi auzeai ropotul paşilor.

Intr'o zi, sosi în gazdă o fată adorabi-

lă, cochetă, de bună seamă o Franţuzoaică şi care, după o scurtă convorbire cu baba, fu, la rându-i, încartiruită aci.

CAPITOLUL 10

Intr'o seară nurlia Blanşa ieşi în plimbare cu Tom. Afară din oraş, apucară pe un drum ce ducea în munţi. Mititica nu mai înceta să tot toace. Sosirea ei alungase plictiseala tânărului. Mergeau de aproape un ceas, când ea declară că e obosită, aşa că şezură pe o stâncă, spre a se odihni şi să mănânce sandvisurile ce le luaseră cu ei. Doi carabinieri, cari trecură pe acolo, îi socotiră o pereche de îndrăgostiţi, habar neavând că poliţia îi urmăreşte.

— Povesteşte-mi ceva despre dumneata, duduiţă ! — o rugă Tom.

— Despre mine ? — zâmbi ea. Ce să-ţi povestesc? Sunt... o hoaţă. Dibuesc unde e rost de ciupeală şi, apoi, fac să dispară urmele.

— Şi de ce venişi aci ?

— Am avut ghinion în Orléans ; cât pe-aci să fiu arestată şi Vrăbioiul m'a trimis pe câtva timp încoace.

— Îi ajuţi Vrăbioiului ?

— Da, foarte des. O, domnule, e un om admirabil... Englez, cred. Adevărat gentleman !

— Pare-se că toți îl apreciați. Eu nu l-am întâlnit încă niciodată, — mărturisi Tom.

— A fost în Genua în ziua sosirii mele, — relată Blanșa. Ciudat că n'a venit la Ovidio. Am luat cu el masa la hotel Concordia și mi-a achitat nouăzeci de mii de lei ce mi-i datora. După aia, a plecat cu un pașaport fals la Londra. Are întotdeauna un stoc mare de astea la el, pentru orice eventualitate. Dar dumneata (adougă) nu ești de-ai noștri. Din ce motiv ești aci ?

Tom îi expuse sincer bănuiala ce plana asupra lui, precum și incidentele din vila Raymonda.

— Nu cumva cunoști pe Geneviève Géraldy ? — stărui apoi.

— De sigur. Toți o cunosc. E fermecătoare. Nimeni, însă, nu știe adevărul adevărat asupra ei.

—Care adevăr ?

— Nu-ți pot spune, fiindcă-i ești prieten.

— Dar mă sbat să aflu ceva despre ea. E o enigmă pentru mine.

— Fără 'ndoială. E o enigmă pentru toți.

— Spune-mi, zău ! Sunt curios să-ți cunosc părerea asupra ei. Am motive

foarte importante să descopăr cine și ce a fost, de fapt.

— Dacă ți-aș spune, aș supăra pe Vrăbioiu, care, pe cât se pare, ține ca să nu știi.

— Dar mi-o poți communica pe încredere. Te asigur că voiu fi discret.

— Nu ! — refuză fata. Imi pare rău, domnule Sothern, dar nu-mi e permis să-ți destăinuesc ceva despre Geneviève.

— E o persoană foarte sus pusă, nu-i așa ? — o ispiti Tom.

— Sus pusă ? Hm, da ! Face parte din lumea bună. Unii spun că e fiica unui Englez bogat, alții ci-că e o simplă aventurieră.

— Eu cred că ultima ipoteză e cea exactă.

— De, o fi !

— Dar părerea dumitale care este ?

— E inteligentă... foarte inteligentă, — judecă Blanșa, — aproape tot atâta cât Vrăbioiul.

— Sunt în legături strânse amândoi, nu-i așa ?

— Da. E în curent cu toate operațiile și planurile lui. Se 'nvârtește prin sferele cele mai înalte, dibuind ca și mine.

— Ce l-o fi făcând pe Vrăbioiu să se intereseze de mine ? Nu-l cunosc, nici nu l-am întâlnit vreodată.

—Vrăbioiul e întotdeauna gata să sară într'ajutor, apărând pe cel slab împotriva celui tare. Cine e în serviciul lui, nu-i merge prost. Plătește bine și toți oamenii săi sunt foarte devotați.

— Am auzit că are o casă la Londra. Nu știi unde ? — cercetă Tom.

— Pe lângă Piccadilly. Nu știu, însă, precis. Nu-i avem adresa. Își primește scrisorile pe o adresă camuflată, de cele mai multe ori post-restant Charing Cross.

— Sub ce nume ?

— O, de tot felul ! Mereu și le schimbă, — răspunse Blanșa.

— Dumneata unde-i scrii ?

— De obiceiu, post-restant, „Avenue de l'Opera". Paris, unde-i se adună scrisorile și-i se reexpediază zilnic.

— Și e așa de dibaciu că nu e suspectat niciodată ?

— Niciodată !

Asta fu tot ce putu stoarce Tom dela drăgălașa pungășoaică. Despre ea, însă, fu mai limbută. Comunică, astfel, tânărului că e fiica unui om a cărui specialitate fusese furtișagul de bijuterii, și care, după multe pedepse, zăcea, acum, în pușcăria din Toulon, condamnat la zece ani. Crescuse în Montmartre, îndrumată spre cariera de răufăcătoare. „Vrăbio-

iul“ o cunoscuse și o luase la el în serviciu ca momeală. Călătorea în vagoanele restaurant și de dormit, unde izbutea să atragă pe bărbați într'un flirt, în timp ce alți membri ai bandei le cotrobăiau prin bagaje. Furaseră, astfel, unui cunoscut negustor de diamante, care călătorea între Paris și Amsterdam, un pachet cu diamante, în valoare de un milion, două sute de mii de lei, iar două zile în urmă, unui financiar englez, care călătorea dela Boulogne la Paris, o valiză ce conținea aproape patru mii de lire sterline în bancnote. Partea ce-i se cuvenea din acest furt recent, îi fusese dată, de Vrăbioiu, cu trei zile mai înainte, în restaurantul Concordia din Genua.

Apoi, Tom vorbi de atentatul din vila Raymonda.

— Fost-ai vreodată acolo ? — o întrebă el.

Ea șovăi o clipă, apoi răspunse :

— Da, odată.

— Cunoști și pe servitorul italian, moș Pelicani ?

Blanșa recunoscu că da, adăogând :

— Dar nu pot să-l sufăr. Ea are încredere într'însul, dar...

— Dar ce ?

— Eu n'aș avea. Mi-ar fi frică de el, căci, după câte știu eu, e un asasin.

— Ce, — esclamă Tom, — un asasin ? Şi domnişoara Géraldy o ştie ?

— Probabil că nu, căci, altminteri, nu l-ar ţine în serviciu.

— Ai ceva amănunte ?

— Da. Nu e, însă, obiceiul nostru să vorbim de asemenea lucruri, — răspunse Blanşa.

— Cine, crezi dumneata, că a tras asupra ei? — continuă Dalloway. Cunoşti dumneata prietenii ei, duşmanii ei ?

— Negreşit — murmură ea, gânditoare, — sunt mulţi cari o urăsc şi se poate ca unul dintr'înşii s'o fi făcut din răzbunare. Dumneata parcă spuseşi că n'ai văzut pe nimeni ?

— Pe nimeni.

— Şi de ce te duseşi la ea ?

— Voiam să aflu ceva din gura ei... ceva de cea mai mare importanţă pentru mine.

— Şi ea a refuzat, nu-i aşa ?

— Nu. Era tocmai pe cale să-mi dea informaţia dorită, când cineva trase pe fereastra deschisă.

— Se poate ca glontele să-ţi fi fost destinat dumitale... ce zici ?

— N'ar fi imposibil, — recunoscu el, — dar din ce motiv ?

—Ca să te împiedice să afli adevărul. Ce ţineai să-ţi comunice ?

Tom răspunse, după o scurtă gândire:
— Tata a murit, acum câtva timp, la Londra, în condițiuni enigmatice, și am motive să presupun că ea cunoaște adevărul asupra acestui tragic incident.
— Unde fuse asta?
— Tata a fost găsit, într'o dimineață, într'un gang din strada Abermale, pe lângă Piccadilly. Singura rană ce s'a descoperit era o sgârietură în palmă. Sergentul a crezut, la 'nceput, că e beat, dar doctorul care fuse chemat, declară că a fost otrăvit. Fu transportat îndată la spital, dar muri peste o oră, fără să-și fi recăpătat cunoștința.
— Și cum îl chema pe tatăl dumitale?, — întrebă Blanșa.
— Dalloway.
— Dalloway, — esclamă ea, — Dalloway? Și... și dumneata ești... fiul lui?
— Da, — întări Tom. Da' de ce? Știi ceva de chestia asta?
— Dalloway, — repetă fata, vădit surescitată, — domnul Dalloway... și... și când te gândești că sunt aci... cu dumneata... fiul său! Ah, scuză-mă (băigui)... mă... mă... să ne întoarcem!
— Dar vreau să-mi spui mai întâi ce știi, — insistă Tom, — am dreptul s'o aflu. Vorbește... da, vorbește!

— Dumneata... fiul lui Dalloway ! De sigur că Vrăbioiul n'o știe.

CAPITOLUL 11

Se scurse o lună de sbucium obositor. Geneviève Géraldy se vindecase, încetul cu încetul, dar rana dela cap îi sdruncinase nervii. Trei specialiști mari, francezi, o căutaseră, dând, însă, prea puține speranțe că și-ar recăpătă vreodată inteligența.

A doua zi după dispariția lui Tom, Thibaudet fusese la Janina Harvey: mamă-sa era, din fericire, la cazino. Chestorul o supuse, într'unul din marile saloane de recepție ale hotelului, unui interogatoriu amănunțit, dar ea pretextă că nu știe nimic. Bine înțeles că Thibaudet se supără și, în ciuda ce-l rodea, o puse în curent cu tot ce plana asupra lui Tom și plecă.

Lady Harvey nu-și putea explica dispariția tânărului; dar, în fond, era foarte veselă. Intrebă pe Mansfield, care-și exprimă, deasemenea, mirarea sa. O săptămână în urmă, Mansfield plecă la Londra, iar lady Harvey și fiică-sa îl invitară a doua zi.

Zi de zi trecea, fără ca Janina să afle ceva despre Tom. Scrisese de trei ori la Bruxelles, dar nu primise niciun răs-

puns. Chinu-i era mărit și de faptul că trebuia, aproape în fiece zi, să vadă pe Robert Crosby, simpatizat de mama ei, dar pe care ea îl ura, și să fie amabilă cu el. Lady Harvey nu mai înceta să-l laude, în schimb ponegrind pe cellalt.

— S'a dat cu totul la fund, — zise ea, într'o zi, la dejun, — sunt convinsă că a săvârșit o blestemăție. Nu l-am putut suferi niciodată.

— Da, fiindcă n'are parale. Ia să fi fost mai bogat, ce de l-ai mai fi ridicat în slava cerului!

— Janino! Fii cuviincioasă cu mama ta! Scrisu-ți-a cumva?

Janina suspină și răspunse negativ.

— Nici n'o s'o facă, — urmă lady Harvey, — se ascunde pe undeva. Aș vrea numai să știu ce mi-a învârtit.

— Nimic, sunt convinsă de asta.

— Eu îți spun sincer că-s bucuroasă că am scăpat de individul ăla.

— Ești groaznică, mamă! — esclamă fata, sculându-se și plecând dela masă.

Ajunsă în camera ei, izbucni în lacrimi.

In aceeași dimineață, Tom Dalloway cobora dintr'un tren, care-l dusese dela Aix-la-Chapelle la Bruxelles. Stătuse trei săptămâni la Grimassa, în Genua, după care plecase la Milano și Bâle, iar

apoi, prin Germania, în Belgia. Ovidio îi dăduse opt lire sterline, din ordinul Vrăbioiului ci-că, deoarece fără îndoială că Tom va avea nevoie de bani și ar fi fost periculos, pentru el, să scrie bancherului său.

Tânărul refuză, la început; dar, din moment ce banii îi erau pe drojdie, acceptă în cele din urmă.

In ziua aceea frumoasă, de primăvară, când descinse în gara din Bruxelles, se întrebă la ce hotel să tragă. Își dăduse la garderobă neînsemnatu-i bagaj, având intenția să meargă pe jos, în căutarea unui hotel ieftin din preajma gării. Il găsi chiar lângă piața Brouckère, unde-și duse și valiza. Făcu, apoi, o baie, și se repezi la oficiul poștal de pe „Place de la Monnaie". Nu mersese prea departe pe bulevardele sgomotoase, când ciuli urechile, căci se auzise chemat dela spate. Intorcându-se, văzu un tip scund, într'un pardesiu cafeniu.

Necunoscutul zâmbi, în chip de liniștire, zicând, într'o englezească stricată:

— *All right!* Nu sunt agent de poliție, domnule Dalloway. Traversează strada și ia-o de vale! Viu și eu peste câteva clipe.

Surprins din cale afară, Tom făcu întocmai cum îi se spusese. Câteva se-

cunde în urmă, se întâlni cu Belgianul.

— E foarte periculos pentru noi să fim văzuți împreună, — zise acesta. Nu te duce la poștă, ci repede-te în strada Begeart 14, etajul întâiu! Te aștept acolo. Am o știre pentru dumneata, dela un prieten.

Și-și continuă drumul. Tom, tot așa de uluit, se îndreptă spre gară și se urcă într'un taxi, cu care merse până 'n colțul străzii Begeart, unde nu-i fu greu să nimerească numărul indicat. Cum urcă scara, găsi pe străin așteptându-l.

— Poftim înăuntru! — zise acesta. Te aștept de două săptămâni să vii din Italia. Noroc că te-am găsit la timp, ca să te înștiințez să nu treci pe la poștă.

Vorbea franțuzește și dusese pe vizitatorul său într'o cameră mică, dar foarte bine mobilată.

— De ce? — se interesă Tom. E vreun pericol acolo?

— Da, domnule Dalloway. Poliția franceză a descoperit că vei veni aci și pândește cine scoate scrisorile adresate lui Richard Sothern.

— De unde poate ea să știe asta?

— Mister! Poate că simpatia dumitale a fost imprudentă, deoarece adresa dumitale i s'a comunicat cu cea mai mare băgare de seamă și i s'a atras a-

tenția că siguranța dumitale e în mâinile ei.

— Sunt sigur că s'a ferit, — declară Tom.

— Atunci te-a trădat careva.

— Fără 'ndoială că ești și dumneata din prietenii Vrăbioiului, — zâmbi Tom.

— Da și, de aia, sunt și prietenul dumitale,— răspunse cellalt.

— N'ai auzit, în ultimul timp, cum îi merge domnișoarei Géraldy?

Belgianul, care spusese că-l chiamă Emile Spaake, făcu un gest vag.

— Nu tocmai bine. Auzii, săptămâna trecută, că doctorii au declarat că nu-şi va recăpăta niciodată facultățile mintale.

— Cum, a înebunit?

— Da. Raportul ce l-am primit glăsuește că nu mai recunoaște pe nimeni, ci doar pe lacheul ei italian, pe care-l chiamă pe nume. Chiar că mi-a și dat ordin să ți-o comunic.

— Cine? Vrăbioiul?

Spaake încuviință din cap.

— Noroc că n'ai fost recunoscut azi dimineață, când ai sosit — zise. La gară ai trecut pe dinaintea a doi detectivi; din fericire, însă, și-au îndreptat toată atenția asupra unei cunoscute pungă-

șoaice. Eu m'am luat după dumneata până la hotel și te-am așteptat jos.

— Vreau, totuși, să am scrisorile ce-mi vin, — își exprimă Tom dorința.

— Negreșit, dar ar fi prea periculos pentru dumneata să te duci la poștă. Vrei, de sigur, să ai știri dela simpatia dumitale. Le vei primi curând, însă printr'un curier de încredere. Ai puțină răbdare.

— Cunoști pe domnișoara Blanșa? — întrebă fugarul, după o pauză scurtă. A fost cu mine în Genua.

— Da, o cunosc. E foarte deșteaptă. Vrăbioiul are o excelentă părere despre ea. A căpătat o cultură aleasă și e, poate, una din cele mai istețe momeli ale noastre.

— Știi ce s'a petrecut, în noaptea de pomină, la vila Raymonda? — întrebă Tom. Nu-ți dai cu ideea cine să fie autorul?

— Habar n'am, — răspunse Belgianul. Tot ce știu e că Vrăbioiul se interesează strașnic de afacerea asta. A trimis noi ordine întru ce te privește. E absolută nevoie să pleci din Bruxelles. Poliția de aci e prea activă.

— Și un' să mă duc?

— După părerea mea, la Malines. Du-te la doamna Drouot, strada Stassart,

208, în faţa spitalului militar. Te-am şi anunţat acolo. Casa ei e unul din refugiile prietenilor Vrăbioiului. Notează-ţi bine numele şi adresa.!

— Parcă ziceai că voiu primi veşti dela domnişoara Harvey. Când?

— Când vei fi la Malines.

— Va vizita misteriosul curier pe domnişoara Harvey la Londra?

— Desigur. Vrăbioiul are o mulţime de curieri, cari sunt mereu pe drumuri.

— Ar fi, dar, mai bine să plec chiar imediat la Malines, — propuse Tom.

— Da-da. Du-te la hotel, achită ce ai de plătit şi scoate-ţi bagajul. Te aştept eu, la prânz, cu un automobil, în strada Grétry, şi o ştergem noi spre Malines. Ai bani deajuns? In cazul că nu, pot să-ţi dau eu ceva. Aşa mi-a şi poruncit Vrăbioiul.

— Mulţumesc! — refuză Tom. Am deocamdată destul. Singura mea dorinţă e să fiu iar în Londra.

— Mă tem că o să treacă mult până atunci.

Potrivit dispoziţiilor Belgianului, Tom plecă la amiază dela hotel, ducându-şi valiza în strada Grétry, unde noul său prieten îl aştepta cu un automobil închis, şi o luară repede spre Malines. Până într'o oră fură acolo şi, câteva mi-

nute după aceea, Tom fu recomandat unei Belgiene mărunte, grasă, doamna Drouot. Locuinţa era modest mobilată, dar de-o curăţenie meticuloasă.

— Sper că te vei simţi bine aci, — zise ea, zâmbind amical tânărului.

CAPITOLUL 12

Intr'o după-amiazi, pe când Janina parcurgea strada Bond, ducându-se la croitoreasă, o fată foarte bine îmbrăcată, într'o rochie neagră, frumuşică şi cu nişte ochi negri, prinse s'o urmărească. In colţul străzii Maddox, o ajunse şi-i rosti, surâzând, numele.

— N'am plăcerea să te cunosc, — zise Janina, mirată.

— Ştiu, — răspunse străina. Vă amintiţi de balul din Nissa şi cavalerul alb ? Am a vă transmite, din parte-i, o ştire confidenţială.

— De ce nu m'ai vizitat acasă ?

— Din cauza mamei dumneavoastră, care fără 'ndoială, ar fi fost curioasă. Să mergem undeva, unde putem vorbi nestingherite... la o cofetărie, — propuse străina. Am a vă spune ceva despre domnul Dalloway.

— Unde-i ? — se grăbi să se intereseze Janina.

— La adăpost. A sosit ieri în Malines. Şi stă la nişte prieteni.

— Primit-a scrisorile mele ?

— Din păcate, nu, dar nu e bine să vorbim aci. Să mergem colea ! (Şi arătă o cofetărie, care, la ora aceea timpurie, era aproape goală).

Şezură la o masă, într'un colţ depărtat, unde-şi reluară convorbirea.

— De ce n'a primit scrisorile mele ? — cercetă Janina. E aproape o lună de când i-am expediat cea dintâi.

— Poliţia a aflat de proectata venire a prietenului dumneavoastră la Buxelles, ca să scoată scrisorile de acolo, aşa că e periculos pentru el să meargă la poştă. Poliţia din Bruxelles îl pândeşte.

— Cine te-a trimis la mine ?

— Un prieten al domnului Dalloway. Sarcina mea este să vin la dumneavoastră şi să transmit domnului Dalloway, la Malines, orice-mi veţi da.

— Foarte drăguţ din partea dumitale ! Ştie că eşti aici ?

— Da, dar nu-l cunosc încă. Nu sunt decât un curier şi călătoresc pentru stăpânii mei.

— Şi cine sunt stăpânii dumitale ?

— Regret că nu pot să vă spun, — zâmbi fata.

Janina nu se putea dumiri cum de a

putut afla poliția de planurile lui Tom. Apoi, își aminti, cu groază, că a comis o imprudență. Dimineața, când se înapoiase dela balul din Nissa, făcuse o scrisoare pentru Tom. Apoi, o rupsese și o aruncase în coșul de hârtii, în loc s'o ardă.

Pe plic, însă, pusese adresa : Domnului Richard Sothern, post-restant, Bruxelles. Probabil că peticele de hârtie căzuseră în mâinile poliției. Și, de fapt, chestorul Thibaudet dăduse ordin slujnicei care servea pe Janina, să-i dea, din când în când, conținutul coșului acesteia.

— Pleci îndată la Malines ? — întrebă Janina.

— Da, plec astă seaară. Dacă-i faceți o scrisoare, o iau cu mine.

— Vrei să mergem la „Empress-Club"? — propuse Janina. Ii pot scri acolo.

Străina fu de acord și se duseră la numitul club al femeilor, unde Janina ticlui, iubitului ei Tom, o scrisoare lungă și duioasă, prin care-l ruga urgent să fie cu mare băgare de seamă și să se înapoieze cât mai de grabă la Londra. Vârî, apoi, scrisoarea într'un plic.

— Nu-i puneți adresa, — zise străina. Ar fi și de prisos, din moment ce i-o voiu preda eu personal.

După zece minute, se duse. Janina chemă la telefon pe Daniel Mansfield, căruia-i comunică știrea liniștitoare.

— In Malines ? — esclamă el. Aș încerca să-l văd.

Janina își aminti, atunci, că fata nu i-a dat adresa lui Tom.

Pe seară, drăgălașa curieră a Vrăbioiului se îmbarcă la Dover pentru Ostenda, iar a doua zi fu la doamna Drouot, unde dădu personal lui Tom scrisoarea. El îi înghiți cuprinsul, căci era prima veste ce o primea dela ea, din noaptea aceea fatală din Monte-Carlo. Nu mai înceta să tot mulțumească postașei, care, în cele din urmă, îi zise :

— Dacă voiți să scriți domnișoarei Harvey, făceți-o, vă rog, numaidecât ! Scriu eu adresa și, fiindcă astă seară plec în Colonia, o predau eu la poștă.

Tom îi mulțumi din nou și, pe când fata flecărea cu doamna Drouot, el alcătuia pentru aleasa inimii sale o lungă scrisoare.

. . . . . .

Cam vreo zece zile mai târziu, doamna Stephenson se afla în frumosul ei salon din castelul Darcey și citea, la gura sobei, o revistă ilustrată. La fereastră, ședea o fată înaltă, blondă, într'o rochie „bleu-marin". Era, hotărît, frumoasă, cu

ochii ei mari, verzi și suavi, gropițele din obraz și gura-i micuță, dulce. Privea distrată, pe fereastră, la splendida priveliște ce i se înfățișa.

De când se mutase în acest castel, doamna Stephenson, veniseră mulți vizitatori. Fiind bogată, făcea risipă. Donase, cu multă dărnicie, sume mari, atât în Guildford, cât și în Farnham, în scopuri caritabile, și, printre mosafirii ei, se prenumerau mulți funcționari superiori publici și soțiile lor. A-și trâmbița bogăția, fusese, întotdeauna, unul din principiile Helenei Powell. Nu strica să facă această cheltuială, căci știa că trebue să svârli cu paralele, dacă ții să obții ceva.

— N'ai vrea, Virginio, să te repezi, cu mașina, la Guildford, să schimbi cărțile din biblioteca de împrumut? — vorbi, deodată, frumoasa femeie, ridicând ochii de pe gazetă.

— Vii și tu? — întrebă fata.

— Nu. Aștept pe domnu' Watson.

— Nu știam că s'a înapoiat din Paris. Mă bucur că vine, — răspunse Virginia. De sigur că rămâne toată după-amiaza?

— M'am gândit la Tom Dalloway, — zise, deodată, femeia — și m'am întrebat de ce nu-ți scrie niciodată.

Virginia se roși și răspunse cu nepăsare simulată:

— Mă rog, dacă nu-l trage inima, n'are ce să-mi pese.

— Pe unde o fi ? Am auzit, ultima dată, că s'ar afla în Monte-Carlo, cu fata Harvey-ilor.

Pomenirea acestui nume făcu pe Virginia să roşească din nou.

— Am impresia că nu prea te sinchiseşti de el — constată Helen — şi mă mir, că e doar băiat drăguţ.

— Mi-ai spus asta de zece ori, — răspunse Virginia.

— N'ar fi o partidă proastă pentru tine, deşi, acum, o duce cam greu.

— Da' tu de ce te ocupi atâta de el ?

— Fiindcă ştiu, scumpo, că-l iubeşti, — râse femeia. Nu poţi tăgădui, nu-i aşa ?

Şi, după o pauză :

— Nu răspunzi, — continuă, râzând, — dar faţa te trădează. Dar nu te necăji ! Ţi-o scri el, cum o fi în Anglia. Nu cred să ţie el la al-de Harvey.

— Nu vreau să aud de chestiunile sentimentale ale domnului Dalloway ! — esclamă fata. Nu mă interesează.

Un sfert de oră în urmă, Virginia se sui în automobil, ca să meargă la Guildford. Habar n'avea de adevărata stare de lucruri. Nu ştia că sursa de venituri a doamnei Stephenson era foarte tenebroa-

să și că veșnicele călătorii erau menite s'o sustragă poliției.

Și, pe drum, își lăsă gândul să plutească în trecut. Da, e adevărat, iubea pe Tom. Watson i-l recomandase într'o seară, în Scarborough ; după aceea, se întâlniseră de câteva ori, acolo, pe Esplanadă, apoi în Londra și odată la Paris. Tot cam pe atunci, aflase de simpatia ce o purta Janinei Harvey, fiica avutului fabricant de mașini, mort de curând. Habar n'avea de condițiunile din testamentul bătrânului Dalloway, precum nici de planurile ce le nutreau tatăl ei adoptiv și inteligenta-i prietenă.

Mașina intră în Guildford și Virginia se îndreptă spre librar, ca să schimbe cărțile. Tocmai era să se înapoieze la automobil, când auzi pe cineva strigând-o :

— Allo, Virginico !

Intorcând capul, zări pe unchiu-său, adică pe Watson, care, îmbrăcat într'un pardesiu deschis, și în cap cu o pălărie gri, îi strânse mâinile.

— Draga mea, — esclamă el, — ce întâmplare fericită ! Ești cu automobilul ?

— Da, unchiule, — răspunse fata veselă.

— Tocmai era să iau un taxi, ca să viu la castel, dar acum mă poți duce tu acolo. Ce face doamna Stephenson ?

— Bine. Te așteaptă cu masa.

Mașina intră, pe la amiazi, pe poarta castelului și, curând după aceea, pătrunseră în hol. Watson își lepădă pardesiul și zise feciorului:

— Doresc să vorbesc cu doamna Stephenson.

Apoi, adresându-se Virginiei:

— Aș vrea să vorbesc între patru ochi cu Helen. Am o afacere urgentă de rezolvat cu dânsa, până nu vine cineva.

— Vai de mine, te las singur cu ea.

Câteva clipe în urmă, Basil Watson se afla în salon, unde doamna Stephenson ședea la gura sobei.

— Iar venișI? — esclamă ea, sculându-se ca să-l primească. Ce se aude?

— Nu tocmai bine, — răspunse el, încuiând ușa. M'am înapoiat aseară. Acum cinci zile, mă întâlnii cu Vrăbioiul la Madrid, la hotel Imperial. Face tot ce poate pentru tânărul Dalloway, dar nu prea se leagănă în iluzii.

— De ce?

— Nu-mi dau seamă, — zise vizitatorul, care vădea mare neliniște. Mi-a telegrafiat să viu la Madrid și am fost. Pare-se, însă, că a fost zadarnică osteneala.

— De, cam neplăcut! — zise femeia.

— Asta este, dragă Helen. Din atitudi-

nea sa, parcă reiese că protejează pe Dalloway din motive proprii, misterioase, cari nu se împacă cu planurile noastre.

— Dar cum : nu lucrează în sensul dorit de noi ?

— Nu prea sunt sigur.

— Mă mir. Cunoaște intenţiunile noastre şi le aproba.

— Am impresia că, prin atentatul asupra Genevièvei, s'a produs o schimbare.

— Doar n'o să se apuce să lucreze împotriva noastră, căci altfel...

— Căci altfel ce ? Ne-am topit.

— Aşi ! N'avem decât să destăinuim totul poliţiei, — termină femeia.

— Şi, totdeodată, cădem şi noi mesa, adăogă Watson. Nu uita că Vrăbioiul are o mulţime de prieteni la poliţie şi nu-i e frică de arestare.

— Aş voi să fie şi cu noi aşa, — zise frumoasa aventurieră. In fond, ce crezi tu despre intenţiile lui ?

— Am impresia că, tot prefăcându-se că ne dă nouă concursul, încurajează în taină, căsătoria dintre Tom şi Janina Harvey.

Femeia îi cată ţintă în obraz.

— Nu se poate să-şi calce cuvântul, — declară. Vrăbioiul e un amestec ciudat

de diferite firi... altruist și galant totdeodată, precum știi.

Tăcură amândoi un răstimp. Watson reflecta, cu mintea încordată. Deodată, îi veni o idee.

— In cazul că ne pune bețe 'n roate, trebue să facem tot posibilul ca să-l dăm de gât. Știu, întâmplător, că s'a certat cu domnul Massot, dela Siguranța pariziană și care arde să se răzbune. Un cuvânt al nostru va fi deajuns ca să ducă la arestarea Vrăbioiului.

— Excelent ! — aprobă Helen. Dacă planul nostru nu reușește, putem, cel puțin, să ne răzbunăm. Dar (adaogă), n'o să ne denunțe și el ?

— Nu, n'o să ne denunțe ! Lasă asta în seama mea ! Nu suntem noi prietenii săi cei mai buni și mai devotați ?

Și omul căutat cu atâta asiduitate de poliția europeană rânji viclean și-și luă o țigară, din tabacherea de argint de pe masă.

CAPITOLUL 13

Săptămână de săptămână trecea. Veni vara și pădurile din jurul Lavrans-ului, frumoasa moșie pe care sir Gregory Harvey o lăsase neveste-si, prezintau o priveliște splendidă. Acolo găzduia și ospăta lady Harvey pe bogații ei prieteni.

De două ori pe an venea să pescuiască și să vâneze.

Intr'o dimineață, la începutul lui lunie, Janina străbătea pădurile, mergând spre fluviu, însoțită de un domn înalt, ras ca în palmă și ca la treizeci și doi de ani. După ei, urma moș Killer, supraveghetor, cu uneltele de pescuit și un coș cu merinde.

— O să prindem azi un somn, — zise Robert Crosby.

— Așa sper, — răspunse fata, — dar ultimele zile tot am avut ghinion.

După ce Killer potrivi undițele și momelile, se retrase, lăsându-i singuri. Pentru slugile dela Lavrans era fapt hotărît că duduia Janina și domnul Crosby se vor căsători în curând.

— Ce zi admirabilă — începu Robert — și ce tăcere feerică în acest colț de pământ!

— Da, — răspunse ea — și o să rămân puțin singură aci. Vin după aia la râu.

— Bine, — zise el, continuându-și drumul.

Janina respiră, mulțumită. Robert Crosby sosise pe neașteptate, din Londra, în ajun, dimineața. Fără ca Janina s'o știe, lady Harvey, de cum plecase ultimul musafir, telegrafiase lui Robert să vie pentru câteva zile, să pescuiască. In-

tenția ei era ca tinerii să fie cât mai des împreună.

In schimb, Janina se gândea numai la Tom. De două ori, misterioasa poștașă îi adusese scrisori dela el, și, din acestea, știa ce uniform îi se scurgea viața.

Purta în sân ultima lui scrisoare, pe care o primise, cu trei săptămâni mai înainte, la Londra. Prin ea, el îi făgăduia să încerce totul ca să-și părăsească ascunzătoarea și să se întâlnească cu ea, spre a-i explica totul. Ea îi răspunsese, dar trecuseră, de atunci, trei săptămâni și nu mai avea nicio veste dela el. Nu putea nici să-i scrie prin poștă, nici să telegrafieze, fiind prea periculos. De altminteri, nici nu-i cunoștea adresa.

Daniel Mansfield căutase s'o descopere. Văzuse pe misterioasa poștașă, la ultima ei vizită în Anglia, dar ea refuzase să-i dea adresa.

Își da perfect seamă Janina că poliția continuă să-i supravegheze corespondența. Bette, camerista ei, îi povestise, de curând, că într'o seară, pe când tocmai trecea prin squarul Barceley, fusese acostată de un tânr „bine", care, după ce-i făcuse curte, o convinsese să se întâlnească, în seara următoare, cu el.

O duse la un restaurant, apoi la cinematograf. Se mai întâlniseră de vreo șase

ori, după care el începuse s'o iscodească de stăpână-sa, stăruind, mai ales, să afle dacă primește scrisori de pe la prieteni. Aceasta o pusese pe gânduri și, de atunci, n'a mai voit să-l vadă.

Amănuntul acesta lămuri pe Janina că poliția urmărește pe Tom. Un ceas întreg, se căzni ea să prindă un pește, dar de geaba. In cele din urmă, scoase o esclamație de nerăbdare.

— Aha, nu merge ? — îi vorbi cineva.

Crosby se înapoiase și o auzise.

— Nimic, — răspunse ea.

— Eh, nu te amărî de asta ! Hai să mâncăm !

Janina n'avea pic de poftă ; se sili, însă, să fie politicoasă. După ce-și spălă mâinile în râu, șezură împreună pe un bolovan și începură să consume sandvișuri.

— Dar apropo, — reluă Crosby, — n'ai auzit nimic de prietenul dumitale Dalloway ?

— Nu, — zise ea.

— Te'ntreb numai așa... fiindcă circulă fel de fel de svonuri ciudate.

— Svonuri ciudate ? — repetă Janina. Cam ce ?

— O groază de lucruri uimitoare. Foarte bine a făcut mama dumitale că s'a lepădat de el.

— S'a lepădat de el ? — făcu fata pe naiva.

— Așa mi-a spus aseară și m'am bucurat când am auzit-o... deși ți-e prieten. Nu prea e o cunoștință potrivită pentru dumneata.

— Ce te face s'o crezi ? — întrebă ea, scăpărând din ochi.

— Păi cum, n'ai auzit ?

— Ce ?

— Chestia ce s'a povestit la club.

— Cam ce anume ?

— Ci-că se ascunde de poliție, — răspunse Crosby, — fiindcă a încercat să omoare o femeie compromisă, botezată „Steaua tripoului". Cum, nu știi nimic ?

— E o minciună nerușinată ! — izbucni Janina. Tom n'a încercat niciodată s'o omoare.

Crosby cătă țintă în ochii ei albaștri și întrebă :

— Atunci, de ce a fost în camera ei la miezul nopții ? Se zice că de aia o duce așa de prost cu finanțele fiindcă a cheltuit pentru femeia aceea tot ce are și în seara pomenită, când a fost la dânsa, și-a bătut joc de el, spunându-i că s'a amorezat de un bancher austriac. După învinuiri reciproce, Dalloway, care știa că femeia aceea l-a ruinat, a scos revolverul și a tras.

— Şi eu îţi repet că e o minciună odioasă ! Tom nu e asasin ! — esclamă fata, furioasă.

— Eu nu-ţi redau decât ce am auzit dela persoane vrednice de încredere, — perseveră Robert.

— Şi de sigur că ai povestit şi mamei, nu-i aşa ?

— Nu mă gândeam că trebue să rămâie o taină. — zise el, — ba găsesc chiar că e foarte bine să cunoaştem adevărul. De altfel, poliţia îl va găsi în curând.

Janina stătu câteva clipe tăcută.

— Las'că reuşeşte el să se reabiliteze ! — zise rece.

— Ai încă încredere mare într'însul — râse el. Bine, vedem noi !

— Il condamni mai dinainte, — se supără fata. Cu ce drept, mă rog ?

— Raţiunea sănătoasă îmi spune că-i e conştiinţa încărcată. A şters-o în grabă din Monte-Carlo, de cum a aflat că poliţia îl suspectează. Şi acum unde e ? Nimeni n'o ştie. Farrell dela „Scotland-Yard", care conduce urmăririle, mi-a povestit, că au primit, dela poliţia din Paris, semnalmentele lui şi că s'a lansat un mandat de arestare împotrivă-i.

— Dar femeia mai trăieşte, nu-i aşa ?

— Da. Şi-a pierdut, însă, minţile, cum

mi-a comunicat Farrell. Afară de aceasta, nutreşte mereu gânduri de sinucidere şi a trebuit să fie internată într'un sanatoriu din Cannes, unde e foarte strict păzită.

Janina se sculă deodată şi zise :

— Găsesc, domnule Crosby, că eşti o fiinţă abjectă. Domnul Dalloway e prietenul meu şi, orice bazaconii s'ar povesti despre el, nu voiu crede nimic până nu-mi va fi confirmat din însăşi gura lui.

— Eu nu ţi-am relatat decât raportul sosit din Franţa la Scotland-Yard, — zise Crosby.

— O făcuşi, însă, ca să mă aţâţi împotriva lui Tom.

— Tom ? Il iubeşti, nu-i aşa ? — o zeflemisi el.

— Da, îl iubesc, — explodă fata, — nu mă ascund de nimeni şi, dacă vrei, n'ai decât să spui mamei.

— Regretabil că te-ai îndrăgostit de un tânăr căutat de poliţie, — suspină el.

— In orice caz, iubesc un om corect, — ripostă ea, cu ironie amară. Ştiu că dorinţa mamei e să mă mărit cu dumneata, dar ţi-o declar sincer că mai bine mă omor, decât să fiu soţia dumitale ! Te rog, pleacă din Lavrans cât mai repede şi evită pe viitor prezenţa mea !

— Dar, Janino, asta înseamnă...

— Imi dau prea bine seamă de ceea ce vorbesc. Părăsește-mă ! Dacă am poftă să pescuesc, apoi o fac și singură, — accentuă fata.

— Ce să spun lady-ei Harvey ?

— Spune-i că iubesc pe Tom, — râse Janina cu sfidare, — spune-i că, în intenția mea, este să zădărnicesc toate intrigile și vicleniile dumitale.

Și, întorcându-i spatele, urcă panta ce ducea de pe malul râului spre un lan de grâu, iar de acolo, în pădure, lăsând pe Crosby ca pe un caraghios.

— Nu-i nimic, — bombăni el, — vedem noi cine iese biruitor... da, da, vedem noi !

CAPITOLUL 14

Seara, când Janina intră într'o elegantă rochie „bleu-marin", în marea sufragerie, căptușită cu lemn, mamă-sa o întâmpină, supărată :

— Ce vii așa de târziu ? Domnul Crosby á primit o telegramă care l-a rechemat la Londra. Trebue să apuce trenul de nouă și patruzeci la Perth.

— Trebue neapărat ? — îl întrebă Janina. Imi pare rău că am întârziat, dar m'a chemat domnișoara Johnson. Pregătește o serbare de binefacere pentru să-

racii din sat și vrea să-i dăm o mână de ajutor.

Se silea să fie amabilă cu bărbatul care ședea lângă ea și-și exprima regretul că trebue să plece așa de subit.

— Termină-ți afacerile, Robert, — îl îmbie lady Harvey — și înapoiază-te !

— O să încerc, — răspunse el.

Apoi veni feciorul să anunțe că automobilul a tras la scară. El se despărți de mamă și fiică și ieși.

Când, peste o jumătate de oră, Janina intră în camera ei de culcare, găsi pe Bette, camerista ei, așteptând-o.

— Aș vrea să vă comunic ceva important, duduiță, — începu ea. Inainte de opt, intrând pe poarta din dos în parc, se apropie de mine un domn, care mă întrebă dacă mă chiamă Bette. Ii spusei că da și-mi dete să vă predau asta în secret.

Și întinse tinerei ei stăpâne un pliculeț alb, pe care era adresa acesteia. Janina îl desfăcu și găsi înăuntru o hârtie simplă, în formă de cartă de vizită, având pe ea scrisă, de o mână de bărbat, următoarele cuvinte :

Ți-ar fi cu putință să poftești astă-seară, la zece, în exact acelaș loc unde am predat cameristei dumitale aceste rânduri ?. Urgent ! — Orlando.

Janina își reținu răsuflarea. Era un mesaj dela misteriosul cavaler alb dela balul din Nissa, care-i povestise de pericolul în care plutea Tom. Ce-o fi însemnând acest nou mesaj ? De ce era cavalerul alb în Scoția ? Cel puțin, îi va vedea, acum, fața.

Coborî în salon, unde mamă-sa sta de citea, încă, și, după ce cântă puțin la pian, pretextă, că e obosită și se duse să se culce.

— Mâine dimineața mergem la Edinburgh, — o anunță maică-sa. Am dispus să fie automobilul gata la nouă.

— Bine, mamă. Noapte bună ! — zise fata, ieșind.

Apoi, alergă în camera ei, își lepădă toaleta de seară și-și îmbrăcă rochia pe care o purtase, înainte de amiazi, la pescuit. Coborî în curte, îndreptându-se, pe o cărare nu prea umblată, către o poartă a parcului, ce da pe șoseaua ce duce la Perth.

Când să treacă dincolo de poartă, auzi pe cineva chemând-o încet, cu o voce pe care o recunoscu :

— Domnișoară Harvey ! O clipă !

Și din umbra întunecoasă, ieși un bărbat înalt, care-i aținu calea.

— Vei găsi toate astea foarte ciudat, — zise el zâmbind. Vreau să sper că nu

te-am speriat ; altfel, îmi vei permite să-ţi cer scuzele mele umile.

— Câtuşi de puţin, — îl linişti fata.

Necunoscutul vorbea încet ; glasul era acelaşi pe care Janina îl auzise în noaptea memorabilă dela Nissa.

— Da, — râse el, — uită-te bine la mine! Eu sunt cavalerul alb pe care l-ai văzut, nu de mult, cu o mască neagră, de catifea. Imprimă-ţi temeinic în minte obrazul meu... poate mă vei recunoaşte altădată !

— Şi tot mister X. îţi zici ? — întrebă fata, care avea înaintea sa o figură extrem de interesantă.

— Tot ! — accentuă el, zâmbind. Imi poţi spune cum vrei : Harvegon, Rathobole, sau Conway... mi-e absolut indiferent.

— Ai fost foarte bun cu mine. N'aş avea, oare, dreptul să-ţi aflu adevăratul nume ?

— Nu, domnişoară Harvey, din anumite motive foarte importante. Bănuieşti, sper, de ce am venit... nu-i aşa ?

— Pentru domnul Dalloway.

— Da. I-a fost cu neputinţă să-ţi trimeată noi ştiri.

— Unde-i ? Aş dori să-l văd.

— Ai răbdare şi-ţi voiu înlesni o întâlnire cu dânsul.

— Dar de ce-l caută poliția ?

— E o împrejurare nenorocită. „Steaua tripoului" se află într'un sanatoriu particular din Cannes ; nu poate fi interogată, dar în aiurările ei vorbește cu ură de domnul Dalloway, din care cauză poliția franceză e convinsă că el a tras asupra ei și a hotărît să-l aresteze. Trebue să stea ascuns până vom dovedi nevinovăția lui.

— Dar, fi-veți în stare ?

— Sper că da. Trebue, însă, să avem răbdare. Uite, am aci pentru dumneata o scrisoare, pe care domnul Dalloway a făcut-o încă de o săptămână ! O primii abia aseară.

— Rogu-te: de ce-i porți atâta interes?
— întrebă fata, bănuitoare, luând scrisoarea.

— Din motive personale.

— Nu e un răspuns satisfăcător.

— Mă tem că n'o să-ți pot da niciunul satisfăcător, până nu vom fi reușit să dibuim adevărul asupra incidentelor din vila Raymonda, — zise el.

— Când aș putea vedea pe Tom ?

— In curând, dar trebue să fii discretă... și să nu întrebi nimic. Lasă-te cu încredere în voia mea ! Vrei ?

— Da, deși nu știu cine ești.

— E mai bine să nu știi, — o lămuri

el, — fiindcă, altminteri, poate că ai şovăi să mi te încrezi.

Ea îl privi ţintă. Necunoscutul zâmbea, dar obrazul îi era ca de sfinx.

— Să venim la chestie, — continuă. Ştiu că mama dumitale e împotriva căsătoriei dumitale cu Tom Dalloway. Are alte intenţii ?

— Da, adevărat. Dar cin' ţi-a spus ?

— Am descoperit-o în cursul cercetărilor mele.

— Ce ai mai aflat ?

El zâmbi.

— O groază de lucruri. Spune-mi acum : când poţi să fii departe de mama dumitale o zi întreagă ?

— De ce ?

— Vreau să ştiu. Spune-mi data! Când vă înapoiaţi la Londra ?

— De Sâmbătă într'o săptămână. Aş putea, de pildă, să fiu liberă, de Marţi, într'o săptămână.

— Foarte bine. Va trebui să pleci din Londra cu un tren de dimineaţă... în cazul că n'aş putea să-ţi trimit, aşa precum sper, un automobil, şi poţi fi înapoi, seara, târziu.

— Vrei să mă duci la Tom, nu-i aşa ? Ce bun eşti ! — esclamă fata, emoţionată. N'aş putea niciodată să-ţi mulţumesc în deajuns. Mi-a fost aşa dor săptămâ-

nile acestea, să-l văd... să-mi explice ce a căutat la ora aceea în casa acelei femei... de ce...

— O să-ți spuie el tot, fără 'ndoială, — o întrerupse misteriosul vizitator, — afară de un singur lucru.

— Și anume ? — întrebă ea, pe nerăsuflate.

— Afli dumneata mai târziu. Te aștept, deci, de Marți într'o săptămână, la zece, înainte de amiazi, la gara Kings Cross.

— Și unde vom pleca ?

— Nu știu încă. Când te ferești de poliție, trebue să-ți măsori pașii. Voiu face tot posibilul ca să înlesnesc o întâlnire între dumneata și domnul Dalloway.

Ea îi mulțumi cordial. El constituia o enigmă, dar chipul și întreaga lui făptură o atrăgeau. Era binevoitorul ei.

— M'ai iscodit azi destul, — zise el, zâmbind. Acum, ca variație, aș vrea eu să-ți adresez o întrebare. Auzit-ai pe Tom Dalloway vorbind de o fată Virginia Belmont ?

— Virginia Belmont ? Da, mi-a recomandat-o odată. E fiica adoptivă a unui oarecare Watson, care a fost prieten intim cu bătrânul Dalloway.

— Povestitu-ți-a ceva despre ea ?

— Nu prea mult. Da' de ce ?

— Nu ți-a pomenit de clauzele din testamentul tatălui său ?

— Niciodată ; atâta numai că nu s'a ales cu lucru mare, deși tat-său, când a murit, era om bogat. Și ce-i cu condițiunile acelea ?

Misteriosul străin stete, o clipă, tăcut.

— Făcut-ai, în ultimul timp, cunoștință cu o văduvă Stephenson ?

— O întâlnii, deunăzi, în casa unei prietene a mamei mele, doamna Harrison. De ce mă 'ntrebi ?

— De câte ori ai întâlnit-o ?

— De două-trei ori, îmi pare. Am fost de am luat împreună un ceaiu, în ajun de a pleca încoace.

— Aha ! Pare-se că mama dumitale face prea ușor cunoștință cu oricine.

— Știi multe despre noi, constat, — observă ea. Cum se face ?

— E meseria mea, domnișoară Harvey. Aș vrea numai să te rog stăruitor să rupi legăturile cu doamna Stephenson.

— De ce ? O găsim foarte simpatică.

— Totuși, îți repet sfatul meu. Doamna Stephenson nu e o cunoștință potrivită pentru dumneata. Și acum, domnișoară Harvey, — adaogă el,— aș dori să-mi faci o promisiune, și anume : să nu pomenești nimănui tot ce ți-am spus... nici măcar prietenului dumitale, domnul

Dalloway. Nu uita că tot ce fac e în interesul dumneavoastră al amândurora și că aveți dușmani.

— Am dușmani ? Pe cine ?, — întrebă fata.

— Intr'o zi, poate că foarte curând chiar, vei da ochi cu dușmanii dumitale. Când se va întâmpla aceasta și te vei simți la strâmtoare, chiamă-mă ! Voiu continua să-ți fiu de ajutor. Poți oricând fi în corespondență cu mine, dând un anunciu la „Times", sub „Orlando". Dă-mi o săptămână răgaz și-ți îndeplinesc tot ce mi-ai propus.

— Bun ! Așa dar, am promisiunea dumitale că... da... că voiu vedea pe Tom, de Marți într'o săptămână ? N'ar fi chip și mai înainte ?

— Ba da ! — esclamă, deodată, o voce din umbra unui stufiș. (Și o siluetă apăru în lumină). Sunt chiar aci, iubito... în sfârșit !

Și, o clipă în urmă, Janina era în brațele lui Tom, spre marea înmărmurire a străinului.

CAPITOLUL 15

— Cine e domnul, Janino ? — întrebă Tom, după ce Janina se desprinse din brațele lui. . . . . .

— Nu știu nici eu, — răspunse ea. Refuză să-mi spuie numele.

Necunoscutul râse :

— Ba ți-am spus că mă chiamă X.

Tom îl privi bănuitor.

— Tocmai vorbeam de dumneata, domnule Dalloway, — continuă necunoscutul. Credeam că ești în Belgia.

— Da' de unde știi că eram acolo ?

— Știam întotdeauna unde stai ascurs, — fu răspunsul enigmatic. Mă bucură că ai fost în stare să te înapoiezi teafăr în Anglia. Tocmai eram pe cale să înlesnesc o întâlnire între dumneata și domnișoara Harvey.

— E domnul care m'a căutat la Nissa și mi-a povestit de situația ta periculoasă. Îi sunt foarte recunoscătoare, — declară fata.

— Îți mărturisesc, însă, sincer că nu-i nevoie, — o asigură politicosul străin, — fiindcă mi-a făcut plăcere să fac un mic serviciu domnului Dalloway. Și acum, din moment ce sunteți împreună, vă părăsesc.

— Și cine ești dumneata?, — întrebă Tom, curios.

— N'are importanță. Te conjur numai să fii cu mare băgare de seamă, — zise mister X. Ai dușmani și ei nu trebue să

știe că ești în Anglia, căci, în cazul că o află, apoi vor înștiința poliția.

— Mă feresc eu, — răspunse Tom. Da, trebue să-mi caut din nou o ascunzătoare... dar unde?

— Da, e nevoie să dispari încă pentru câtva timp, — sfătui necunoscutul. Sunt localități unde nu te 'ntreabă nimeni nimic; chestia e numai să le găsești. Inainte de orice, mă interesează, acum, foarte mult cum de ai ajuns aci?

— Plecai la Ostenda și încântai, cu douăzeci de lire sterline, un pescar belgian să mă treacă noaptea pe coasta engleză. De acolo, plecai la Londra, unde aflai că domnișoara Harvey e în Laurans... și iacă-mă aci. Asta-i tot. A fost o cursă plină de peripeții, pe o vreme teribilă. A suflat vijelia tot timpul.

— Nu e bine să rămâi aci, domnule Dalloway, — zise necunoscutul. Inapoiază-te, cu primul tren, la Londra și du-te, acolo, la o doamnă Harding, Albington Road, numărul 13. E o prietenă de-a mea și-i telegrafiez eu că-i vine cineva în vizită. Vei trăi acolo cât mai retras. Ții minte adresa, sau să ți-o scriu eu?

— Mulțumesc de mii de ori! — răspunse Tom. Țin eu minte. (Apoi, câtă

ţintă la misteriosul străin). Dumneata eşti Vrăbioiul? (îl întrebă).

— Scuză-mă, — răspunse necunoscutul, — dar refuz să-ţi satisfac curiozitatea. Iţi sunt prieten, asta-i tot ce trebue să ştii. Du-te la doamna Harding cât poţi mai de grabă! Poate ne întâlnim iar în curând. La revedere!

Şi, fluturându-şi pălăria, se depărtă brusc, luând-o spre şoseaua ce duce la Perth.

— Ciudat de tot! — comentă Tom. Sunt convins că e ori misteriosul Vrăbioiu în persoană, ori unul din complicii săi principali.

— Vrăbioiul ? Cine e ăla ? — se miră Janina.

— Hai să stăm jos, să-ţi povestesc totul! — zise el.

Şi intrară în parc, pe portiţa de fier. Janina îl conduse către o bancă şi, numai ce şezură, şi el îi relată tot ce aflase despre faimosul şef al bandei de răufăcători, care era cunoscut membrilor ei sub porecla de „Passero", sau „Vrăbioiul".

— Foarte straniu! — reflectă Janina, după ce el termină. (Şi-i povesti, la rându-i, de scena dela balul din Nissa, precum şi despre postaşa din Malines). Aş

vrea numai să știu dacă e cu adevărat faimosul Vrăbioiu.

— Sunt convins că da, — declară Tom. 'Acum două săptămâni, mi-a trimis la Malines o știre confidențială, cu sfatul ca nu cumva să părăsesc Belgia, deoarece e prea periculos pentru mine. Fără îndoială că-l va fi surprins tare mult că m'a găsit aci.

— Nu mai mult ca pe mine, — zise fata, fericită că are pe Tom iar lângă dânsa.

Două ceasuri trecură în schimb de asigurări de dragoste, cu întrebări și contra-întrebări, fiecare povestind despre sine, de când nu se mai văzuseră. Cum venea, însă, vorba de „Steaua tripoului“ și de scopul vizitei lui la ea, tânărul ocolea mereu.

— Nu-i încă timpul să-ți comunic, — rezuma el. Și acum, trebue să plec (oftă), căci, altfel, n'apuc acceleratul de noapte. Noul meu domiciliu va fi Albington Road, numărul 13. Nu-mi scrie, însă, căci risc să mi se descopere ascunzătoarea.

— Și trebue, vasăzică, să ne despărțim? — se amări fata.

— Din păcate, da, după câte ne spune misteriosul nostru prieten, dar ne vom vedea din când în când. Să ne 'nțelegem

de-acum... să zicem: de Marți într'o săptămână, la miezul nopții, pe prima bancă, la dreapta, de cum intri în Hyde Park, lângă Marble Arch. Iți amintești? Ne-am mai întâlnit noi odată acolo... acum un an aproape.

— Da, cunosc locul, — răspunse fata, — fac eu tot posibilul să viu. Suntem, în seara aceea, invitați la un bal, la al-de Gordon, în Grosvenor Garden, dar aranjez eu... măcar cinci minute să lipsesc.

— La revedere, scumpo!

Și, după o lungă îmbrățișare, Tom se afundă pe iarba grasă, care-i năbușea pașii, și se mistui în întunericul marii alei de fagi.

CAPITOLUL 16

Tom Dalloway locuia, de zece zile, în casa veche, ce mirosea a mucigaiu, din Albington Road. Aparținea unei femei venerabile, cam sbârcită, anume Harding, văduva unui medic militar. Curățenia casei lăsa mult de dorit, deoarece, cu toată lărgimea ei, nu îngrijea de ea decât o femeie singură, grasă, un fel de teleleică, anume Gaby.

Părea să fie refugiul a mulți inși ciudați: bărbați cu mutre nevinovate, dar al căror graiu era al unor escroci; fără îndoială, de aceeași categorie cu locuin-

ța din Genua a al-de Grimassa și cuibul de hoți din Malines. Pretutindeni se cântau imnuri de slavă Vrăbioiului. Ciudații oaspeți, cari erau numai în trecere, sau rămâneau câteva zile, toți admirau pe „Passero".

In seara de Marți, Tom luă o cină frugală și prost gătită, împreună cu trei mosafiri misterioși, cari sosiseră peste zi. După ce ieși văduva, domnii aceștia, cari erau foarte bine îmbrăcați, începură să vorbească, fără nicio sfială, de o mică „afacere" cu diamante, la care erau cointeresați. De altfel, ziarele se ocupaseră în ajun de pomenita afacere. Prăvălia unui negustor olandez, de diamante, fusese spartă, casa de fier deschisă cu un sistem special și din ea se furase un pachet de pietre foarte prețioase.

— Regis Seeley a plecat la Surrey. O fi la Helen.

— La Helen? Credeam că e la Paris dânsa.

— A fost acolo, dar a făcut o călătorie în America și găsește, acum, că e mai plăcut să locuiască la Surrey. — rânji cellalt. Are la ea pe fata lui Basil.

— Da? — făcu al treilea. De, nu e tocmai o societate potrivită pentru fiică-sa, nu-i așa?

Tom nu prea da atenție la convorbirea

aceasta. Era ziua când urma să se întâlnească cu Janina. Merse, agitat, dincolo, unde rămase singur, să fumeze până la unsprezece. După aceea, își luă pălăria și se duse. Sări într'un autobuz și coborî la douăsprezece fără cinci minute, lângă Marble Arch. Apoi, se îndreptă spre banca indicată și așteptă.

Timpul se scurgea foarte încet. In sfârșit, zări, la oarecare depărtare, o siluetă feminină apropiindu-se și sări în picioare, ca s'o întâmpine. Mantoul negru ce-l purta Janina ascundea o toaletă de seară, elegantă, verde; nici pantofii nu-i erau potriviți pentru o plimbare în parc.

— Ce bine că venișI! — esclamă el. Mă temeam că n'o să-ți fie chip să scapi.

— A fost cam greu — râse ea — și nici nu pot sta mult. Altfel, se observă lipsa mea.

— Chiar și cinci minute cu tine, scumpo, sunt un dar divin pentru mine, — zise el, sărutându-i mâinile.

— Când se vor termina toate astea? — întrebă fata, tot pășind încet înainte, cu Tom.

— Se va termina de îndată ce voiu fi aflat adevărul. — o lămuri el. Deocamdată, însă, nu mi-am pierdut curajul,

fiindcă știu că mă iubești și ai încredere în mine.

— Crezi că omul pe care l-am văzut în Nissa mascat în uniformă de cavaler alb și care veni la noi, la Londra, ți-e prieten?

— Tocmai asta e marea enigmă. Nu mă pot dumiri de ce să-mi fie binevoitor.

— Poate că nutrește intenții rele împotriva ta ?

— Nu, asta nu cred, dacă e cu adevărat Vrăbioiul sau vreunul din ceata lui. Am auzit pe mulți răufăcători povestind despre el, dar niciunul nu l-a vorbit de rău. E drept că e foarte crud cu dușmanii săi, aspru, neînduplecat, dar față de prietenii săi e plin de solicitudine.

— Aș vrea să fii sincer cu mine, — ceru Janina. Imi ascunzi motivul pentru care ai vizitat „Steaua tripoului“ în noaptea aceea fatală.

— Recunosc. Sunt în joc chestiuni și persoane despre cari nu mi-e îngăduit încă a vorbi.

Zicând acestea, Tom Dalloway se gândea, în primul rând la Watson și fiica-i adoptivă Virginia, pe care tatăl lui, din motive inexplicabile, i-o destinase ca nevastă, și cu atâta hotărîre că a legat transmisiunea moștenirii de împlinirea acestei condiții. Virginia era o fată

drăgălaşă. bine crescută, vioaie şi foarte modernă. Watson, în schimb, era un tip suspect, deşi tat-său îl ţinea drept cel mai bun şi sincen prieten al său. Dalloway, moşier de modă veche, nu era o fire bănuitoare. Cunoscuse pe Basil Watson, cu câţiva ani înainte, la Roma, unde stătuse peste iarnă. Watson era om de lume şi, pe cât se părea, gentleman. Intre amândoi se născuse o mare intimitate. Şi, totuşi, strania clauză testamentară rămăsese o enigmă pentru Tom.

— N'ar fi mai bine să ştiu şi eu adevărul ? — stărui Janina.

— Aş dori să-l cunosc şi eu, — suspină el. Nu vrei să ai încredere în mine ?

— Ba am, o ştii prea bine.

Tânărul stete puţin tăcut, după care zise :

— Şi, totuşi, n'am nicio speranţă că ne vom putea căsători. Ca om fără parale, nu mi-e îngăduit să te iau de nevastă.

— Dar vei primi, totuşi, odată moştenirea tatălui său? — întrebă ea fără vreun gând ascuns.

— Se poate ; dar, deocamdată, n'am nimic. De aceea, îţi şi sugerai în Monte-Carlo să... să...

Nu termină fraza. O completă, însă, ea :

— Mi-amintesc, da : îmi spuneai că aş

face mai bine să mă mărit cu Crosby, fiindcă n'ai parale... nu-i așa ?

— Da, n'am parale. Actualmente, sălășluesc într'o vizuină de răufăcători... din mila unui om dela care nu pot avea nicio pretenție.

— Ascultă, Tom : de ce te-ai dus tu în seara aceea la „Steaua tripoului" ?, — stărui Janina.

— Pur și simplu, pentru unicul scop de a-mi da un răspuns la o singură întrebare, dar n'aș vrea să vorbim acum despre asta. Imprejurările în cari mă sbat sunt foarte dureroase pentru mine... mai dureroase de cât îți poți tu închipui.

Erau așa de preocupați de persoana lor că nu observară pe bărbatul svelt care urmărise fata. Stătuse de pază încă în fața casei dela Grosvenor Gardens și văzuse pe Janina ieșind. Cei doi merseră, un răstimp, tăcuți.

— Știu, iubito, că tăcerea mea te mâhnește, — continuă, apoi, Tom, — dar ceea ce ar fi să-ți spun acum te-ar amărî și mai mult. De aceea, sunt de părere să părăsim acest subiect. Văzut-ai pe Mansfield ?

— Da, acum două zile. A fost la mama și a rămas să ia ceaiul cu noi. Am putut vorbi cu el cinci minute singură și l-am

întrebat dacă a auzit de tine. Mi-a spus că nu. Era foarte îngrijat din cauza ta.

— Adevărat ? O, bietu' băiat ! Aş vrea să-i scriu şi să-i dau adresa mea.

Din nou, urmă o tăcere, tot mergând unul lângă altul. Din când în când, se opreau şi se îmbrăţişau cu căldură. Pânditorul care urmărise pe Janina se strecura mereu după ei.

— Şi, acum, să plec ! — zise Janina. Mama o fi observat lipsa mea.

— Şi Robert Crosby de asemenea... nu-i aşa ? — adaogă Tom cu amărăciune.

— Se poate. Din nefericire, e şi el acolo. Vai, Tom, de-ai şti cât îl urăsc ! Ţine, însă, mama la el, aşa că n'am cum să scap de societatea lui. Mama tot crede că mă va putea determina să mă mărit cu el, fiindcă e bogat. Te asigur, însă, că nu sunt câtuşi de puţin dispusă. Te iubesc numai pe tine, Tom.

El o strânse iar în braţe, habar neavând că-i vede individul din întuneric.

— Când am putea să ne întâlnim din nou ? — întrebă Dalloway.

— In curând, scumpule... foarte curând. Să ne 'nţelegem chiar de-acum ! — zise ea. De Vineri într'o săptămână, pleacă mama la Ascot, împreună cu

doamna Haid, și va înopta acolo. Inventez eu un pretext ca să rămân acasă.

— Bine dar! De Vineri într'o săptămână, în același loc și aceeași oră! — rezumă el, mulțumit.

Și o petrecu până la Bayswater Road, unde chemă o mașină. Se despărțiră și el se îndreptă spre ieșirea din partea de Sud a parcului, după care o luă către Kensington. Nu observă că tipul care urmărise pe Janina se ținea scaiu de el, nepierzându-l din ochi, până-l văzu intrând în clădirea din Albington Road, numărul 13.

Își notă casa și, luând-o spre strada principală, se urcă într'un automobil.

CAPITOLUL 17

A doua zi, Gaby, slujnica grasă a doamnei Harding, introduse un domn înalt, bine îmbrăcat, în camera igrasioasă a lui Tom. Acesta sări în picioare, recunoscând într'însul pe Basil Watson.

— In sfârșit, te-am găsit, nenișorule! — esclamă, vesel, vizitatorul. Ne gândeam, cu toții, că ești pitit, pe undeva, pe continent.

— Așa și fuse, — răspunse tânărul. Doar ei fi auzit de chestia din Monte-Carlo.

— Firește și tocmai de aia și sunt aci,

— lămuri Watson. Nu prea ești în siguranță pe meleagurile astea. Ar trebui să dispari imediat de aci.

— De ce, adică, nu sunt în siguranță aci ?

— Păi, fiindcă ăia dela Scotland-Yard știu că stai pe undeva, în Kensington, și te caută pretutindeni.

— De unde știii ?

— Mi-a spus-o un comisar, pe care-l întâlnii întâmplător, ieri, la club. Il întrebai așa, pe departe, de stadiul afacerii din Monte-Carlo, și mi-a relatat că se știe că stai prin partea locului. Arestarea ta ar fi numai chestiune de timp, așa că trebue să-ți iei imediat tălpășița.

— Și unde ? — întrebă Tom, necăjit.

— Cunosc eu o cucoană, pe care ai văzut-o odată, ori de două ori, cu mine, o doamnă Stephenson. O să fie încântat să te găzduiască vreo câteva săptămâni. Are o casă admirabilă în Surrey... îi zice castelul Darcey.

— Dar dacă află cine sunt și mă denunță ?

— N'o face ea. Amintește-ți, Tom, că am fost prietenul tatălui tău și sunt și al tău. Sfatul ce ți-l dau e în binele tău. Nu poți rămâne aci... e cu neputință.

— De unde ai stiut că sunt aici ? — se miră Tom.

— Nu ți-o pot spune. Mi-a adus-o la cunoștință nu un prieten de-al tău, ci un dușman, și, de aia, m'am gândit că te expui celui mai mare pericol, rămânând aci. Am telefonat, deci, doamnei Stephenson și ne-a invitat, foarte amabilă, pe amândoi, la dânsa, — continuă Watson. Dacă admiți, arvunesc un automobil și merg cu tine la Surrey.

Tom se uită lung la bărbatul înalt și bine îmbrăcat, la care tat-său ținuse așa de mult.

Deși începuse a încărunți, Basil Watson era un bărbat frumos și frecventa lumea bună. Nimeni nu cunoștea sursa veniturilor sale, nici nu se interesa.

Cu toate că exteriorul și atitudinea lui Watson inspirau încredere, totuși Tom șovăia. Venise la Albington Road, din îndemnul cavalerului alb. Putea el părăsi locul acesta fără să-l întrebe mai întâiu ?

Totuși, habar n'avea unde-i domiciliul misteriosului bărbat și, din moment ce ascunzătoarea-i proprie era cunoscută, ceea ce reieșea din vizita lui Watson, nu-i rămânea alta decât să dea urmare propunerii acestuia.

— Foarte drăguț din partea doamnei Stephenson, pe care am cunoscut-o doar

în treacăt, că mă primește la dânsa ! — zise.

— Ași, e o prietenă foarte veche de-a mea. I-am făcut odată un mare serviciu și n'a uitat niciodată. Fac eu rost de o mașină care să ne ducă la Darcey. Casa e foarte izolată și, atâta timp cât nu te abați la Guildford — unde poliția e extrem de vigilentă —, n'ai a te teme de nimic. Pregătește-te de drum. Viu să te iau peste o jumătate de oră, în colțul străzii.

— Mai bine rămâneam în Monte-Carlo, lăsând să mă aresteze, — declară Tom cu violență, — căci goana asta necurmată, încoa și 'ncolo, e îngrozitoare.

— De ce te-ai dus la femeia aia ? — întrebă Watson. Ce căutai tu, la ora aceea târzie, la o persoană așa de compromisă ?

Tom dete din umeri, fără să vorbească.

— Nu vrei să-mi spui ce s'a întâmplat, de fapt, la vila Raymonda ? — stărui vizitatorul. Am vorbit cu Mansfield, dar nu știe nimic, pe cât se pare.

— Firește că nu. Am fost singur — răspunse Tom — și, din ce vom vorbi mai puțin de noaptea aceea de groază, cu atât mai bine.

Watson plecă. Tom achită doamnei Harding ce avea de plată, își împachetă neînsemnata-i garderobă într'o valiză și, o jumătate de oră în urmă, se urcă într'un automobil mare care-l aștepta în colțul străzii. Călătoriră câteva ceasuri, după care mașina coti pe o cărare prunduită.

După două minute, Tom se afla într'o cameră din castelul Darcey, care era luminat de ultimele raze ale soarelui ce apunea. Stăpâna casei îi ieși, încântată, înainte.

— A, domul Dalloway ! — esclamă. Mă bucură foarte mult că te văd. Basil mi-a telefonat că nu ești tocmai bine și ai nevoie de liniște. Vei rămâne, deci, un timp oarecare, la mine... adică amândoi. E un aer foarte sănătos aci, pe colinele din Surrey, și o să te întremezi curând.

— Sunt convins de asta, coniță. Ați fost foarte gentilă, invitându-mă. E admirabilă casa dumneavoastră.

— E una din cele mai frumoase din întreaga regiune, băiatule ! — zise Watson cu entuziasm. A avut mare noroc doamna Stephenson că a putut-o obține.

Tom fu, apoi, condus în camera ce i se rezervase : o încăpere plăcută, de unde aveai o priveliște splendidă.

Prima săptămână la Darcey trecu

foarte repede pentru Tom. Doamna Stephenson se arăta o gazdă din cele mai ospitaliere. Făceau, toți trei, plimbări, escursii cu mașina, sau se distrau cu pescuitul și diferite jocuri. Târziu, într'o seară, după ce bărbații terminaseră o partidă de biliard, numai ce Watson zise deodată :

— Apropo, am uitat cu totul să-ți comunic ce bună a fost doamna Stephenson cu Virginia. A luat-o din Paris într'o lungă călătorie, întâi în Spania și alte țări și, apoi, în New-York și înapoi.

— Serios ? — esclamă Tom, surprins.

Watson îi pomenise o singură dată, în treacăt, despre Virginia, accentuând că se află la niște prietene, în Yorkshire.

— Da, șade aproape în permanență la doamna Stephenson. Mâine vine aci.

— Mă bucură, — răspunse Tom, cu o mulțumire perfect de bine jucată. E o veșnicie, parcă, de când nu ne-am mai văzut... aproape un an, dacă nu mă înșel.

A doua zi, după prânz, automobilul aduse fata dela gară. Tom o întâmpină, puțin după aceea, în hol.

— Ce faci, Tom ? — esclamă ea, strângându-i mâna. Unchiu' mi-a scris că ești aci. E plăcut, nu-i așa ? Dar ai îmbătrânit (râse).

— Și dumneata ai întinerit, — răspunse el, înclinându-se galant. Am auzit că ai făcut ocolul lumii.

— Da. Foarte drăguț din partea doamnei Stephenson ! Am petrecut un timp delicios. New-Yorkul e o minunăție. După Paris, e cam plictisitor aci și, de aia, mă cam abat pe la prietene.

Intrară, apoi, în salon, unde-i aștepta doamna Stephenson, adică Helen Powell.

Intâlnirea cu Virginia stârni din nou în sufletul lui Tom conflictul de conștiință ce-l provocase testamentul tatălui său.

Putea el îndeplini ultima dorință a acestuia, căsătorindu-se cu fata aceasta ? Ar fi fost cea mai simplă soluție care să-l scape din toate încurcăturile, făcându-l, totdeodată, om bogat. Neîndoios, era fermecătoare și înzestrată cu un gust desăvârșit, în ce privește îmbrăcămintea. Totuși, simțea că-l pune pe frigare condiția ciudată cuprinsă în testamentul tatălui său.

Il răbda-va inima să trădeze pe Janina Harwey ?

CAPITOLUL 18

Când venise la Darcey, Tom oprise automobilul la un oficiu poștal, unde expediase o telegramă către Janina, co-

municându-i noua sa adresă și rugând-o să-i scrie sub numele de Walter Moore. A doua zi după sosirea Virginiei la Darcey, primi dela Janina o scrisoare, care conținea încă una pentru el și care-i fusese trimisă ei. Tom citi în această a doua scrisoare următoarele :

Dragă domnule Dallomay, aflu că ai plecat dela Albington Road și sunt foarte curios să cunosc motivul. Cred că vei recunoaște în mine pe prietenul care a trimis să te ia din Monte-Carlo. Te rog, vizitează-mă cât mai curând la adresa notată mai jos. Bagă de seamă să nu te observe nimeni! Nu pomeni nimănui nimic, oricine ar fi acela! E de preferat să vii la 10.30 seara. Intreabă de mine și n'avea nicio grijă. Sunt încă prietenul dumitale.

Clive Asther

14, Ellerton Street, Mayfair, Londra

Inainte de amiazi, Tom se duse la plimbare cu Virginia, în timp ce Watson rămase să converseze cu gazda.

— Asculți tu, Helen, — zise Watson, trăgând din țigară, — e un plan excelent că i-am adus laolaltă pe ăștia doi, dându-le prilejul să se cunoască mai intim. E adevărat că e amorezat până pe-

ste urechi de Janina aia, dară lady Harvey și-a ales ca ginere pe Robert Crosby.

— După părerea mea, n'o să-l convingi niciodată să se însoare cu Virginia, — constată frumoasa aventuriera.

— Dacă n'o face, îl dăm pe mâna poliției, căci nu ne mai e de niciun folos, — zise Watson scurt. Banii lui ne trebuiau.

— Mi-e frică, dragă Basil, că o să te alegi numai cu visul. Virginia îl simpatizează. Mi-a mărturisit-o.

— Aș vrea să cunosc motivul pentru care a fost, în noaptea aceea, la Geneviève Géraldy, adică dacă s'o fi dus acolo, fiindcă are vreo bănuială și a vrut s'o iscodească.

— A, da, asta aș dori să știu și eu, — întări femeia. Cred însă cu siguranță că Geneviéve nu i-a spus nimic, căci ar păți-o și ea. Și e prea isteață ca s'o facă.

— Așa e, Helen, — recunoscu Watson — și, atunci, cel mai simplu este o anonimă la Scotland-Yard.

— Eu n'aș vrea, însă, cât timp există altă soluție. Nu prea îmi place că Vrăbioiul îi poartă atâta interes, — murmură femeia.

— Nici mie nu-mi place că Geneviève Géraldy trăiește. Dacă ar fi moartă,

n'am mai avea a ne teme de nimic... de absolut nimic, — zise omul, înciudat.

— Cine o fi tras, atunci, asupra ei dacă nu Tom? — întrebă doamna Stephenson.

— Eu cred că el. A descoperit ceva... ceva despre care noi nu știm încă nimic, după aia s'a dus la vila Raymonda și trase asupra ei, ca să răzbune moartea tatălui său. Sunt convins de asta.

— De ce o fi luat Vrăbioiul toate măsurile astea de precauțiune ?

— Probabil fiindcă se teme și el că, altfel, adevărul ar ieși la iveală, — lămuri Watson. S'a ocupat foarte mult de Tom. Ce canon pe mine până să-l determin să vie încoace, căci e încredințat că Vrăbioiul îi e cel mai bun prieten.

— Poate că se va dumiri odată că-i e dușman, — râse femeia.

Pe la șapte și jumătate, când să stea la masă, Tom declară, deodată că trebue, încă în seara aceea, să plece neapărat la Londra și întrebă dacă doamna Stephenson îi poate împrumuta automobilul.

— De sigur. Te duce Arthur, — admise femeia, deși era foarte mirată de această rugăminte subită.

Atât Watson, cât și dânsa își dădeau cu gândul că Tom are intenția să vadă

pe Janina. Altfel, de ce s'ar expune să meargă la Londra ?

— Și când vrei să pleci ? — întreabă doamna Stephenson.

— Cam pe la nouă.

— Te întorci încă la noapte ? — se interesă Virginia.

— Da, dar târziu de tot.

— Nu uita că mâine avem o escursie la Bournemonth, — îi aminti ea. Nu cumva să lipsești !

— In niciun caz !

De cum se termină cina și femeile se retrăseseră în camera lor, Watson își turnă un pahar de vin și se adresă tânărului :

— Nu-ți dai seamă că e periculos să te arăți în oraș ?

— Se poate, dar trebue.

— De ce ?

— Am de făcut o vizită importantă, — răspunse Tom vag.

Pe la nouă, automobilul trase la scară și Tom se urcă în el, făgăduind să se înapoieze imediat după miezul nopții. Mașina porni, avântându-se în întunericc.

— Berkeley Hotel, — indică Tom șoferului, de cum se depărtară de casă. Oprește în colț și mă aștepți la douăsprezece !

— Foarte bine — răspunse Arthur

Cum ajunse automobilul la punctul indicat, Tom coborî ; dar, în loc să calce în elegantul hotel, trecu pe dinaintea lui, coti pe o stradă laterală şi, zece minute după aceea, se afla în Ellerston Street, în faţa unei case mari, ce purta numărul 14.

Sună şi-i deschise un servitor tânăr şi ferches.

— Aici stă Clive Asther ? — întrebă Tom. Am fost chemat.

— Voiţi să-mi spuneţi numele dumneavoastră ? — întrebă servitorul.

— Dalloway.

— Domnul Asther vă aşteaptă, — zise sluga, conducând pe Tom printr'un hol îngust într'o cameră alăturată.

Casa era luxos mobilată ; pretutindeni observai un gust ales şi bogăţie. Chiar şi în hol atârnau portrete ale vechilor maieştri spanioli, precum şi stampe rare, englezeşti, de vânătoare. Camera în care fu introdus Tom era una mare, antic mobilată, în culori fine. Intreaga atmosferă respira tihnă şi onorabilitate.

Uşa se deschise şi un domn bătrân şi gras, cu păr alb şi ţepos, şi mustaţă scurtă, intră.

— A, venişi, domnule Dalloway ! — esclamă el cordial, întinzând vizitatoru-

lui mâna. (Era acoperită cu o mânușă neagră... poate ca să ascundă un beteșug). Te rog, stai jos ! Am de vorbit cu dumneata.

Tom șezu în fotoliul ce i-l oferise domnul Asther. Privi pe acesta bănuitor. Ochii-i erau mici și sfredelitori, iar fața-i, cu fruntea largă și bărbia îngustă, aproape triunghiulară.

— Am fost foarte surprins, auzind că ți-ai lăsat refugiul dumitale sigur din Kensington... nu numai surprins, ci chiar consternat.

— De nu mă 'nșel, dumitale am a-ți mulțumi pentru modul cum ai organizat fuga mea din Monte-Carlo ? — zise Tom, cătându-i țintă în obraz.

— Nu e nevoie să-mi mulțumești, dragă domnule Dalloway, — răspunse bătrânelul. De ce ai plecat dela Albington Road ?

— Așa m'a sfătuit cineva care-mi vrea binele.

— Nu miss Harvey, sunt convins.

— Nu, ci un oarecare domn Watson.

Bătrânul încruntă sprâncenele.

— Watson, — repetă el, — Basil Watson ?

— Da. Un prieten al răposatului părinte și, deci, și al meu.

Domnul Asther păstră tăcerea.

— De sigur, — murmură el apoi, — de sigur. Şi acum unde stai ?

Tom îl înştiinţă că e mosafirul doamnei Stephenson, la castelul Darcey, la care domnul Asther tuşi şi se sculă, să-şi aprindă o ţigară.

— Vasăzică, te-ai dus acolo, din îndemnul lui Watson ?

— Exact.

— Domnule Dalloway, îmi pare rău de dumneata. Situaţia dumitale actuală şi sbuciumul în care te sbaţi, datorită mârşăviilor altora, îmi sunt cunoscute. Eşti bun, te rog, să-mi povesteşti precis ce s'a întâmplat, în noaptea aceea de pomină, la vila Raymonda ? Dacă ţii să continui a-ţi ajuta, e absolut necesar să-mi spui totul... totul.

— Credeam că eşti în curent, — răspunse Tom, după oarecare şovăire.

— Ştiu puţin, dar nu totul. De ce te-ai dus acolo ? Nu cunoşteai femeia aceea. Era, fără îndoială, o oră foarte neobişnuită pentru o vizită.

— Tata muri în împrejurări suspecte şi aveam motive să presupun că domnişoara Géraldy e în posesia unor amănunte lămuritoare.

Bătrânelul încruntă din nou sprâncenele.

— Și voiai să le afli dela ea, aceste amănunte, nu-i așa ? — accentuă el.

Tom încuviințăă din cap.

— Și ce-ți spuse ?

— Nimic. Tocmai era pe cale să-mi relateze ceva când de pe verandă se descărcă un glonte asupra ei.

— Nu bănuești pe nimeni ? N'o fi tras servitorul, căci în momentul acela nu era în cameră ?

— Sunt convins că nu el. Era prea disperat de nenorocirea ce s'a întâmplat stăpâne-si, — opiniă Tom. Crima trebue s'o fi comis cineva pentru care ceea ce-mi putea desvălui „Steaua tripoului" asupra morții tatălui meu e de cea mai mare importanță.

— Asta e și părerea mea, — subliniă omul cu mânușa neagră. Ca să deslegăm enigma, trebue să descoperim cine e vinovat de sfârșitul nenorocit al tatălui dumitale.

— Negreșit ! — aprobă Tom. Și, dacă nu s'ar fi descărcat glontele acela, aș ști-o astăzi.

— Crezi, așa dar, că „Steaua tripoului", ți-ar fi spus adevărul ? — întrebă cellalt, cu un zâmbet misterios. Ei bine, domnule Dalloway, eu nu sunt de părerea dumitale. Totuși, motivul principal pentru care te-am rugat să vii aci e ca

să aflu pentru ce te-a sfătuit Watson să te aciuiezi la doamna Stephenson.

— Mi-a spus că poliția știe că-mi am domiciliul în Albington Road, așa că nu mai pot rămâne acolo.

— Aha ! — făcu omul cu mânușa neagră. Și cum stai cu Watson ?

— Foarte bine. Mi s'a arătat întotdeauna prietenos. Singurul lucru ce ne desparte e ciudata clauză din testamentul tatălui meu.

— Ciudata clauză ? — repetă bătrânelul. Ce clauză ?

— Testamentul mă desmoștenește, dacă nu mă însor cu Virginia, fiica adoptivă a lui Watson. Moștenirea se ridică la un sfert de milion lire sterline. Am voit să atac testamentul, dar avocatul familiei noastre mi-a spus că ar fi de prisos. Tata a făcut testamentul cu două luni înainte de a muri, la Paris, unde tocmai se afla pentru niște afaceri.

— Era și Watson cu el ? — se interesă Asther.

— Nu. Se afla la New-York atunci, adică pe cât știu eu. Poate, însă, și nu.

— Și cam la câtă vreme după moartea tatălui dumitale se înapoiă ?

— Imi pare că după trei luni. Să tot fi stat cinci luni în America. Incă odată,

repet nu sunt sigur, dar așa fusei informat.

Bătrânelul, ghemuit în scaun, trase câteva fumuri și rămase tăcut, părând să cugete adânc.

— Vasăzică, — reîncepu. — Watson te-a îndemnat să te duci la Darcey, ca să fii împrenuă cu fiica sa adoptivă, în speranța că, astfel, te vei însura cu ea. Ești, însă, îndrăgostit de fiica lady-ei Harvey. O cunosc... e o fată adorabilă. Te felicit! Situația, însă, ce-i drept, e foarte complicată.

— E oribilă pentru mine. Trăiesc în permanentă frică să nu fiu arestat. Ce pot face ?

— Deocamdată, nu prea mult, din păcate, — zise bătrânelul, clătinând serios capul. Ești victima unor dușmani cari vor să puie mâna pe averea tatălui dumitale. Ei bine, trebue să învingem acești dușmani.

— Imi vei da și mai departe concursul ?, — întrebă Tom cu ardoare.

— Ți-o promit ! întări, liniștit, bătrânelul.

Apoi, Tom zise :

— Mi-ai pus o sumă de întrebări, la cari ți-am răspuns. Imi dai voie să-ți adresez și eu una ?

— Firește ! — consimți cellalt,

— E înfemeiată presupunerea mea că dumneata eşti acela despre care am auzit atâtea... acela care, în anumite cercuri, e cunoscut sub porecla de „Passero“, sau „Vrăbioiul“ ?

Figura mărunţelului cu părul alb şi ţepos se crispă într'un zâmbet. Apoi, omul cu mânuşa neagră, strângând amical mâna lui Tom, răspunse :

— Da, e adevărat, mulţi inşi mă cunosc sub acest nume.

CAPITOLUL 19

După ce domnul Asther îşi declină identitatea, Tom respiră din adânc. Vrăbioiul surâse blând şi zise :

— E adevărat că atât eu, cât şi câţiva prieteni de-ai mei suntem prezintaţi în culori întunecate. Orice vei fi auzit, însă, despre mine, domnule Dalloway, te rog să nu-ţi faci idei rele. Am fost întotdeauna prietenul acelora cari se află la ananghie... cum e, de pildă, cazul dumitale.

— Am auzit multe lucruri ciudate despre dumneata, dar nu în defavorul dumitale. Toţi vorbesc despre dumneata ca de un bărbat curajos, care se bucură de o extraordinară iscusinţă. Te suspectează, cumva, poliţia ?

— De ce să suspecteze ?. N'am fost

niciodată în mâinile ei. nici n'am venit vreodată în contact cu ea. Eu organizez numai... atâta tot.

— Organizaţia dumitale e admirabilă... domnule Asther, — recunoscu tânărul. De când am fugit, am avut prilejul s'o cunosc cu temei şi sunt sincer uimit.

Bătrânelul zâmbi misterios.

— Când poruncesc, sunt ascultat, — zise. Fără 'ndoială că atât dumneata, cât şi domnişoara Harvey, mă credeţi pe mine cavalerul dela balul din Nissa. Nu v'a contrazis, fiindcă eu nu-mi declin identitatea decât acelora în cari am încredere şi chiar şi atunci numai în cazuri de forţă majoră.

— Aşa dar, vreau să cred că ai încredere în mine. Ce mă sfătuieşti să fac ?

— Deocamdată, nu văd nicio soluţie. Poate, ar fi cel mai nimerit să rămâi, provizoriu, acolo unde eşti.

— Aş dori, însă, să văd pe domnişoara Harvey, — zise Tom. Nu există nicio posibilitate, s'o întâlnesc, fără pericol ?

Vrăbioiul reflectă o clipă.

— Azi e Miercuri, — începu, apoi, domol. Domnişoara Harvey e în Londra. Du-te Vineri, după-amiazi, la ceaiu, la Busk-Hotel din Farnham. Probabil că

va veni acolo cu automobilul și vă veți vedea.

— Da ? — se bucură Tom. Aranjezi dumneata ? O, ești cu adevărat un binefăcător !

Mărunțelul zâmbi.

— Constat că această despărțire silită e foarte apăsătoare pentru amândoi, — zise, —dar am făcut și voiu face și pe viitor tot ce mi-e cu putință în interesul vostru.

— N'am cum să te înțeleg, domnule Asther, — comentă tânărul. De ce-mi manifestezi această bunăvoință paternă? Ai vreun motiv ?

Vrăbioiul nu răspunse îndată. O expresie ciudată îi flutură pe buze.

— Da... am un motiv, dar asta mă privește personal.

Și se sculă, urând „noapte bună" vizitatorului.

Cum se închise ușa din față după Tom, Vrăbioiul luă telefonul, formă un număr și ceru persoanei care-i răspunse să vie numaidecât la el. Și, pe când Tom Dalloway ședea lângă Arthur, în automobilul doamnei Stephenson, un tip vânjos, de vârstă mijlocie, intră în camera Vrăbioiului.

— Ce bine că venișI, Bacon ! — îl în-

tâmpină aceasta. Watson şi Helen Powell ne înşală.

Vizitatorul îl privi îngrozit.

— Ne înşală ? — repetă el. In ce privinţă ?

— Nu sunt încă perfect edificat, dar trebue să fim vigilenţi şi să purcedem la acţiune, de cum va fi venit momentul. Iţi aminteşti ce au făcut acum de curând la Marsilia ? Ei bine, o vor repeta, în cazul că nu luăm măsuri. Se servesc de fiica lui Watson ca momeală.

— Pentru cine ?

— Pentru fiul bătrânului Dalloway.

— Vor să-şi însuşească banii lui, nu-i aşa ?

— Exact şi vor reuşi, dacă nu suntem cu ochii în patru, — explică Vrăbioiul.

— Watson şi Helen sunt strâns uniţi şi o să-ţi fie greu să-i baţi, — fu de părere mister Bacon. Aveam impresia că-ţi sunt prieteni.

— Au fost ; dar după afacerea dela Marsilia, nu mai am încredere într'înşii, — răspunse Vrăbioiul.

— Ai o memorie excelentă.

— Memorie ? — repetă mărunţelul. Greşeşti. Inregistrez totul pe hârtie. Ia te uită numai la arhiva asta! (Şi, ducându-se la un dulap dintr'un colţ, îl deschise).

Aci găseşti trecut tot ce-i de seamă pentru întreprinderea mea.

Dulapul conţinea mai multe sertare, în cari se aflau nenumărate dosare, fiecare legat strâns cu un şnur roşu.

Scoase un registru mic, cu scoarţe negre: „Repertoar“, căută înăuntru, luă apoi un dosar dintr'un al doilea sertar şi-l desfăcu.

— Uite, de pildă, — zise, scoţând un document. Cunoşti, cred, pe Herbert?

— Herbert Brian?

— Da. E în Tatra, el, Tabet şi trei prieteni de-ai noştri austriaci. La noapte, fac o vizită castelului Sziczai, care aparţine contelui de Verebes, milionarul din Viena. Contesa posedă bijuterii foarte preţioase, cum mi-a comunicat, acum câteva luni, camerista pe care a concediat-o. Precum sper, până a nu se revărsa de zori, giuvaerurile acestea nu vor mai fi în Sziczai.

Mister Bäcon asculta cu atenţie. Era amic intim al lui „Passero“, a cărui măiestrie o admira, ca toţi ceilalţi.

Vrăbioiul, indiferent de ce era, nu se servea niciodată de cei tineri şi neexperimentaţi. Era un sportsman.

In straturile de jos, era socotit colosal de bogat, ceea ce şi, fără îndoială, era. Faţă de lumea exterioară, trecea drept

om cu stare, care dona mult în scopuri de binefacere, ţinea două automobile şi avea, afară de o proprietate în oraş, o vilă la ţară, unde organiza, pentru prieteni, partide de vânătoare.

In Paris, Roma, Bruxelles şi Madrid, era cunoscut ca „globe-trotter", locuind la cele mai bune hoteluri, mâncând la cele mai scumpe restaurante şi având o vilă la Riviera, pe care o cumpărase de la un boier român.

— Vine Herbert direct înapoi ? — întrebă Bacon.

— Uite ce s'a aranjat : pleacă mâine seară din Viena, — zise Vrăbioiul, uitându-se încă odată în hârtiile din dosar. Se duce mai întâi la Bruxelles şi după aia, la Haga, unde predă bătrânului van Paage bijuteriile. Se îmbarcă apoi la Hook, spre a părăsi Olanda.

— Credeam că lucrează cu Helen.

— Aşa şi e. Vreau să se înapoieze, fiindcă am o chestiune delicată pentru el. Ar fi trebuit să pleci poimâine la Madrid, pentru o mică daraveră, dar vei rămâne aci, fiindcă se poate să am nevoie de dumneata.

— Foarte bine, dar Baring e deja acolo. Primii ieri o scrisoare dela el, dela Palace-Hotel.

— Il chem eu înapoi, mâine, telegrafic.

Tabloul va trebui să mai rămâie la marchiz. E una din cele mai bune picturi ale lui Ribero şi vom obţine, pentru el, un preţ minunat, la Londra... adică după ce vom intra în stăpânirea lui, — râse.

După o discuţie de încă vreo jumătate de oră, vizitatorul se pregăti să plece.

— Mă duc. E târziu.

— Da, du-te ! — ratifică Vrăbioiul, sculându-se. Mi-ar părea bine să soseasscă la timp Herbert aci. Vreau neapărat să pun capăt manevrelor lui Watson şi Helenei. Tânărul Dalloway e nevinovat şi aş dori să-l scap. Recunosc, însă, că o să fie cam greu.

CAPITOLUL 20

Janina şi mamă-sa se întorceau acasă, dela un dineu, Joi, târziu de tot. Era o noapte frumoasă, înstelată, şi mii de lumini sclipeau pe ferestre. Lady Harvey zise, deodată :

— Am auzit astă seară vorbindu-se de Tom.

— Pe cine ? — întrebă Janina.

— Domnul care m'a condus la masă. Destroy îmi pare că-l chiamă.

— Nu-l cunosc.

— Nici eu. E foarte manierat şi pare să fi călătorit mult, — continuă lady Harvey. Mi-a povestit că odorul tău de

prieten Dalloway s'a înapoiat și stă în Surrey, la o doamnă Stephenson.

Janina se îngălbeni. Secretul locuinței lui Tom era trădat!

Din moment ce societatea știa unde se află, apoi poliția nu va întârzia să-i dea curând de urmă. Trebuia neapărat să-l înștiințeze.

— Și de unde știe?

— A auzit-o și el. De altminteri, ci-că Tom s'a logodit.

— Logodit? Cu cine?

— Cu o domnișoară Virginia Belmont. E fiica adoptivă a unui oarecare Watson, care a fost prieten intim cu răposatul Dalloway.

Tom și Virginia Belmont logodiți?

— Nu... nu cred, — băigui Janina, înghețată.

— Ei, drăguța mea, nu vrei s'o crezi... fiindcă ești amorezată de el! — zise mama. Fugi cu copilăriile astea! Zău că nu face de tine. Îți spun sincer că nu vreau să-l am de ginere. Gândește-te numai la scandalul ce-l va produce arestarea sa, și mult n'o să mai dureze până atunci!

Fata rămase tăcută, în timp ce automobilul își continua drumul.

Să fie cu putință ca Tom să vrea să se însoare cu Virginia Belmont? Știa de ea

și o întâlnise cu Tom, dar el o asigurase întotdeauna că sunt numai prieteni.

— Nu cred ! — repetă ea.

Primise o scrisoare, probabil dela cavalerul alb, prin care era înștiințată că Tom se va întâlni cu dânsa a doua zi, după-amiază, la hotelul Bush din Farnham.

Lady Harvey nu mai abordă subiectul acesta, ci vorbi de cu totul alte lucruri, ca, de pildă, de o vizită, a doua zi, la aerodromul din Hendon și de o invitație, pe săptămâna viitoare, la Cowes.

Ajunse acasă, Janina se duse imediat în camera ei, unde o aștepta camerista.

— Vreau să citesc. Du-te culcă-te ! — îi zise, indispusă.

— Bine, duduiță ! Noapte bună ! — răspunse slujnica.

Nu ieși bine aceasta și Janina se trânti pe divanul îmbrăcat în creton și vărsă lacrimi șiroaie, căci îi era inima frântă.

Într'o noapte de insomnie, sub atâtarea geloziei, luă o hotărîre gravă : nu-și va ține cuvântul dat lui Tom.

Când se înapoiă acasă, după o plimbare ce-o făcuse dimineața, mamă-sa o anunță că Robert Crosby va veni la dejun.

— E un matineu la teatrul Lyric și ne duce acolo, — adaogă. Dar, draga mea,

ce palidă eşti ! Ce te chinuie ? Sper că nu te amărăşti pentru derbedeul de Dalloway. Eu sunt veselă că am scăpat de individul ăla.

— Uite... mamă... vezi... nu ştiu ce să fac, — mărturisi fata.

— Ascultă sfatul meu şi nu te mai gândi la el !

— Dar, dragă mamă...

— Nu ; s'a terminat ! — o întrerupse lady Harvey. Din noaptea aceea dela Monte-Carlo, stă ascuns. Asta nu înseamnă nevinovăţie. Aşa de naivă eşti, sau oarbă ?

Janina nu zise nimic. Cuvintele mamei sale o puneau pe gânduri. S'o fi minţit Tom ?

Acesta o aşteptă, îngrijat, la Farnham, în micul hol al hotelului Bush. Se duse, apoi, în grădină şi, nerăbdător, se postă la poartă. Zadarnic, însă, totul : Janina nu venea.

Aşteptă până la şase, după care se urcă în automobil, şezu lângă Arthur şi se înapoiă la castelul Darcey.

Ciudat că nu venise Janina ! Işi dete însă, cu gândul că Vrăbioiul n'o fi înştiinţat-o la timp.

Va fi plecat la ţară cu mamă-sa sau o fi fost, poate, în ultimul timp, împiedecată.

La Darcey, găsi pe Virginia și doamna Stephenson în salonul plăcut încălzit.

— Ai petrecut bine ? — îl întrebă fata.

— Da, — răspunse el.

— Domnul Watson s'a dus în oraș, — îl întrerupse gazda. Aproape imediat după plecarea dumitale, a fost chemat la telefon și a trebuit să ceară un automobil la Guildford. Mâine e înapoi.

— De altfel, — comunică Virginia, — cam un sfert de oră după ce ai plecat, ai fost chemat la telefon. Credeam că nu știe nimeni că ești aci.

— Pe mine ? — îngână Tom.

— Da. Chiar eu eram la aparat. A fost o voce de femeie.

— O voce de femeie ? Cine ?

— Nu știu. N'a voit să-și dea numele, — răspunse Virginia. A întrebat dacă aici e Darcey și i-am spus că da. Apoi, a întrebat de dumneata. I-am răspuns că ai ieșit cu automobilul ; i-am cerut numele, dar mi-a spus că n'are nicio importanță numele și a închis telefonul.

— Cin' să fi fost ? — se miră Tom, mirosind un pericol.

Era o dovadă că cineva îi cunoștea ascunzătoarea, în care caz poliția avea să-l găsească, mai curând sau mai târziu.

O jumătate de oră în urmă, luă la o

parte pe doamna Stephenson, atrăgându-i atenţia asupra primejdiei.

La rându-i, gazda era consternată, căci n'avea de loc poftă să vie în contact cu poliţia. Mica afacere dela Paris nu se uitase încă.

— Ciudat ! — recunoscu ea. Ce zici : n'ar fi mai bine să pleci ?

Tom şovăia. Ar fi voit să audă sfatul lui Watson, şi spuse aceasta doamnei Stephenson.

Ea îl aprobă, dar era vădit enervată şi-şi făcea mustrări că a ascultat de propunerea lui Watson de a găzdui la ea pe Tom.

După cină, Tom jucă biliard cu Virginia. Pe la unsprezece fără un sfert, doamna Stephenson fu chemată la telefon.

Era Basil, care vorbea din Londra. Rosti doar grăbit câteva cuvinte liniştitoare, iar când, după trei minute, femeia se depărtă dela aparat, frica-i se evaporase. Veni şi ea să ţie companie tinerilor, urmărindu-le jocul.

In urmă, când Virginia ieşi, doamna Stephenson închise uşa şi zise :

— Uite ce e, domnule Dalloway : m'am gândit bine şi nu cred că există motiv de temere. Basil va fi mâine înapoi şi ne vom sfătui cu el.

Cu toată această asigurare, Tom nu putu dormi.

Dimineaţa, când veni la cafea, găsi, lângă farfuria sa, o scrisoare pe adresa lui. Nu mai primise, de câteva luni, una pe adevăratul său nume, aşa că se speriă, la vederea ei. Iar când o citi, rămase ca împietrit. Camera, parcă, se învârtea cu el.

Citea şi nu-şi credea ochilor. Apoi, căzu, ca istovit, pe un scaun.

CAPITOLUL 21

Tocmai atunci intră şi doamna Stephenson.

— A, venişi de vreme la dejun şi ţi-a adus şi posta ceva, pe cât văd.

Işi cercetă, apoi, corespondenţa ce-i venise şi, la un moment dat când ea se întoarse spre măsuţa dela spate, să examineze ce s'a servit, el citi încă odată scrisoarea. Era dela Janina şi avea textul acesta :

Nu vreau să mai fiu înşelată. Am descoperit că stai sub acelaşi acoperiş cu Virginia aceea pe care mi-ai recomandat-o. Am crezut orbeşte în tine până'n clipa aceasta, dar acum mi s'au deschis ochii. S'au răspândit grave acuzaţii împotriva ta... Dar poţi fi perfect

liniștit : nu voiu desvălui nimic din tot ce știu. Ceea ce, însă, știu acum a schimbat părerea mea despre tine. Te-am crezut victimă a unor împrejurări vitrege. Acum știu că m'ai înșelat și că eu sunt victima. Vreau numai să adaug că cineva pe care nu-l cunosc îți știe ascunzătoarea.

JANINA

Tom Dalloway era pradă unei nedumeriri desăvârșite. Acum, după ce citise scrisoarea încă odată, nu mai încăpea nicio îndoială asupra rostului ei.

Ce să răspundă ? Orice lămuriri ar da erau menite să pară în ochii Janinei niște minciuni, sau un subterfugiu de prisos.

Își consumă necăjit dejunul, cu gândurile la Vrăbioiu. Cum se scula gazda, îi zise :

— Am nevoie să ies iar în oraș. Am primit o scrisoare urgentă. Mă poate duce Arthur ?

— De sigur, — admise stăpâna casei. E drept că trebue să fac cu Virginia o vizită după-amiază, dar până atunci se întoarce mașina.

O jumătate de oră în urmă, Tom era în drum spre Londra. Coborî la Piccadilly cam după unsprezece, dete drumul

lui Arthur și se duse în strada Ellerston, la casa domnului Clive Asther.

Câteva clipe după aceea, îi deschise servitorul pe care-l cunoștea.

— Domnul Asther se va înapoia abia peste un sfert de oră, — îl înștiință. Voiți să așteptați ?

— Da, — răspunse Tom, — am a-i vorbi ceva urgent.

— Fiți bun și intrați ! Domnul Asther a lăsat vorbă că veți veni, probabil, Domnul Dalloway, nu-i așa ?

Și Tom fu condus într'o cameră mică, simpatică.

După câteva secunde, auzi foarte lămurit o voce, pe care o recunoscu îndată ca fiind a stăpânului, ceea ce-l miră peste măsură, întrucât feciorul îi spusese că domnul Asther lipsește.

— Vă așteaptă domnul Dalloway, — auzi el pe servitor.

— Bine. Sper că i-ai spus că nu sunt acasă ? — se informă Vrăbioiul.

Apoi, se făcu tăcere. Peste puțin, auzi iar voci. Una era a Vrăbioiului.

— Iți declar că părerea mea e aceeași — esclamă — și, orice ai zice, nu mi-o poate schimba.

— Atunci, cunoști adevărata stare de lucruri ?

— N'am spus asta, dragă Bacon, dar

am o bănuială... o bănuială foarte gravă.

— Pe care vrei s'o comunici junelui Dalloway, nu-i așa ?

— Ași, nici idee ! — replică Vrăbioiul. Atâta, însă, știu că e în pericol.

— In cazul că e aci, aș vrea să-l cunosc și eu, — își exprimă Bacon dorința.

Pasă-mi-te, glasurile veneau dintr'o cameră din colțul opus al coridorului și, din cauza aceasta, Tom putea auzi deslușit fiecare cuvânt. Faptul îl uimi peste măsură.

Se gândi la vreo legătură microfonică între camere și nu prea greșea în presupunerea sa, căci Vrăbioiul primea vizitatori foarte ciudați, ale căror convorbiri, purtate în șoaptă, în timpul cât îl așteptau, îl interesau, de obiceiu.

Casa prezinta, din mai multe puncte de vedere, caracterizări senzaționale. Astfel, avea o ieșire secretă prin garaj și o sumă de alte amenajări ciudate, pe cari vizitatorii nu le cunoșteau.

— N'ar fi bine, pentru el, dacă ar căpăta cunoștință de ceea ce știm noi, — auzi Tom, peste o clipă, pe Bacon.

Tom înghițea lacom tot ce auzea.

— Taci ! — esclamă Vrăbioiul deodată. Ce tâmpenie ! Am uitat cu totul să închid legătura cu camera unde se află. Să sperăm că n'a auzit nimic ! Mă duc

la el acum. Fii prudent ! Nu destăinui nimic din ce ştii asupra chestiunii.

O clipă în urmă, Vrăbioiul intră în camera unde aştepta Tom, pe care-l salută cordial. Apoi, îl introduse în încăperea unde se afla Bacon.

— Prietenul meu Willy Bacon ! — recomandă Vrăbioiul, arătând un bărbat vânjos, de vârstă mijlocie, pe care l-ai fi luat drept avocat.

— Foarte încântat să-ţi fac cunoştinţa, domnule Dalloway, — răspunse el alene. Amicul meu Asther mi-a vorbit de dumneata. Treci printr'o epocă grea.

Tom se uită întrebător la străin, apoi la Vrăbioiu.

— Poţi avea toată încrederea în domnul Bacon, — zise omul cu mâna înmănuşată. E de-ai noştri. Poţi vorbi fără jenă !

— Au fost, într'adevăr, zile grele — răspunse tânărul — şi venii aci ca să cer un sfat domnului Asther. S'a descoperit domiciliul meu.

— De cine ?

— Domnişoara Harvey a aflat toate amănuntele şi mi-a scris la Darcey, sub adevăratul meu nume.

— Ei şi ! — replică Asther. Iţi cunoaşte adresa dela mine.

— Mi-a comunicat însă, că și alții cunosc refugiul meu actual.

— Dar nu poliția ? Cu neputință ! — gâfâi omul cu mănușa neagră.

— E de presupus, însă, că da.

— Helen e acolo ! — esclamă Bacon. Dacă poliția bănuiește că Dalloway e la Darcey, apoi va perchiziționa casa și vor face o captură bună.

— Cum adică ? — se interesă, mirat, Tom, care habar n'avea de nimic.

— A, nu... nimic ! N'am obiceiul să vorbesc despre chestiunile particulare ale altora, — răspunse Bacon, foarte calm.

Tom era surprins de familiaritatea cu care vorbeau de Helen și de amănuntul că, la o perchiziție a castelului, poliția va face o captură bună.

— E interesant, — interveni Vrăbioiul, căutând să schimbe tema. Și ce-ți scrie domnișoara Harvey ?

Tom ezită o clipă. Apoi, scoase hârtia din buzunar și o dete omului cu mânușa. După ce o citi, acesta rămase pe gânduri.

Tânărul își da prea bine seamă că Vrăbioiul îi ascunde multe ; totuși, îi dovedise că-i e prieten sincer. Mansfield ținea, ce-i drept, la Tom, dar era incapabil să-i ajute, în primejdia în care plutea.

Expresia feței Vrăbioiului se schimbă, în timpul cât citea scrisoarea.

— Hm, — murmură el, mă duc eu la ea. Trebue să aflăm de ce ți-a trimis avertismentul ăsta. Vino astă seară încă odată aci !

Tom plecă, îndreptându-se spre Piccadilly, neștiind cum să-și treacă orele următoare. Nu ieșise bine și Bacon zise :

— Aș vrea să știu dacă nu cumva Blanșa a pălăvrit ceva.

— Pe viul Dumnezeu, — esclamă Vrăbioiul, cuprins de o subită neliniște, — uite, la asta nu m'am gândit !

CAPITOLUL 22

— Nu uita că fata știe totul, — continuă Bacon.

—N'am uitat, — accentuă celălalt. Cunoaște toate împrejurările în cari a murit Dalloway.

— Geneviève e vinovată de moartea bătrânului, — zise Bacon, — asta a fost limpede din capul locului.

— Așa cred și eu, — vorbi Vrăbioiul, gânditor, — dar atentatul ăsta la viața ei pune afacerea într'o cu totul altă lumină.

— Când aflai dela Herbert, mi-am închipuit că tânărul Dalloway e autorul. Dumneata ești sigur că e nevinovat ?

— Da ; altfel. nu i-aş fi acordat protecţia mea.

— Păcat de femeia aia ! Ne-a făcut servicii excelente, de pildă în afacerea din strada Royale.

— Şi iscusinţa cu care şi-a însuşit smaragdele prinţesei poloneze. Poliţia o caută încă şi azi... după trei ani, — râse „Passero".

— Din moment ce ştiai că Blanşa e în curent cu condiţiunile în cari a murit bătrânul Dalloway, m'am mirat că ai luat-o sub aripile dumitale.

— Dac'ar fi arestat-o, ar fi putut face depoziţii foarte neplăcute pentru noi, — stabili Vrăbioiul, — aşa că am ales răul cel mai mic.

— Tânărul Dalloway a cunoscut-o. Aş dori să ştiu dacă i-a destăinuit ceva.

— Nu ; a fost discretă. Cel puţin, aşa afirmă.

— Dacă, pentru dumneata, nu tânărul Dalloway e vinovat, bănuieşti atunci pe cineva ? — întrebă Bacon.

— De sigur, şi încă straşnic, — răspunse gazda.

— Nu vrei să-mi spui şi mie ?

— E mai prudent să nu afirmi nimic până n'ai dovezi, — refuză Vrăbioiul.

— O vei ocroti şi de acum înainte pe

Blanșa ? — se interesă Bacon. Unde se află actualmente ?

— La Madrid, — răspunse omul cu mânușa. Are acolo de rezolvat o combinație mică : e vorba de niște bijuterii ale unei Belgiene.

— Ce ciudat cum de s'a întâlnit cu tânărul Dalloway ! — comentă Bacon. Uite, Watson ăla umblă cu șoalda. Lucrează numai pentru buzunarul lui, cum reiese din testamentul bătrânului Dalloway, pe care, cu siguranță, Watson l-a inspirat.

— In cazul acesta, nu i-o iau în nume de rău, căci ține mult la fiică-sa adoptivă și nutrește dorința explicabilă să-i croiască un viitor frumos.

— Da, dacă s'ar îngriji numai de tânăra pereche. Fără 'ndoială, însă, că va încerca să ciupească și el o parte din moștenire.

— Negreșit. Tot ce putem face e să ținem pe Tom și Virginia la distanță unul de altul.

— Noroc că nu știe nimic despre tatăl ei adoptiv și Helen ! — zise Bacon. Ar fi o tristă desmeticire, pentru dânsa, dacă poliția s'ar abate la castelul Darcey.

— Da și, de aia, trebue să vorbesc cu Janina Harvey, ca să aflu ce a auzit.

Și, căutând în cartea de telefon numă-

rul lady-ei Harvey, omul cu mânușa chemă pe servitor, căruia-i porunci să-l puie în legătură cu domnișoara Harvey.

— Spune-i — adaogă — că dorește să-i vorbească cineva într'o afacere particulară, urgentă.

Puțin după aceea, Vrăbioiul auzi vocea fetei :

— Cine e acolo ?

— Un prieten al domnului Dalloway, — răspunse omul cu mânușa, — ghicești, cred, cine.

Auzi un râs nervos, apoi :

— O, da ! Chiar că aș dori să-ți comunic ceva, dar nu pot la telefon. Tocmai sunt niște mosafiri la noi. (Și, scoborîndu-și vocea, vădit ca să nu fie auzită din camera de alături :) Nu știu cum să mă exprim.

— Ce vrei să zici cu asta ? E vorba de Dalloway ?

— Da. E aci un domn dela Scotland-Yard și vrea să vorbească cu mine. Ce să fac ?

Vrăbioiul respiră greu, la auzul acestei știri. Se reculese, însă, îndată.

CAPITOLUL 23

Trecură două săptămâni. „Puerta del Sol", marea piață din Madrid, strălucea în soarele de dinainte de amiazi.

Tom Dalloway, foarte elegant, într'un costum maro, hoinărea pe-acolo, uitându-se, ca din întâmplare, în toate direcțiile. Cinci minute în urmă, veni spre el o fată îmbrăcată după ultima modă și-l salută.

Era Blanșa, tovarășa-i de locuință din Genua.

— Sunt aci, — începu el, — Vrăbioiul m'a trimis la dumneata.

—Da, primii acum patru zile o telegramă dela dânsul, prin care mă înștiința să te întâlnesc. Pare-se că s'au petrecut lucruri ciudate. Ce te aduce aci ?

—A trebuit să plec subit din Londra. Văzui pe Vrăbioiu seara târziu, iar a doua zi părăsii Londra, fără niciun bagaj, ci echipat numai cu un pașaport.

— Ești, de bună seamă, aci, fiindcă Madridul prezintă pentru dumneata mai multă siguranță ca Londra, — zise fata, în englezeasca ei stricată.

—Asta e. A propus-o un oarecare Bacon, prieten cu Vrăbioiul, — explică Tom. Poliția a descoperit ultima mea asc unzătoare.

— Vasăzică, făcuși cunoștință cu John Hughes, căruia-i mai zice și Bacon ? — făcu Blanșa, gânditoare. Să știi că nu ți-e prieten !

— Nu ? De ce ?

— Spuneai că poliția a descoperit ultima dumitale ascunzătoare, — răspunse fata. Te-ar surprinde dac'ai afla că Bacon e acela care te-a denunțat ?

— Bacon ? — esclamă Tom, consternat. M'ar mira peste măsură. E prieten intim al Vrăbioiului.

— Se poate, dar asta încă nu dovedește că ți-e și dumitale prieten. Dacă'ai venit aci după îndemnul lui, apoi, domnule Dalloway, te-aș sfătui să pleci imediat din Madrid. Ți-o spun asta, fiindcă miros că vrea să ne întindă la amândoi o cursă.

— Da' de ce ? Nu 'nțeleg.

— Nu-ți pot explica, — zise Blanșa, — sunt, însă, sigură că, în ce privește pe Bacon, am dreptate. Sunt aici cu cineva, un oarecare Herbert, la care mă voiu duce îndată, ca să examinez cu el chestiunea. Șade colea, la hotel Ritz. Hai cu mine ! Vreau să-l cunoști și dumneata.

Și-l duse la elegantul hotel, unde, într'un salon particular din etajul al doilea, îi ieși înainte un Englez bătrâior, cu înfățișarea aristocratică, și pe care nimeni nu l-ar fi bănuit că e unul dintre cei mai renumiți hoți de bijuterii.

Cum se închise ușa și fură singuri,

domnișoara povesti prietenului ei ceea ce-i comunicase Tom.

— Atunci, nu mai suntem siguri aci, — zise Herbert, grav. Fără îndoială că Bacon umblă cu gânduri rele. Poate că și suntem puși sub supraveghere și riscăm să fim arestați din moment în moment. Ei nu ! Trebue să plecăm din orașul acesta... și cât mai curând ! Dumneata, Blanșo, ai face cel mai nimerit să te duci la Paris, unde să expui Vrăbioiului situația, iar eu voiu dispare în Elveția. Dar dumneata, domnule Dalloway ? Unde vrei să mergi ?

— In Franța, — răspunse Tom. Mă pot duce la Marsilia.

— Da. Prin Barcelona. E drumul cel mai scurt — recunoscu Englezul. Accelératul pleacă imediat după 3.

In aceeași după-amiază, după o ședere de mai puțin de douăsprezece ore, Tom părăsi Madridul și străbătu Spania, până la marea Mediterană.

Cum trecu granița franceză, își întrerupse călătoria, pentru câteva zile, în anticul Nimes, după care-și continuă drumul spre Marsilia, unde trase la marele hotel „Louvre et Paix".

Era amețit de atâtea peripeții și nu îndrăznea să scrie Janinei.

Făcuse foarte bine că plecase din Ma-

drid, căci — întocmai cum presupuseseră Blanșa și Herbert — după nici două ore dela dispariția sa, poliția veni să-l caute la hotel. Același lucru se întâmplă și la hotelul Blanșei și lui Herbert. Cuiburile, însă, erau goale, toate.

Refugiul lui Tom fusese, deci, din nou, denunțat.

El își consumă cina, singur, la hotel, după care hoinări prin străzile viu luminate, fără să observe că e urmărit de un Francez scund, ca la patruzeci și cinci de ani, care-l așteptase în fața hotelului.

Era bine îmbrăcat; avea niște ochi scrutători și purta mustața tunsă scurt. Părea să fie un om de afaceri, bogătaș: unul din miile cari se găsesc în Marsilia.

Tot mergând încet înainte, oprindu-se pe la vitrine și fumându-și agale țigara, Tom habar n'avea că individul care venea după el nu-l slăbea din ochi.

După un răstimp, se plictisi de atâta umblet și intră într'o cafenea arhiplină, în care cânta o orchestră. Șezu într'un colț, comandă o cafea și răsfoi ziarul „Petit Parisien".

Puțin după aceea, intră un bărbat, care-și roti ochii prin local, și, zărind pe Tom, se îndreptă spre el, salută și ocupă un scaun liber dela aceeași masă.

Era individul care-l urmărise dela hotel.

Tânărul Englez, care nu bănuia nimic, îl privi puțin, după care-și reluă gazeta, în timp ce tovarășul dela masă își sorbea cafeaua, acordând, pe cât se părea, întreaga-i atenție, muzicii.

Deodată, o femeie înaltă, care șezuse, împreună cu un bărbat, prin apropiere, se sculă și ieși. Cu o clipă mai înainte, însă, schimbase niște priviri cu necunoscutul dela masa lui Tom.

Acesta se sculă, la rându-i, și o urmă.

Toate acestea se făcură fără ca Tom să observe nimic, fiind cufundat în citirea gazetei.

Omul și femeia se întâlniră afară, unde stătură de discutară cu aprindere. Femeia îi comunicase ceva ce, vădit, îl uimise.

— Viu să te văd mâine, la unsprezece, — zise.

— Nu. Ne 'ntâlnim la „Princiar", unde voiu lua masa, la douăsprezece.

— Bine! — ratifică el. La revedere!

Și merse de-și reluă locul în cafenea. Tom își scoase tabacherea, dar tocmai atunci constată că n'are chibrituri. Era momentul pe care l-așteptase piticul.

Aprinse un chibrit și-l oferi vecinului ca să-și aprindă țigara. Firește că fu un

prilej binevenit ca să intre cu el în vorbă.

— A, sunteţi Englez ! — esclamă. Avem aici, în Marsilia, mulţi Englezi, cari debarcă sau se imbarcă. Sunteţi, de sigur, în trecere spre Est ?

— Nu, — răspunse Tom, rece, — am nişte combinaţii pe-aici.

— Cunoaşteţi Marsilia ? — întrebă necunoscutul, căutând ţintă la el.

— Am fost de câteva ori pe aci şi găsesc că e tot un oraş vesel şi plin de distracţii.

— Nu chiar aşa de vesel ca înainte de războiu, — declară străinul, fumând agale. S'a schimbat mult în ultima vreme.

Tom Dalloway nu ştia ce să creadă despre omul acesta. E drept că, adesea, îl acostaseră străini, cari îl pisaseră, de curiozitate, cu fel de fel de întrebări, fără niciun alt motiv. Probabil că şi tovarăşul acesta de masă era din acelaşi soiu.

In clipa aceasta, tipul care stătuse cu femeia şatenă care plecase adineaori, se ridică, schimbă o privire semnificativă cu piticul dela masa lui Tom, fără ca acesta s'o observe, şi ieşi.

Tom discută cu necunoscutul aproape vreo jumătate de oră, după care se sculă şi plecă dela cafenea. Când mai avea pu-

ţin până să ajungă la hotel, numai ce-l ajunse tipul, care i se adresă încet, într'o englezească foarte bună :

— Domnul Dalloway, nu-i aşa ?

— Vă 'nşelaţi, domnule, — replică Tom, neplăcut surprins, — eu sunt Grant... Robby Grant.

— Ştiu, ştiu, — râse tipul, — acesta e numele cu care te-ai înscris la hotel, dar adevăratul dumitale nume e Dalloway. Nu trebue, însă, să te neliniştești (se grăbi să adaoge, văzând pe Tom înghe-ţat de spaimă). Nu-ţi sunt duşman, ci prieten, şi ţineam să te avertizez că Marsilia e un ungher periculos pentru dumneata. Şterge-o dar cât poţi mai repede ! Poliţia a aflat că eşti aci.

CAPITOLUL 24

Tom nu izbutea să se desmeticească.

— Da' de unde ştii cine sunt eu ? — se miră.

— Am primit sarcina să-ţi pândesc sosirea şi să te avertizez.

— Dela cine ?

— Dela un prieten al dumitale şi al meu... Vrăbioiul.

— Şi cum glăsueşte îndemnul său ?

— Să pleci chiar astă seară, cu automobilul, la Cette, unde vei trage la „Hotel de Paris". Un automobil te aşteaptă

la garajul din strada Beauvau. Am luat întocmai toate măsurile ce mi s'au indicat.

— Şi valiza mea ? — întrebă Tom.

— Du-te la hotelul dumitale, achită ce ai de plată şi predă-ţi bagajul la garderoba dela gară. După aia, du-te la maşină, scoate-ţi bagajul şi pleacă la Cette cât mai curând. Şoferul n'o să te întrebe nimic ; are dispoziţii precise, ca şi mine.

Tot vorbind, trecură pe lângă un han. Un individ înalt, palid, le ieşi înainte şi i se păru lui Tom că însoţitorul său a schimbat o privire cu acela.

Nu cumva pretinsu-i prieten era agent de poliţie ? Câteva clipe, Tom se sbătu în îndoieli.

— Bine, — zise, în cele din urmă, — mulţumesc cordial pentru intervenţia dumitale şi, când oiu vedea pe Vrăbioiu, îi voiu spune cu câtă iscusinţă m'ai acostat şi cu câtă desăvârşire ai luat măsurile necesare fugii mele.

— Nu pretind nici mulţumiri, nici răsplată, — răspunse celălalt, politicos. Singura mea dorinţă e să te scot teafăr din Marsilia.

Şi, zicând acestea, se depărtă. Tom era tot nehotărît asupra celor ce avea de făcut. Ciudata privire ce tipul schimbase cu trecătorul îl punea pe gânduri.

Își puse mâna în buzunarul dela pantaloni și-și pipăi revolverul.

— Da, — murmură, — e în jurul lui „Passero" un trădător. Voiu înfrunta, însă, pericolul.

Traversă, apoi, strada și intră în marele hotel „Louvre et Paix".

Ca să se prefacă nepăsător, luă un cocktail în bar, după care se urcă, cu ascensorul, chemă pe chelner, ceru să-i facă socoteala și-și împachetă valiza. Între acestea se tot gândea la Vrăbioiu.

— De-aș ști măcar unde e, — își zise. Poate că-l găsesc la Paris, la adresa ce-mi dete.

Achită, peste puțin, socoteala. Apoi, cu mașină îl duse la gară, unde-și depuse valiza la garderobă.

Lângă ghișeu, se afla o femeie. Tom constată, cu mirare, că e aceeași care șezuse la o masă vecină, la cafenea, cu un domn.

— Să fie, oare, unită cu așa zisul meu prieten ? — se întrebă.

Părăsi holul cel mare al gării, se interesă de drumul spre strada „Beauvau" și găsi curând garajul unde-l aștepta un automobil mare, deschis.

Un șofer elegant, într'o manta neagră, îi ieși înainte și-l privi, o clipă, scrută-

tor. Apoi, îl salută, întrebând în franţuzeşte :

— Unde doriţi să mergeţi ?

— La gară, ca să-mi iau bagajul, — răspunse Tom, măsurându-l din cap până'n picioare.

Era un bărbat ras ca'n palmă, ca la patruzeci de ani, spătos, robust. Nu cumva era un automobil al poliţiei, iar şoferul agent ?

— Foarte bine, domnule, — zise acesta, politicos.

Iar după ce Tom se urcă, se îndreptă spre gara St. Charles. Când să meargă la garderobă, observă aceeaşi femeie, care, însă, se prefăcea că nu se interesează de el.

Işi scoase valiza şi o duse la maşină.

— Ai instrucţiunile dumitale, nu-i aşa ? — întrebă pe şofer.

— Da, domnule. Să ajungem cât mai repede la Cette. Adevărat ?

— Da, — întări Tom. Voiu şedea lângă dumneata. Imi convine mai bine aşa. Avem un drum lung, întunecos, nu-i aşa ?

— Dar şoselele sunt foarte bune, replică omul. Chiar ieri venii din Cette.

Ieşiră din oraşul sgomotos. Fură, în curând, pe şoseaua largă, care ducea, întâi, printr'o câmpie, apoi dealungul

cheiului mării și, în urmă, iar pe șes, către vechiul orășel Arles.

Era miezul nopții, până a nu fi ajuns în satul Lancon, un cuibuleț necunoscut, cufundat în beznă.

Pe drum, șoferul — care povestise lui Tom că-l chiamă Pierre Labrousse și-i dete de înțeles că e membru al cetei Vrăbioiului— deveni foarte limbut. Totuși, lui Tom nu i se risipi neîncrederea.

In minte-i clocea mereu întrebarea : îi era individul acesta prieten sau dușman ? Un ceas întreg se frământă cu grija aceasta, fără, însă, a ajunge la vreun rezultat.

— Cam izolată partea asta a Franței, — zise el, deodată.

— O, comuna Salon e și mai izolată !

—E vreo gară pe acolo ?

— In Salon ? Da. Calea ferată merge paralel cu șoseaua, pe o distanță de vreo două mile. E linia dintre Arles și Aix-en-Provence.

— Dacă avem vreo pană, ceea ce să sperăm că nu se va întâmpla, nu suntem departe de gară. nu-i așa ? — se interesă Tom, în timp ce mașina gonea, în noaptea întunecoasă, pe șoseaua singuratică.

Deodată. automobilul nimeri în niște pale groase de negură, așa cum se ivesc

adesea prin așezările de pe lângă fluviul Rhon. Era două și jumătate dimineața. Lăsaseră străzile lungi, întunecoase, ale Salonului în urma lor și erau cam la cinci-șase mile de șoseaua către Arles.

Chiar în acest moment Tom spuse că simte nevoia să fumeze o țigară și, scoțându-și tabacherea, îi examină conținutul.

Erau înăuntru patru țigări : două ce-și cumpărase în Marsilia și două ce i le dăduse Vrăbioiul. Oferi una dintr'acestea șoferului, iar pentru el își alese din cele franțuzești.

— E rece pe-aci, dela mocirle, — constată șoferul, cu țigara aprinsă în dinți. Ceața asta e plictisitoare a naibii. Așa e, însă, întotdeauna, noaptea ; de aia, nici nu șade nimeni prin meleagurile astea.

Timp de zece minute, Tom se uita mereu cu atenție la conducătorul mașinii. Deodată, acesta strigă :

— Mi-e rău !

— Vai de mine, — esclamă Tom, — nu cumva să te îmbolnăvești prin regiunea asta singuratică !

Șoferul opri.

— Ah, capul meu ! — se apucă el de frunte. (Și țigara îi scăpă din gură). Simt

că-mi plesnește. Nu mai văd.. Pământul se învârtește cu mine. Unde sunt ?

— Las' că nu-i nimic, prietene ! Culcă-te în mașină și te odihnește ! O să-ți revii în curând.

Și, trăgându-l jos de lângă volan, îl trecu în fundul automobilului.

Țigara ce-i dăduse Vrăbioiul, spre a se servi de ea numai în caz de forță majoră își făcuse, fără îndoială, efectul. Omul zăcea în nesimțire.

Tom întinse peste el o pătură și se instală el, apoi, la volan, întoarse mașina și se înapoiă, cât putu mai repede, în localitatea Salon.

Își frământă, totdeodată, creierii dacă a procedat bine sau șoferul îl va fi dus cu adevărat din ordinul Vrăbioiului și, în caz că da, apoi a comis o greșală fatală.

Zarurile căzuseră.

Lucrase din inițiativa sa și, dacă i se pusese, cumva o cursă, o înlăturase. Râse, la gândul că poliția din Cette îl va fi așteptând și la consternarea ei că trece oră de oră fără ca să primească vreo veste despre automobilul din Marsilia.

După ce se sbuciumase în îndoieli își fixase, în cele din urmă, o hotărîre. Nu voia să se mai încredințeze dacă șoferul i-e prieten sau dușman, dacă vrea să-l a-

fragă într'o cursă, sau, dimpotrivă, executa o dispoziție ce fusese luată în interesul său.

Planul lui Tom era să plece la Avignon, iar acolo să ia acceleratul de Paris. Se pricepea să conducă bine mașina și, aproape de șapte dimineața, cele dintâi case din Avignon se iviră înaintea ochilor săi.

Până, însă, a nu intra în oraș, cam la două mile depărtare, cârmi automobilul pe o șosea laterală, vârîndu-l într'un crâng, unde nu putea fi văzut de pe drum.

Apoi, coborî, se convinse că puternicul narcotic ce-l dăduse șoferului își continua încă efectul și, luându-și valiza, se îndreptă spre oraș.

La gară, află că acceleratul Ventimiglia—Paris era așteptat să sosească peste douăzeci de minute.

Cumpără un bilet de clasa întâi pentru Paris și, puțin după aceea, lua o cafea cu lapte în vagonul restaurant.

CAPITOLUL 25

A doua zi după fuga lui Tom la Paris, Basil Watson veni la Nissa.

Dela gară, porni de vale pe „Avenue de la Gare" până în piața Massena, iar de acolo se afundă pe străzile mici și

rău-mirositoare ale vechiului cartier, oprindu-se în faţa unei case din st. ada Rossetti, unde urcă la etajul al treilea şi sună.

Îi deschise un Italian bătrâior şi cam jerpelit.

Era Giuseppe Pelicani, lacheul dela vila Raymonda a Genevièvei. Moşul sări înapoi, la apariţia vizitatorului.

— Noroc, Pelicani ! — zise Watson, bine dispus. Iţi sunt străin de-acum, nu-i aşa ? Venii în Nissa şi n'am voit să plec până nu te văd.

Vădit nemulţumit, moşneagul îl pofti în odaia-i sărăcăcioasă, zicând :

— Nu mi-aş fi închipuit niciodată să vă mai văd vreodată. Ce-mi procură onoarea vizitei dumneavoastră ?

— Voiam să te întreb asupra chestiei celeia cu domnişoara Geneviève. Fuseşi în noaptea aceea acolo. Ce ştii despre cele întâmplate ?

— Nimic, — se grăbi celălalt să declare. Din noaptea aceea, îmi câştig pâinea în mod cinstit. Sunt chelner la o cafenea de pe „Avenue de la Gare".

— Minunată soluţie ! — râse Watson. Nu poate oricine, în vremurile astea grele, să-şi permită să fie om de treabă. Dar la chestie ! Vreau neapărat să-mi răspunzi la câteva întrebări. Tânărul

Dalloway s'a dus la Geneviève, ca s'o iscodească asupra morţii tatălui său. Ea a refuzat să-i spuie ceva. S'au auzit vorbe aspre... şi el a tras asupra ei. Aşa susţine poliţia. Dumneata ce crezi ?

Moşul îi căută ţintă în obraz. Apoi, răspunse flegmatic :

— Nu ştiu absolut nimic... nici nu vreau să ştiu. Am spus poliţiei tot ce ştiu. Pot numai să vă asigur că nu prea m'am simţit la largul meu, când m'a interogat asupra antecedentelor mele.

— Imi închipui, — râse Watson. Fii vesel că cei din Monte-Carlo nu ştiu nimic despre crima pentru care eşti căutat. Afurisită dandana !

— Da, zău ! — oftă moşneagul. Vă rog, nu mai îmi amintiţi de chestia aia !

— Bine-bine, dar spus-ai poliţiei din Monte-Carlo tot ? — replică Watson, accentuând ultimul cuvânt.

Bătrânul şovăi o clipă.

— Poate că nu, — zise, — dar tot ce mai ştiu păstrez pentru mine.

— Se susţine că n'ar fi esclus ca să fi tras chiar dumneata glontele.

— Ce ? — esclamă moşneagul. Cine spune ?

— Poliţia, îmi pare.

— Păi — mormăi Italianul — trebue s'o dovedească mai întâi.

— Ci-că, dacă n'a tras Dalloway, numai dumneata ai fi putut-o face, — zise Watson.

— Dar caută numai pe *signor* Dalloway.

— Da și tocmai de aia și sunt aci. Nu mă împac cu ideea să-l caute, așa că voiu întări poliția în a doua ei bănuială, dacă nu ești cuminte și-mi spui tot ce știi.

Moșul nu voi să răspundă. Watson scoase, atunci, un pumn de bancnote din buzunar și i le puse pe masă.

— Vreau să-ți ușurez spovedania, — adaogă el. Uite, astea toate îți aparțin, dacă-mi mărturisești adevărul.

— Ah, — făcu moșneagul, — am înțeles ! Vreți să-mi cumpărați secretul. Ei nu, păstrați-vă banii ! Nu-mi trebue.

— Cum, refuzi ?

— Da, — declară Italianul, categoric, — luați-i și lăsați-mă în pace !

Watson își dete seamă de inutilitatea stăruințelor și se duse, necăjit că a făcut de geaba atâta drum din Londra.

Ca să se însoare cu Virginia, Tom trebuia scos de sub urmărire. Și Watson trăia, de câteva săptămâni, în temerea că averea bătrânului Dalloway e pe cale să-i scape.

Intâi și întâi, era absolut necesar ca Tom să ia de nevastă pe Virginia și să

prescrie banii pe numele ei. Restul va veni dela sine.

Watson şi Helen luaseră toate măsurile, întocmind planul complect, până la epilog, care avea să constea într'o moarte subită a tânărului Dalloway.

Basil Watson era prea bine cunoscut la Nissa ca să stea acolo mai mult de cât se cuvenea. Se duse, deci, la Cannes, unde, a doua zi, se urcă în trenul de lux care mergea la Paris.

La Londra, găsi, printre scrisorile sale, o telegramă iscălită Hughes şi care-l chema la şapte, la o întâlnire, la „punctul obişnuit". Termina astfel :

Ştiu că eşti plecat, dar mă voiu duce acolo, în fiecare seară, la şapte.

Era tocmai şase. Se dichisi la iuţeală şi, cu puţin înainte de şapte, intră într'o cafenea mică din Wardour Street, frecventată mai mult de străini.

La o masă, şedea singur, un domn de vârstă mijlocie : Bacon, prietenul Vrăbioiului.

— Ei, — întrebă el, câteva minute în urmă, hoinărind amândoi pe stradă, — ce ai aflat la Nissa ?

— Nimic.

— N'a voit moşul să-şi deschidă gura ? — insistă Bacon, curios.

— Catâr ! — răspunse Watson. Sunt, însă, acum, și eu de părere că el a împușcat-o pe Geneviève.

— Slavă Domnului că-ți dai, în sfârșit, și dumneata seamă de asta ! — se bucură Bacon. Dacă am avea dovezi împotriva lui Pelicani, Dalloway ar putea să se căsătorească imediat cu Virginia. Dar motivul pentru care am voit, în special, să-ți vorbesc, e ca să te înștiințez că poliția a călcat castelul Darcey ?

— Darcey — esclamă Watson.

— Da, chiar în seara când ai plecat din Londra. Probabil că te-a denunțat cineva.

— M'a denunțat ? Cine dracu' să fi fost ăla ?

— Păi de, cine știe ! vreun dușman ascuns. Helen a fost arestată și e la penitenciarul din Londra. Au arestat-o și pe Virginia ; dar, negăsindu-se împotriva ei nicio culpă, a fost pusă în libertate. Am dus-o la Cambridge... la baba Young, unde e, pentru câtva timp, în tihnă și siguranță.

— Dar Helen arestată ? Și pentru ce ?

— Hoție. Cerere de extrădare din Paris. Chestia cu bijutierul din strada St Honoré, de acum un an și jumătate.

— Sper că n'o să se scocioreasca alte

acuzaţii împotriva ei ; altfel, i-ar merge prost de tot. Ce a făcut Vrăbioiul ?

— E pe undeva, dincolo de Canalul Mâneciі... dar am primit, dintr'un loc necunoscut, cinci sute de lire sterline, pentru apărarea Helenei. Renumitul avocat Francis a luat asupră-i cazul, la intervenţia mea.

— Urâtă încurcătură, dragă Bacon, — zise Watson, foarte neliniştit, — cu atât mai mult că ne ţine mâinile legate ! Nu putem face nimic în chestia Dalloway, până nu e Helen pusă în libertate, sau condamnată, căci, dacă ne pripim, în timpul cât ea e la închisoare, s'ar putea să creadă că vrem s'o frustrăm de partea ei şi ar fi în stare să ne trădeze.

— Dacă e condamnată, se alege, pe puţin, cu zece ani, — fu de părere Bacon.

— Da, avem, atunci, timp destul ca să ne facem mendrele, — râse Watson.

— Prea deajuns încă, — comentă cellalt. Intâi, însă, să vedem cum stau lucrurile cu Helen. Trebue s'o supraveghiăm

CAPITOLUL 26

La zece dimineaţa, în ziua călătoriei lui Tom Dalloway dela Avignon la Paris, Vrăbioiul sta cufundat în gânduri, la

ferestra confortabilei sale locuințe din „Rue des Petits Champs“, unde era cunoscut, tomnaticei sale menajere, sub numele de Paul Renoir.

După dejun, recitise niște scrisori și telegrame ce-i pricinuiseră neliniște.

— Aleargă după doi iepuri, — murmură, — sunt absolut convins, și, dacă-i așa, apoi o tai scurt cu ei. Cine o fi denunțat pe tânărul Dalloway la Londra... și de ce ?

Prinse a se plimba prin cameră, cu pumnii strânși.

— Mi-am închipuit că-mi sunt sinceri și devotați, — își șopti din nou, — după câte am făcut pentru ei. Fiecare și-a agonisit, prin mine, o avere. Unde mi-o fi Blanșa aia ? Sper că nu-i s'a întâmplat nimic.

Blanșa vorbise în ajun, seara, din Toulouse, la telefon, cu Vrăbioiul, comunicându-i că va sosi la Paris la două dimineața și că „prietenul ei“ e în Marsilia.

Trecu o jumătate de oră, dar Blanșa n'apăru.

Menajera domnului Renoir — omul cu mânușa — îl socotea drept un holteiu bogat, cam excentric, pasionat după ceasornice vechi și argint antic. Tot ca atare

era trecut și în arhivele poliției din Paris.

Zăbava Blanșei îl neliniștea strașnic. Mereu privea pe fereastră afară, de nu cumva se vede.

In sfârșit, cam pe la unsprezece, zări silueta ei gingașă. Era tocmai într'o manta de călătorie.

Traversa strada și, câteva clipe în urmă, fu introdusă în camera lui.

— Ai întârziat, — începu bătrânelul, de cum se închise ușa. Eram tare îngrijat din cauza ta. De ce ai plecat din Madrid ? Ce s'a întâmplat ?

— Ce s'a întâmplat ? — repetă ea. Ne-a mirosit cineva... adică, dacă nu mai mult, dar domnul Dalloway a fost precis denunțat poliției.

— Doar n'a fost arestat ? — întrebă Vrăbioiul gâfâind.

— Nu ! Am mai putut-o șterge, toți trei la timp. Am primit o telegramă din Tresham, prin care am fost confidențial înștiințată că, aproape o oră după plecarea noastră, a venit poliția la hotelul nostru... și la acela al lui Dalloway.

— Cin' să fie la mijloc ? — scrâșni omul cu mânușa.

— Dușmanul dumitale... și al meu, — răspunse fata. Herbert e în Elveția, Dal-

Ioway în Marsilia, la hotelul „Louvre et Paix", iar eu sunt aci.

— Avem, vasăzică, un dușman ascuns ?

— Da... și nu trebue să-l căutăm prea departe. E Bacon.

— Bacon ? Fugi de colo ! Nu face el așa ceva niciodată ! — zâmbi bătrânelul.

— Crezi ? Ei bine, eu n'am pic de încredere nici în Bacon, nici în Watson.

— Te 'nșeli ! Nu se pot înghiți unul pe altul.

— Și, totuși, sunt prieteni intimi, cel puțin în afacerea Dalloway, — susținu Blanșa. Am aflat, întâmplător, că Bacon e acela care a redactat testamentul bătrânului Dalloway.

— Da ? Și ce știi despre testament ? De unde, dacă mi-e permis să 'ntreb ?

— Chiar dela Bacon. Mi-a spus și că nu vrea să afli dumneata nimic. Era tocmai pe vremea când eram cu Herbert și Watson la Londra, din cauza bijuteriilor nevestei armatorului celuia — i-am uitat numele — afacerea dela Carlton House Terrace.

— Imi amintesc.

— Bacon mi-a povestit totul, de-a fir a păr. El a ticluit testamentul, iar Watson, care ședea la țară, la bătrânul Dalloway, l-a determinat să-l iscălească, sub

pretextul că e un act pentru cumpărarea unei case. E adevărat că s'a plănuit, după propunerea lui Watson, asemenea cumpărare, dar Watson, în loc să-i dea spre semnare actul pomenit, i-a împins pe dedesubt testamentul. Wing, servitorul lui Bacon, şi un prieten de-al lor, anume Keeler, au legalizat iscălitura lui Dalloway. Bătrânul habar n'avea că a semnat un testament.

— E cert ?

— Da, după propriile declaraţii ale lui Bacon.

— De ce nu mi-ai vorbit toate astea mai de mult ? — întrebă Vrăbioiul, neîncrezător.

— Fiindcă n'aveam dovezi că Bacon ne e duşman. Ne-a trădat şi va fi având motivele lui. Cari anume ?

Bărbatul mărunţel, cu douăzeci de nume, stete de reflectă o clipă Era vădit că-l impresionaseră din cale afară destăinuirile fetei.

Dacă acuzările micuţei Franţuzoaice erau adevărate, apoi trebuia procedat repede şi cu energie.

In cariera sa, fusese silit, adesea, să ia asemenea hotărîri.

De trei ori, în decursul ultimilor zece ani, descoperise în tabăra sa trădători. Muriseră puţin după aceea... şi morţii

sunt mulți. Fuseseră, însă relativ, membri de puțină însemnătate.

De astă dată, însă, era vorba de unul care se bucurase de intimitatea Vrăbioiului.

Acesta trată pe vizitatoare cu o cafea turcească, precum și cu un lichior, pe care ea îl bău fumând o țigară.

Până a nu pleca, domnul Renoir îi dete diferite instrucțiuni.

— Probabil că va trebui să pleci la Marsilia, — încheie — ca să te 'ntâlnești cu tânărul Dalloway. Mâine, înainte de amiazi, primești la „Grand Hotel" o scrisoare dela mine.

CAPITOLUL 27

O oră în urmă, Tom se afla în camera Vrăbioiului, căruia-i povestea despre aventura din Marsilia și de pe șosea.

— De, — făcu omul cu mânușa, — ciudate peripeții! Vasăzică țigara mea ți-a făcut un serviciu bun. A fost un noroc că ți le-am dat.

— Șoferul s'o fi desmeticit în vremea asta și o fi povestit ce a pățit, — zise Tom.

— Vrei, adică, să spui că poliția știe că ai plecat la Paris, — complectă Vrăbioiul. Chiar că am aflat, acum un ceas, ceva ce-mi schimbă cu desăvârșire pla-

nurile. E în organizaţia mea un trădător.

— Cine ?

— Nu știu încă nimic precis, dar trebue să fim cu ochii în patru, — declară Vrăbioiul. Ai ceva ştiri dela domnişoara Harvey ?

— Nu, absolut nimic, — răspunse tânărul. Nu 'ndrăznesc să-i scriu.

— Foarte cuminte. Un agent dela Scotland-Yard a fost la dânsa. De aceea, e şi mai bine să stai la distanţă. Ştiu că arzi să lămureşti neînţelegerea nenorocită ce s'a iscat între voi din cauza Virginiei Belmont, dar lasă asta în seama mea şi dumneata fă cum te învăţ eu.

— Cu plăcere ! — admise Tom. Nicio-dată încă nu m'ai sfătuit rău.

— Nu sunt, însă, nici eu infailibil, — râse bătrânul. Oiu fi greşind şi eu câteodată.

Apoi, se sculă, se duse la telefon şi formă numărul ce-l avea Grand-Hotel.

După câteva secunde, vorbi cu domnişoara Blanşa, căreia-i spuse că nu e nevoie să plece la Marsilia, iar la nouă seara, să vie la dânsul.

— Domnul Tom s'a înapoiat dela Sud — adaogă — şi doreşte mult să te vadă.

— Foarte bine, — răspunse micuţa Franţuzoaică, — viu, dar n'aţi voi să luaţi, amândoi, masa cu mine. La

„Beau“, la şapte ? Cunoşti, cred, localul.

— Domnişoara Blanşa ne invită să luăm masa cu ea, la „Beau“, — se întoarse Vrăbioiul către Tom.

— Mă bucură mult, — admise tânărul pe moştenirea căruia se bătea o ceată întreagă.

. . . . . .

In aceeaşi zi, Janina Harvey, de cum dejunase, se apucase să facă nişte scrisori. Mamă-sa era plecată, aşa că fata se afla singură cu slugile.

Cum sta în budoar şi scria, numai ce veni camerista s'o anunţe că un domn Newton voeşte să-i vorbească.

Tresări, la auzul acestui nume. Era detectivul dela Scotland-Yard, care mai fusese odată la dânsa.

O clipă în urmă, vizitatorul fu introdus. Era un bărbat înalt, purtând un costum deschis.

— Vă rog să mă scuzaţi că vă deranjez încă odată, domnişoară Harvey, dar am auzit ceva nou despre domnul Dalloway. A fost în Marsilia. Aveţi, cumva, ştiri dela el ?

— Nimic, — răspunse fata.

— Dar, chiar dac'aţi avea, tot nu mi-aţi spune, nu-i aşa ?

— Mă priveşte, domnule Newton, — răspunse ea, rece. Vreţi să arestaţi pe

domnul Dalloway. De ce, adică, v'aş da o mână de ajutor ?

— In interesul justiţiei, — glăsui răspunsul poliţistului.

— Nu e, însă, dovedit că e vinovat.

— Este ! Nici să vă îndoiţi. A împuşcat pe femeia aceea, fiindcă a crezut că ea e cauza morţii tatălui său.

— De unde descoperiraţi asta ?

— Prin concluzii logice.

— Las la voia dumneavoastră să vă îndrumaţi cercetările pe urmele acestor concluzii, — zise ea cu energie.

— Ştiţi, însă, că a locuit săptămâni de zile sub acelaşi acoperiş cu o oarecare Virginia Belmont, care, pe cât se pare şi-a pus ochii pe el ?

— Ştiu, — ripostă Janina, — dar m'am lămurit că bănuiala mea, sau, gelozia mea e neîntemeiată.

— Refuzaţi, vasăzică, să-mi daţi concursul în îndeplinirea misiunii mele ? — stărui detectivul. Vă este cunoscut că simpatia dumneavoastră se bucură de protecţia deosebită a unui individ care poartă porecla „Vrăbioiul" ?

— Ştiu. Am avut plăcerea să cunosc pe omul acela, — răspunse ea.

— Unde şade ?

— Refuz să trădez secretele prietenilor mei, — ripostă ea cu trufie.

— Preferați, așa dar, să favorizați un răufăcător celebru ?

— Nu știu de loc că Vrăbioiul e răufăcător.

— Fiți, atunci, atât de bună și întrebați poliția din orice oraș vă place din Europa și vi se va spune că, de ani de zile, se străduie să-l prindă. Pe cât se pare, însă, banda-i e atât de devotată, că n'a fost încă trădat.

— Și, de aceea, voiți să-l trădez eu ?

— Dumneavoastră nu sunteți membră a bandei de răufăcători, domnișoară Harvey, — răspunse Newton.

— Fie că sunt, fie că nu, refuz să declar ceva despre cineva care mi-a făcut un serviciu, — ripostă ea cu îndârjire.

Și omul dela Scotland-Yard trebui să se mulțumească cu rezultatul acesta.

O jumătate de oră după plecarea lui, camerista îi anunță pe Robert Crosby.

Janina se sculă, cu fruntea încruntată, răspunzând posomorîtă la salutul protejatului mamei ei, care-i făcea, zilnic, vizita-i atât de puțin dorită de dânsa.

— Mama dumitale mi-a spus că vei fi singură, Janino, — vorbi el tărăgănat, așa cum îi era obiceiul. Vreau să sper că nu te deranjez.

— O, câtuși de puțin ! — răspunse fata, sigilând o scrisoare pe care tocmai o

făcuse. Tocmai era să mă duc la Merle Lanchester, o fostă colegă de şcoală.

— Dar apropo, — zise el, deodată, — Douglas Bentham, care tocmai s'a înapoiat din Madrid, mi-a povestit aseară, la club, că a văzut acolo pe simpatia dumitale Dalloway cu o Franţuzoaică adorabilă.

— In Madrid ? — se miră Janina, care habar n'avea de domiciliul lui Tom. Cu siguranţă că s'a înşelat.

— Ba nu ! Douglas e prieten vechiu cu Dalloway şi mi-a spus că, între el şi fata aceea, părea să existe o strânsă prietenie.

Janina se codi un moment, înainte de a răspunde. Apoi, zise :

— O spui asta ca să mă 'ndurerezi.

— De loc. Iţi repet numai ce mi-a povesit Douglas, — răspunse Crosby.

Lady Harvey îl asigurase mereu că dragostea fiicei sale pentru Dalloway va păli, mai curând sau mai târziu, având în vedere constatarea legendară că „Ochii cari nu se văd se uită". Habar n'aveau, însă, nici mama, nici el, ce puternică era iubirea ei pentru Tom şi cât de mult se căia dânsa că s'a grăbit cu trimiterea scrisorii la castelul Darcey.

Şi, cu toate acestea, o jumătate de oră în urmă, ducându-se, cu automobilul, la

camarada ei de școală, Janina nu mai înceta să se gândească la adorabila Franțuzoaică.

CAPITOLUL 28

Blanșa se întâlni cu cei doi invitați ai ei în micul, dar luxosul, restaurant din „Rue Daunon", și luară masa, toți trei împreună, în tihnă și voioșie.

Până a nu fi părăsit încântătoarea-i locuință, Vrăbioiul stătuse de reflectase adânc, peste un ceas, asupra situației, studiind-o prin prisma destăinuirilor Blanșei, precum și în lumina aventurii, plină de peripeții, a lui Tom, pe șoseaua din Arles.

Era în afară de orice îndoială că Tom evitase, cu multă îndemânare, o cursă... dar cine era trădătorul ?

Avusese, primordial, intenția să se întâlnească, în dimineața acestei zile, cu prietenul Bacon ; dar, după declarațiile Blanșei, era vesel că n'a venit.

Creieru-i era în mare fierbere. Trebuia, neapărat, să se decidă într'un fel și să purceadă repede la acțiune. Și, când Vrăbioiul lua o hotărîre, apoi nimic n'o mai putea schimba.

Nu șovăia, ca alții. Aceasta o știau prea bine toți adversarii săi.

Meditase dacă să comunice lui Tom

ceva despre cele ce pomenise Blanșa cu privire la testamentul stors printr'o manoperă frauduloasă dela tatăl său, dar apoi hotărîse să păstreze lucrul pentru el, în așteptarea de dovezi.

Tot din cauza aceasta, interzisese fetei să-i spuie ceva lui Dalloway.

După ce băură cafeaua neagră, se îndreptară toți trei în „Rue des Petits Champs", unde se instalară în fotolii, fumând tacticos țigări.

Vrăbioiul fusese toată seara îngândurat. Apoi, deodată, îi reveni vioiciunea.

— Plecăm toți trei mâine la Sud, — zise, — direct la Nissa.

— La Nissa ? — esclamă Blanșa. O să fie, de sigur, foarte greu pentru noi.

— Lasă asta în seama mea. Tu iei trenul de amiazi, din gara Lyon, și te duci la doamna Charlotte de pe bulevardul Gambetta. Poate să am nevoie de ea. Domnul Dalloway și cu mine venim după aceea, cu trenul de lux.

Adresându-se, apoi, lui Tom, își exprimă părerea că ar fi mai bine să rămâie la el peste noapte, iar dimineața îi va cumpăra alt costum, pălărie și pardesiu.

— La Nissa nu ești așa de expus ca aci, — adaogă. N'ar fi trebuit să mergem la restaurant.

In urmă își cercetă un carnet, după

cure scrise patru telegrame misterioase, cari, judecând după aparență, păreau niște ordine de bursă, dar, în realitate, însemnau cu totul altceva pentru adresanți.

Ieși și le predete, el singur, la biroul dela „Grand Hotel". Niciodată, nu încredința altcuiva depeșile sale.

Când se înapoiă, după zece minute, începu să citească, atent, „*Paris-Soir*" și esclamă, deodată :

— Iaca, aici stă ! A reușit Walpole și a scăpat teafăr cu bijuteriile contesei !

Intinse, râzând, Blanșei gazeta.

Ea citi despre un furt îndrăzneț de bijuterii, în valoare de peste patruzeci de milioane lei, în unul din cele dintâi hoteluri din Colonia, după ce dispăruseră în mod enigmatic. Se presupunea că e la mijloc o bandă internațională de hoți, dar poliția din Colonia n'avea niciun punct de care să se agațe.

— Domnul Walpole e întotdeauna foarte îndemânatic, — râse Blanșa.

— Da. Îți mai amintești de Americanul Gorrell, cu care ai avut de-aface ?

— O, da, îmi amintesc ! Eram la Londra și merserăm în grup mare la masă. Walpole era cu mine și scoaserăm din portofoliul lui Gorrell concesiunea izvoarelor de petrol din Bacu. Societatea

se întemeie mai târziu în Chicago, iar eu îmi primii partea acum două luni.

— Mă bucură foarte mult că Frank Walpole a avut succes, — declară omul cu mânușa, — dar, momentan, singurul meu țel e să desleg enigma cine a împușcat pe biata domnișoară Geneviève.

Blanșa luă încă o țigară și căută țintă în ochii tânărului.

In cele din urmă, se sculă.

— Plec dimineață cu trenul de 11.58, ducându-mă imediat la doamna Charlotte, — zise.

— Da și rămâi acolo ! Cum am nevoie de tine, îți trimit vorbă, răspunse Vrăbioiul.

Tom și Vrăbioiul plecară în seara zilei următoare, amândoi deghizați, cu trenul de lux, pentru Riviera.

Noaptea, cum sta întins în vagonul de dormit, Vrăbioiul încercă să adoarmă, dar pocăniturile trenului îl opreau.

Primise, dela unul din prietenii săi din Londra, știrea confidențială că, în ajunul plecării sale, poliția făcuse o descindere la castelul Darcey și, în virtutea unui mandat de arestare emis de poliția franceză, închisese pe doamna Stephenson. Mai știa că, între timp, se admisese extrădarea ei la Paris.

Cum opri trenul în Lyon, se predete

domnului „Renoir" o telegramă, ca răspuns la una din cele patru pe cari le expediase seara, și ceea ce citi acolo îi întări hotărîrea. Trimise altă depeșă și se duse, după aceea, să vadă ce-i cu Tom, care n'adormise încă. De precauțiune, însă, rămaseră, fiecare, după aceea, în compartimentele lor, până sosiră la Nissa, trenul nesuferind nicio întârziere. Își transportară valizele într'un mic hotel de lângă gară, luară o mașină, care-i duse în strada Rossetti și se urcară la locuința servitorului Pelicani. Moșneagul ieșise, dar Italianca corpolentă care-i îngrijea de gospodărie le spuse că trebue să se întoarcă din moment în moment.

In sfârșit, ușa se deschise și intră moșneagul. Rămase foarte surprins, pomenindu-se față în față cu asul răufăcătorilor. Il salută foarte încurcat. După un început de convorbire, ca un fel de introducere, Vrăbioiul se porni pe întrebări.

— Ascultă, Pelicani, asta e o afacere foarte serioasă și de natură intimă, — zise. Vreau să cunosc adevărul... dar tot adevărul.

— Eu nu știu decât prea puțin, *signor*, — răspunse moșneagul, stingherit, — nu mai mult decât v'a putut spune *signor* Dalloway.„

— Povesteşte-mi pe 'ndelete cum au decurs lucrurile... şi ia-o dela început!

— Cu plăcere! Aşa dar, eu deschisei uşa domnului Dalloway, foarte mirat de vizita aceasta târzie, şi-l introdusei, apoi, în salon. In urmă, îl auzii vorbind cu domnişoara. Atâta tot.

— Şi altceva? — iscodi Vrăbioiul.

— Regret, *signor*, dar n'am altceva a vă spune, — răspunse moşul cu tristeţe.

Părea să fie sincer şi, totuşi, Vrăbioiul era convins că moşneagul are în mână cheia enigmei. Işi dete, însă, seama că nu e chip să scoată ceva din gura lui Pelicani, prin întrebări. După ce-l mai sâcâi un timp, renunţă la sforţările sale şi se duse, urmat de Tom, care era foarte desamăgit.

A doua zi, plecară, cu un automobil închiriat, la Cannes. Aveau ca destinaţie o vilă mare, albă, cam dincolo de bariera frumoasei staţiuni de iarnă, împodobită cu flori şi palmieri. Casa aceasta adăpostise, cândva, o prinţesă rusă. Tom şi Vrăbioiul fură introduşi într'o cameră mare, scăldată în soare, care da într'o grădină splendidă, în care înfloreau în câtăţime numeroasă, indrişaim, garoafe şi viorele. Dela fereastră gustai priveliştea minunată a mării, albastră ca safi-

rul. Aşteptară câteva minute, după care uşa se deschise deodată.

Amândoi întoarseră capetele şi zăriră silueta admirabilă a unei femei simplu îmbrăcată, dar de o rară frumuseţe, iar la spatele ei un domn în vârstă, palid. Ea privi, câteva clipe, ca ameţită, pe Vrăbioiu, apoi pe Tom. Buzele i se desfăcură şi, scoţând o esclamare, ce părea aproape, un strigăt de durere, se apucă, de frunte şi îngână :

— Dumnezeule !

Era Geneviève Géraldy. Strigătul ei denota că recunoscuse pe cei prezenţi. Tom se repezi ca s'o susţie, căci era pe cale să leşine. Ea se reculese, însă, în câteva secunde.

— Geneviève, — i se adresă Vrăbioiul cu ton amical, — ştii, vasăzică, cine sunt ? Ţi-a revenit memoria ?

— Da, — răspunse ea, — mi-amintesc cine eşti. Dar vai, sunt aşa de ciudate toate astea ! (adaogă)... Am... am... dar, nu pot să-mi dau seama. In sfârşit ! Da, ştiu... îmi amintesc ! (Şi căută ţintă la Tom). Eşti... eşti domnul Dalloway.

— Exact, domnişoară.

— Domnilor, — interveni domnul în vârstă, care era în spatele bolnavei şi se recomandă doctor, — vă recunoaşte... pe amândoi. Spaima subită ce i-a provocat

vederea dumneavoastră a dat rezultatul pe care ne străduim noi, zadarnic, de atâtea luni, să-l obținem. Metoda aceasta e în cazuri rare eficace. De astă dată, a avut efect. Fiți, însă, cu băgare de seamă ! Vă rog, n'o supuneți unei încordări prea mari, cu întrebări numeroase ! Vă las singuri acum !

Și se retrase, închizând binișor ușa.

— Am fost grav bolnavă, — zise ea, cu vocea în tremur. Nu-mi puteam aminti de loc de accidentul meu până acum... iar acum (se uită în jur, cu un interes crescând) îmi revine memoria.

— Vasăzică, îți amintești ? — întrebă Vrăbioiul, prietenos, punându-i mâna pe umăr și căutând în ochii ei obosiți.

— Da, mi-amintesc. Trecutul se așează din nou pe ecranul minții mele. Am impresia că e o veșnicie de când te văzui ultima oară, domnule Asther. (Zâmbi). Asther... nu-i așa, acesta ți-e numele ?

— De sigur, domnișoară, — râse el — și e un eveniment fericit că memoria-ți revine, tocmai la vederea noastră. Motivul pentru care am venit e că domnul Dalloway ar dori să reia convorbirea întreruptă la vila Raymonda.

— Da, dar... dar, vai ! Cum pot să-i spun adevărul când, din păcate, eu în-

sămi sunt atât de vinovată ? — esclamă „Steaua tripoului", disperată.

— O, nu, domnișoară, — interveni Tom, — liniștește-te ! Sunt ferm convins că nu dumneata ai omorît pe tata.

— Imi pare că domnul Asther cunoaște unele amănunte asupra afacerii, — reluă ea, domol, — dar planul nu se datorește lui. Complotul a fost urzit de Watson. (Și se întoarse către Tom). Ticălosul cela de Watson era prietenul tatălui dumitale. In Dutwich, în colaborare cu un anume Bacon, cunoscut și sub numele de Hughes, a ticluit un testament, pe care tatăl dumitale l-a iscălit, fără s'o știe, cu scopul ca dumneata să nu moștenești nimic, după moartea tatălui dumitale, în cazul că nu te căsătorești cu Virginia, fiica adoptivă a lui Watson.

— Dar cine e Virginia, de fapt ? — o întrerupse Tom.

— Adevărata fiică a lui Watson, care a pretextat numai că a luat-o de suflet. — lămuri Geneviève.

Tom rămase extrem de surprins. Abia acum își da el seamă de ce doamna Stephenson purta atâta de grijă bietei fete.

— Eu eram tocmai în Londra și, la una din cursele tatălui dumitale în oraș, mi-l recomandă prietenul său Watson.

Firește, habar n'aveam de complotul lui Bacon și Watson și, fiindcă-l plăcui pe tatăl dumitale, îl invitai în locuința mea mobilată. Fusei chiar de două ori la teatru cu el, însoțiți de Watson. După aceea, tatăl dumitale se înapoiă la țară. Intr'o zi, vreo două luni mai târziu, Bacon veni iar în Londra și probabil că au hotărît că a sosit momentul oportun al executării planului lor, căci mă rugară să-l poftesc la Londra, propunându-i să meargă cu noi la un mare bal de binefacere din Albert Hall. Primii, puțin după aceea, o telegramă din partea domnului Dalloway, care veni la Londra și luă masa cu mine. Bacon și Watson erau și ei de față. Bacon ci-că voia să ne ducă la bal cu automobilul lui mic, pe care-l conducea întotdeauna el singur.

Se întrerupse și suspină, ca și cum amintirea acelei nopți o îndurera.

— După cină, mă ridicai și ieșii din cameră, ca să vorbesc o clipă cu servitorul meu. Când reintrai, văzui pe Bacon, care ședea la spatele domnului Dalloway, petrecându-și mâna stângă pe după gâtul tatălui dumitale, iar cea dreaptă apăsându-i-o pe ceafă, exact deasupra gulerului. „— Ei, — strigă tatăl dumitale, care credea că e o glumă, apucându-l de mână, — ce faci acolo ?", Ul-

timul cuvânt însă, abia se auzi, căci căzu leşinat pe masă. Eram îngrozită. Bacon îmi porunci, brutal să ies, deoarece n'au nevoie de mine. Voiam să ştiu însă, ce s'a întâmplat. Mi se spuse, că nu mă priveşte. Auzii, după aceea, că Bacon împlântase, în ceafa domnului Dalloway, acul unei seringe ce conţinea o otravă nou descoperită şi care nu se putea constata încă, pe care o primise în secret dela un farmacist a cărui specialitate erau articole de astea.

— Şi ce s'a întâmplat după aceea ? — întrebă Tom, îngrozit de relatarea acelei scene.

— Watson şi Bacon mă goniră afară şi aşteptară peste un ceas. Apoi, Bacon se duse jos, la automobil. Nearătându-se nimeni, transportară pe bietul bătrân jos, pe scară, îl culcară în trăsură şi se duseră. A doua zi, auzii că musafirul meu a fost găsit de un gardist în gangul unei porţi. Poliţistul, care-l crezu, la început, beat, îl duse, apoi, la spitalul St. Georges, unde muri. Ulterior, s'a observat în palma sa o sgârietură şi doctorii au tras concluzia că rana aceasta deschisă va fi venit în contact cu o otravă puternică. Şi, într'adevăr, în timpul mesei, s'a tăiat la mână, cu un pahar spart. Mica înţepătură dela ceafă, sub păr, le-a

scăpat doctorilor, așa că adevărata pricină a morții a rămas necunoscută.

— N'am fost în curent cu afacerea aceasta, — declară Vrăbioiul, încruntat. Vasăzică, după spusa dumitale, Bacon e, de fapt, ucigașul ?

— Exact ! — întări Geneviève. Am văzut când a înfipt acul în ceafa domnului Dalloway, iar Watson stătea alături, ca să ție victima, în cazul că s'ar apăra. Se înțeleseseră amândoi să omoare pe domnul Dalloway, iar pe fiul său să-l silească să se însoare cu Virginia, pentru ca, după aceea, să-l suprime și pe el. Vai, îmi dau, acum, seamă de tot !

— Vasăzică, — rezumă Tom, — era hotărît, după ce mă voiu fi căsătorit cu Virginia, să mă prăpădesc și eu de o moarte violentă ?

— Da — accentuă Geneviève.

— Am aflat ieri, la Londra, că Watson a fost arestat pentru o cu totul altă afacere, — înștiință Vrăbioiul.

— Da ? O, sper că și Bacon își va primi pedeapsa pentru crima aceasta ! — esclamă frumoasa femeie. Deși sunt hoață, escroacă și întrebuințată ca momeală, n'am comis, în viața mea, o crimă. Știu, domnilor, că sunt hulită și nu mi se spune altfel decât „Steaua tripoului". Am suferit, însă, mult... mi-am achitat, în

astea ultimele luni, datoria către societate și te rog, domnule Dalloway, să mă ierți !

— Te iert, domnișoară, — răspunse Tom, strângându-i degetele albe, subțiri, — dar tot n'am lămurit misterul ce înconjoară atentatul la viața dumitale. Cine a încercat să te omoare ?

— Știu pe cineva care cunoaște pe autor, — răspunse ea.

— Pelicani ? De ce nu mi-a spus-o atunci ? L-am iscodit, acum câteva zile, cu deamănuntul, — zise Vrăbioiul.

— Are anumite motive, — lămuri Geneviève, — dintre cari cel mai principal e că se teme să spuie adevărul.

— De ce ? — se miră Tom.

— Fiindcă... — începu „Steaua tripoului", întorcându-se către Vrăbioiu, — îți vei fi amintind de operația noastră dela Bruxelles, din casa baronesei belgiene, din apropiere de „Bois de la Cambre". Un lacheu a fost împușcat. Giuseppe Pelicani a făcut-o în legitimă apărare. Dar știe Bacon de chestie.

— Ei și ?

— Bacon a fost, în seara atentatului, la Monte-Carlo. Mă 'ntâlnii cu el o jumătate de oră înainte de m'am dus acasă. A recunoscut, fără 'ndoială, în domnul Dalloway, pe fiul aceluia pe

care l-a omorît și l-a urmărit până la vila mea, dându-și cu gândul că mă va constrânge să-l lămuresc.

— Crezi serios asta ? — se grăbi să întrebe Tom.

— Sunt convinsă, dar numai Pelicani ar putea-o dovedi.

— Fuserăm acolo și și-a ținut gura încleștată.

— Ei bine, duceți-vă încă odată la el și expuneți-i tot ce v'am comunicat eu, — sfătui „Steaua tripoului". Acum, când pot iar cugeta, îmi explic totul. Chestia era foarte simplă. Nu-ți amintești de bastonul ciudat al lui Bacon, care, de fapt, era o pușcă ? Când mă oprii pe treptele cazino-ului, ca să vorbesc cu doamna Rambaud, trecu pe lângă mine, având bastonul acela în mână. Și cu arma aceea a vrut să mă omoare.

— Vorbiși de Pelicani. De unde să știe el toate astea ?

— Când intrai în casă, îi spusei că m'a urmărit Bacon și-i poruncii să stea de pază. O făcu, fără îndoială, fiindcă mi s'a arătat întotdeauna credincios.

— Dar de ce să fi încercat Bacon să alunece bănuelile asupra lui Dalloway, — întrebă Vrăbioiul, — căci, cu aceasta, își periclita, el însuși, țelul ce-l urmărea? Căci din moment ce domnul Dal-

loway e închis, chiar dacă nu planează asupra sa decât tentativa de asasinat, Virginia nu l-ar mai fi luat de bărbat şi, cu aceasta, se distrugea, tot scopul întregului complot ?

— Aşa e, dar a încercat să mă omoare, ca să mă împiedice să divulg taina. Şi gândul acesta covârşea toate celelalte. Îl preocupa mai mult siguranţa sa, aşa că planul cellalt căzu la fund.

ULTIMUL CAPITOL

Cele ce urmează, formează, poate, unul din cele mai interesante reportagii din lumea răufăcătorilor. Amănuntele sunt cuprinse în trei dosare mari din arhivele poliţiei pariziene. Acest raport oficial, lipsit de înfloriturí, poartă numărul 23489/263 şi titlul „Dalloway". Se arată că, trei zile după ce „Steaua tripoului" şi-a recăpătat memoria, moş Giuseppe Pelicani a depus, la poliţia din Nissa, sub prestare de jurământ, o mărturie, care a avut de urmare că doi jandarmi din departamentul „Seine-et-Oise" au făcut o descindere, într'o seară, într'un mic hotel de provincie, unde au arestat pe Englezul Hughes, zis Bacon, care credea că şi-a găsit acolo o ascunzătoare sigură. Arestarea s'a făcut la miezul nopţii. Bacon, care se şi culcase,

se apără. Scoţând un pistol încărcat, ce-l ţinea sub pernă, răni un jandarm. Faţă de acest atac, cellalt îşi trase revolverul din toc şi împuşcă pe Englez.

Watson fu condamnat, câteva luni mai târziu, la cincisprezece ani muncă silnică, iar complicea sa, Helen Powell, s'a ales cu o osândă de zece ani, nefiind inculpată decât pentru un singur delict: furtul de bijuterii din Paris.

Dar şi pe Vrăbioiu l-a ajuns soarta tuturor răufăcătorilor, cari ori se prăpădesc, ori, într'o bună zi, cu toate manevrele lor, tot cad în mâinile poliţiei, spre a termina pe eşafod sau să-şi încheie viaţa între ziduri de puşcărie.

Exact vorbind, cariera-i s'a terminat la Madrid, în mijlocul străzii „Calle de Alcala". Se certase, pentru un fleac de nimic, cu un agent de circulaţie. Jose Velez — aşa-l chema pe acesta — nu era în toane bune. Indiferent: chestia e că Vrăbioiul fu târît la circumscripţie, unde întâmplător, la aceeaşi oră, un oarecare mister Smith, din Londra, care era în trecere prin Madrid, venise să ia o informaţie. Şi acestui mister Smith nu prea îi plăcu contravenientul, care se plângea, cu atâta şuvoiu de cuvinte, împotriva cinstitului poliţist. Se uită mai atent la el şi termină prin a se înţelege

cu comisarul, căruia-i declină calitatea sa de inspector al poliţiei din Londra.

Bizuindu-se pe excelenta sa memorie, mister Smith recunoscu în Vrăbioiu, pe aşa zisul „As al spărgătorilor“ căutat de atâta vreme. Acesta fu poftit, mai întâi, să facă un popas în închisoarea dela prefectura din Madrid. O săptămână după aceea fu extrădat Franţei. Doi ani mai târziu, muri la Cayenne, insulă unde sunt deportaţi unii condamnaţi. Gardistul care a fost lângă patul său, pe când celebrul delicvent se afla în agonie, l-a auzit rostind, în delir :

— Tom, băiatul scumpei mele Elvira !

Şi, de aci, toată explicaţia viului interes ce l-a purtat tânărului Dalloway. Pe mama acestuia o chema Elvira... şi singura mare dragoste care a sbuciumat, cândva, pe omul cu douăzeci de nume, a fost acea Elviră.

Janina s'a întâlnit cu Geneviève Géraldy în Londra, o lună şi jumătate după însănătoşirea ei, şi efectul acestei întâlniri fu că se împăcă fără zăbavă cu Tom. Gelozia ce i-o provocase Virginia Belmont dispăru, de cum află adevărul. Il aprobă din tot sufletul, când după anularea de către tribunal, a testamentului substituit, a instituit o rentă sărmanei şi nevinovatei fete.

In ce privește pe Tom personal, s'a însurat cu Janina, întru cât mama acesteia nu s'a mai opus, căci, din moment ce justiția a recunoscut dreptul său de moștenire asupra averii mortului, s'a îmbogățit.

Geneviève Géraldy locuește iarăși în vila pitorească Raymonda, iar vizitatorii cazino-ului o cunosc tot sub numele de „Steaua tripoului". In serile minunate de primăvară, o poți vedea și astăzi, în restaurant și cei inițiați povestesc despre dânsa, cele mai fantastice legende.

SFÂRȘIT.

Colecţia ROŞIE

ţine să-şi cucerească cel mai bun loc în domeniul publicaţiilor romanelor de acţiune şi poliţiste.

Primele patru lucrări apărute sunt o chezăşie în această priviuţă.

1. **Cetatea focului**
de Sax Rohmer
2. **Asul de Pică**
de Henry Holt
3. **Destinul Mariei Roget**
de E. A. Poe
4. **Aventurierul**
de Max Brand

Iată numerele următoare:

5. **Gândacul de aur**
de A. B. Sherlock
6. **Eşafodul mă aşteaptă**
de J. Matthews
7. **Adoratorii Satanei**
de A. Ausburry
8. **Sânge în Vest**
de Bret Harte

Citiți marele succes:

BLONDA DELA CINEMA

Roman de 15 lei

Imprimeriile „CURENTUL“
Strada Belvedere No. 6
BUCUREȘTI

Prețul romanului: 15 lei
cu adaus de 1 leu timbrul obligatoriu
pentru „Casa scriitorilor“

Total: 16 lei